

BURMESE
CLASSIC

ရှင်မိထွယ်

မင်္ဂလာဂွတ်ဒ်ရှယ်

LINE

ရှင်မိထယ်

မင်္ဂလာ ဂွတ်(ဒ်)ဂွယ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၆၀၃၁၀၉

မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၅၈၄၁၂၀၉

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေး

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၀၉၅.၈၃

ရှင်မိထယ်

မင်္ဂလာဂွတ်(ဒ်)ဂွယ်/ရှင်မိထယ်။-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီမီ။

(၁) မင်္ဂလာဂွတ်(ဒ်)ဂွယ်

ဒို့တဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ယဉ်ကျေးရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာ ယဉ်ကျေးရေး
အရပ်အခြားအာထာ တည်တံ့နိုင်ငံပြုရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပသားကိုး ပုဆိန်နီ၊ အဆိုပြုငါးဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်သေးစွမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်လှက်ရွတ်ဖိသည့်သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက် နှောင့်လှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ စုပွားအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တစ်ဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော် ခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

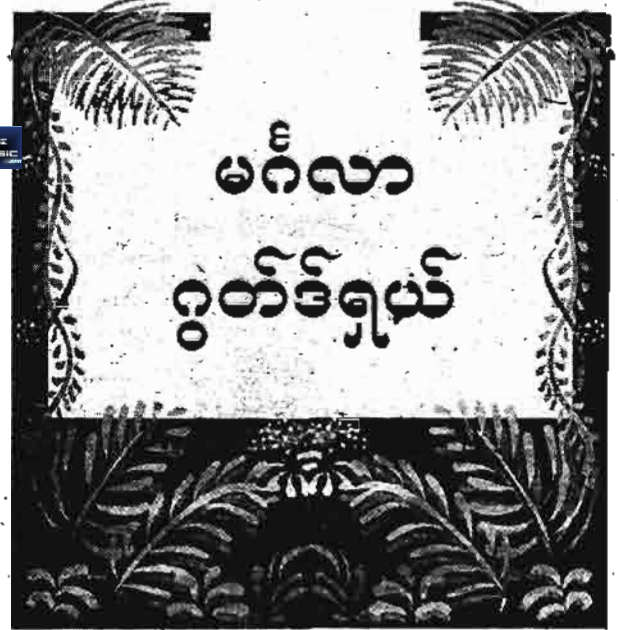
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံပွားရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြင်ဆင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တကျ စီမံအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာဒိက္ခာဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဖော်ထုတ်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ခြောက်ခြားရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

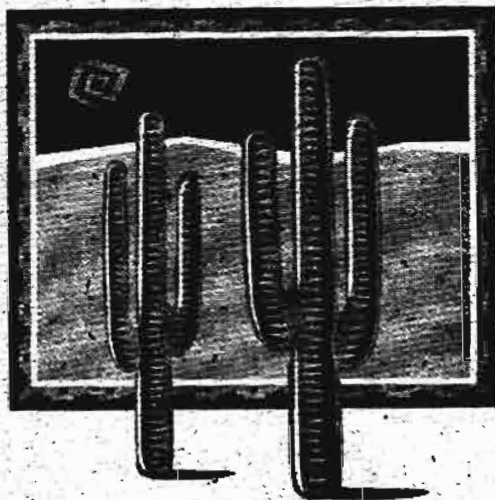
ရှင်စိထယ်

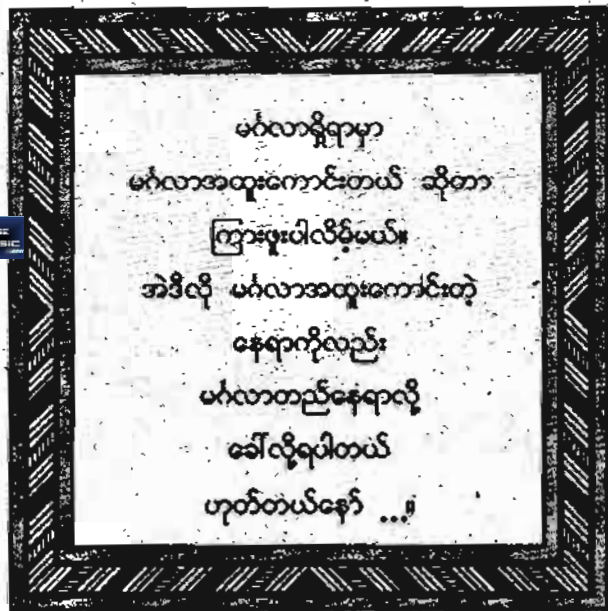
မင်္ဂလာ
ဝတ်ဒရပ်

စိဉ်သု
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE CLASSIC

မင်္ဂလာရှိရာမှာ
 မင်္ဂလာအထူးကောင်းတယ် ဆိုတာ
 ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။
 အဲဒီလို မင်္ဂလာအထူးကောင်းတဲ့
 နေရာကိုလည်း
 မင်္ဂလာတည်နေရာလို
 ခေါ်လို့ရပါတယ်
 ဟုတ်တယ်နော် ...။

၆

“ဟဲ့ ... ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ လာကြည့်စမ်း၊ လာကြည့်
စမ်း။”

နော အသံ ကျယ်လောင်လောင်ကြီးက သူ့နားထဲ
ကို တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး ပစ်ဝင်လာခဲ့သည်တွင် သူ့မျက်လုံးတွေ
မှေးနေရာမှ ပြူးကျယ်ပွင့်ထွက်သွားသည်အထိ လန့်နိုးသွားခဲ့ရ
လေသည်။

အင်း ... နောတို့က လုပ်လိုက်မှဖြင့် အထိတ်တလန့်။

အချိန်မရှိသည် ရှိသည် အပထား။

အရေးကြီးတာ သူမ ပြောချင်သည့် စကားကို အနား
လောလောဆယ် ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဲဒီလို ကလေးဆန်ဆန်လေးနှင့် ဆိုးနွဲ့တတ်သည့် ညှိမလေးကို သူ ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ခဲ့မိပေမယ့် အခုလို သန်းခေါင် ကျော်ကြီး အိပ်ရာထဲကိုပြူးတူးပြီတံ ရောက်လာတာကိုတော့ လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ထပြေးဟိန်းဟောက်ပစ်လိုက်မိတော့ သည်။

“ဟ ... ဘာလဲကွ မိနောရ၊ နင် လုပ်လိုက်မှဖြင့် ဒီမှာ ငါ အိပ်ပျော်နေတာ၊ တထံ့ ... နားရင်းပြေးတီးလိုက်ရ နားပင်းဘဝ ရောက်သွားဦးမယ်”

“ဟမ်း ... ကိုကိုနော်၊ ဘာမှ အိမ်တွင်းရေးရာ မသိသဲနဲ့ လျှောက်ပြီး ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ လုပ်ဖို့ပဲ တတ်တယ်”

“အောင်မယ် ... နင်က ငါ့ကိုများ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ပြောရအောင်၊ ဟင်း ... လုပ်လိုက်လို့ သေဦးမယ်”

“အမ်း”

နောက် ပိုပိုသာသာလေး “အမ်း” ခနဲအော်ပြီး လက် သီးဆုပ်ကြီးနှင့် နောမျက်နှာလေးနား ကပ်လာသည့် ကိုကိုလက် သီးကြီးကို ပိတ်ဆွဲပစ်လိုက်ကာ မျက်စောင်းလှလှလေး ဒိုင်းခနဲ ခဲပစ်လိုက်လေသည်။

“မျောက်ရုပ်နဲ့ ငါ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြမနေနဲ့”

“ကိုကိုနော် ... ကိုကိုက ကိုကိုရည်းစားတွေကျ ဒီလိုပြော လား”

“မပြောဘူး”

“ဘယ်ပြောမလဲ၊ ကိုကိုက နာရေတ်လျှောက်ကိုး၊ ဘာဟော တောက်လျှောက်ဖြစ်နေတာ”

“ဟဲဟဲ ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟာ ... မှုတ်ဘူး ... မှုတ်ဘူး”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားဝိုင်းကျသွားရင် ပေါတာ အမြဲတမ်း ပေါလွင်သွားခဲ့တာကြီးကလည်း နောတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရိုးသားပွင့်လင်းမှုတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရိုးသားပွင့်လင်းမှုစိတ်ဓာတ်ရှိပြီး လှကတော့ မောင် နှမနှစ်ယောက်စလုံး လည်လိုက်တာ ဂျင်ပါပဲ။

လည်ဝယ်ပါးနပ်သည့် ဒီမောင်နှမထဲမှာတောင် နော က ပိုပြီးပါးရည်နပ်ရည် ရှိခဲ့လေသည်။

အဲဒီလို ပါးရည်နပ်ရည် ရှိလို့လည်း မာမိုရဲ့အထာ ကို ညကြီးအချိန်မတော် ကိုကိုနဲ့အတင်းအုပ်ဖို့ ကိုကိုအခန်းထဲကို အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အင်း ... ကိုကို ... ကိုကို အခုတလောမှာ မာမိ
ယောက်ယက်ခတ်နေတာကို ဘာမှမသိပါလား။

“ဟင်”

အခုမှ နော် လာရင်းကိစ္စကို သတိရသွားကာ သူမ
နဖူးကလေးကို ဖတ်ခနဲ ပိတ်ရိုက်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီခါးချိုးထဲ
စတိုင်မိုက်မိုက် လက်နှိုက်ကာ ...

“ကိုကို ... လိုရင်း တိုရှင်း စကားမရောက်ဘူး၊ ဒီမှာ ပြော
မလို့ နားနှုတ်ာဏ်”

“အင်း ... အင်း ပြော၊ ငါ ပြန်အိပ်တော့မယ်၊ မျက်စိတွေ
က စပ်လိုက်တာကွာ၊ ဘယ်နှုနာရီထိုးပြီလဲ၊ နာရီကြည့်
စမ်း နော်”

“အင်း ... အခုမှ ဆယ့်နှစ်နာရီ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီအချိန်
က လူငယ်တွေအိပ်တဲ့အချိန် မရောက်သေးပေမယ့် လူကြီး
တွေအိပ်တဲ့အချိန်တော့ ရောက်ပြီနော် ကိုကို”

“အေးလေဟာ”

“ဒါပေမဲ့ မအိပ်သေးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“နော် ... မရစ်နဲ့ကွာ၊ ပြောမှာဖြင့် တည့်တည့်ပြော”

“ဒါဆိုလည်း တည့်တည့်ပြောမယ်၊ တည့်တည့်ပြောမယ်”

“ဟ ... ဘာလဲ ရွှေနှော။ ငါကွာ သေချင်ပါတယ်”

ကိုကိုက နော် စကားကို တစ်မျိုးကောက်သွားပြီး
ရှုံ့ရှုံ့တွဲတွဲ မျက်နှာကြီးနှင့် ခေါင်းက သူ့ရဲ့အထောင်ကေလေးကို
ပြားသွားအောင် တဖြီးဖြီး ကုတ်လိုက်လေသည်။

ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး နော် ရယ်ချင်သလို ရှိသွားခဲ့ပေ
မယ့် မာမိလုပ်ရပ်ကြီးကို သည်းနာလွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုမဲ့
ပစ်လိုက်ပြီး ကိုကိုကိုယ်လုံးကြီးကို အနောက်ကနေ သိုင်းဖက်ကာ
အခန်းအပြင်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟ ... ဘယ်လဲ နော်၊ ငါ အိပ်ချင်တယ် ပြန်အိပ်မယျော်
မှာစိုးလို့ ငါ မျက်စိမိုတ်ပြီး လိုက်လာရတာ၊ ရှုပ်လိုက်တာ
ကွာ”

“အင်း ... ကိုကို ထော်ကြာမှ မေးနေတဲ့ ကိုကိုမျက်စိ
ပေါက် ဆန်ကောလောက် ကျယ်ထွက်သွားမယ်”

“အေးနော် ... ဟုတ်ချင်ဟုတ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ငါတော့
အတွေ့ပဲ”

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကိုက နောက် အရှုံးပေးလိုက်ရပြီး နောက်တော့အနောက် မာမိအိပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာရလေသည်။

မာမိအခန်းရှေ့ရောက်တော့ ကိုကိုက မျက်လုံးကလေး ပြူးကျယ်သွားသလို နောက် တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ...

“ဘာလဲ နော၊ မာမိ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တိတ်တိတ်ချောင်း၊ အေးအေးဆေးဆေးကြည့်၊ ငါ တံခါးဖြည်းဖြည်းဖွင့်မယ်”

“အင်း ... အင်း”

ဒီတော့မှ ကိုကိုကလည်း ဒီရက် ဒီလစိုင်းမှာ ထူးခြားလွန်းနေသည့် မာမိကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

နောက်တော့ စောစောက သူမိုးချောင်း ချောင်းတဲ့ အတိုင်းပင် မာမိ အိပ်ခန်းတံခါးဘုသီးလေးကို ထိန်းပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေးဖွင့်လျက် ကိုကိုကို ခေါင်းပြူးကြည့်စေလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

မာမိက အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ပုန်းတစ်လုံးနှင့် အိလုံးရိုက်နေတာကို ကိုကိုရော နောပါတွေ့မြင် ကြားသိလိုက်ရလေသည်။

“အင်း ... အင်းပါ ... အစ်ကိုရဲ့၊ ကလေးတွေ အခုလောလောဆယ် သိလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ၊ အဟင်း၊ ဟင်း ... ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ ကလေးကလေးနော်၊ အဟင်း ... အင်းပါဆိုမှ၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားရမှာ၊ ယမီးငယ်က အရမ်းဆိုးတာ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုသားက စိတ်ကြွပ်ကြွပ်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ယောဘုံရ ဘယ်လိုမှ သည်းခံခိုင်အောင် စိတ်က လွတ်ထွက်သွားခဲ့ရလေပြီ။

ဘယ်လိုမှ စိတ်ထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တံခါးလေးဟန့် နေထေးသည့် နောလက်ကလေးကို အတင်းဆွဲခါပြီး တံခါးကို “ရန်း” ခနဲ ဆွဲဖွင့်ဖို့ လက်ကဲအမြောက် ...

“အမယ်လေး ... ကိုကို၊ လာ ... မလုပ်နဲ့၊ သေတော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးချင်နေတာ၊ လာ ... လာ ... တို့ပြန်ကြစို့”

နော ကိုယ့်အစ်ကိုကို မနည်းထိန်းပြီး ဘရိတ်ပြန် အုပ်လိုက်ရသည်။

အဲဒီနောက် မာမီ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းက လေး ပြန်တွန်းပိတ်ပေးခဲ့ပြီး ကိုကိုကိုယ်လုံးကြီးကို ချုပ်ကိုင်ကာ ကိုကိုကို စိတ်မကြီး မပေါက်ကွဲဖို့ တတွတ်တွတ် နားသွင်းလိုက် ရသည်။

“လာစမ်းပါ ကိုကိုရ၊ ဒီကိစ္စက ပါးပါးလေးပါ။ မနောရ ဖျော်ပြပါ့မယ် ... ဟင်း ဟင်း။”

ကိုကို စိတ်ကျေနပ်အောင် ညကြီးအချိန်မတော် ထမသောင်းကျန်းရအောင် ကိုကိုကို ချောမောနှစ်သိမ့်နေခဲ့ရပေ မယ့် နော စိတ်ထဲမှာ မာမီကို လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့ပါ။

မုဆိုးမဖြစ်တာ သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးပြီး အသက်ကြီး ကာမှ နောက်ယောက်ျားယူဖို့ တာရှည်နေသည့် မာမီကို စိတ်နှာမိ ကာ ငိုဖို့ စိတ်မကူးထားမိပါဘဲ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်လေး ပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလာခဲ့တော့သည်။

နော မငိုဘူးလို့ ဘယ်လောက် ထိန်းထား ထိန်းထား မာမီရဲ့ နောက်မီးမွှေးချင်သည့် ဆန္ဒတွေကို အရမ်းရှုံ့မုန်းခါးသီး တာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“မာမီ ငါတို့မောင်နှမကို ရက်စက်တယ်၊ ငါတို့မျက်နှာမှ မထောက်၊ သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်း တယ် ကိုကိုရဲ့”

နော ကိုကိုပန်းကြီးပေါ် ခေါင်းကလေး မှေးတင်ပြီး တအိအိ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ကိုကိုကလည်း နော မှီလိုက်သည့် ခေါင်းကလေးကို ခပ်ဖွဖွ ပွေ့ (က်ချောမော နှစ်သိမ့်ပေးပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ ဘဲ အသံတုန်တုန်ကြီးဖြင့် ...

“ငါလည်း မာမီလုပ်ရပ်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး ညီမလေး၊ ဒီကြားထဲ မာမီက နှင့်ကိုပါ အဆစ်ထည့်နေသေးတယ်၊ နော ... နင် ကြားလား၊ သူ့လူကြီးရဲ့သားနဲ့ နင်ကိုလှော် နေတာ၊ သူ့လူကြီးက လူပါးဝပြီး တောင်းဆိုနေတာ နင် ကြားလား။”

“ကြားသားပဲ၊ ဟင်း ဟင်း ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ နော တဲ့ ... တစ်နောတည်း ရှိတယ်။”

နောရဲ့ကြိမ်းဝါးသံက တိတ်ဆိတ်ချိန် ညချမ်းက လေးမှာ အကျယ်ဆုံး လှိုင်းရိုက်သွားရလေသည်။

ဒီအချိန်မှာ ကိုကိုကတော့ မာမိုရဲ့ ခြေလှမ်းအသစ် တွေကို အခုမှသိရသည့် (ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ ခါးသီးခြင်းတွေ ရောထွေးနေသည့်) အသံကြီးနှင့် မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျကာ ခေါင်းကြီးတယမ်းယမ်းနှင့် ကလေးဆိုး ကြီးလို ပေါက်ကွဲလာခဲ့သည်မှာ ...

“နော ... ငါတို့ မာမိုကို အသေအချာ စောင့်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုစွဲကိုမျက်အောင် အပြင်းအထန် တိုက်ကွက်ထုတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“အင်း ... ငါလည်း အပိုင်ကိုထုပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ တို့ ငိုနေလို့ မပြီးဘူး”

“အင်း ... အဲဒီတော့ ...”

“အိပ်မယ်၊ အိပ်ပြီး တစ်ညလုံး စဉ်းစားမယ်”

နောက ကိုကိုကို ပါးပါးလေးစတိုင်ခင်းပြီး မျက်စိ မိုတ်ကာ လက်မြောက်ခါပြလိုက်ရင်း ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲကို အင် အားအပြည့်ပါသည့် (အငြိုးအင်အား) ခြေလှမ်းတွေနှင့် သွက်သွက် ကြီး လှမ်းထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

နော လှမ်းထွက်လာခဲ့တော့မှ ကိုကိုကလည်း သူ့ အခန်းထဲကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းပြီး လှည့်ဝင်သွားခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ...

မာမိုအတွက်နဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူ ကြေကွဲခံစားနေခဲ့ရတာကို မာမိက မသိဘဲ အသက် ကြီးမှ အချစ်သစ် မွေးဖွားကာ လန်းဆန်းကော့ပျံလျက် ရှိနေတာ က နောတို့ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ပူလောင်ကြေကွဲ ခံစားခဲ့ရလေသည်။

မာမိုကိုလည်း ပိုပြီးမျက်မှန်းကျိုး၊ မှန်းမိသွားရသည်။

မာမိ ... မာမိ ...

အသက်ကြီးခါမှ နောက်လင် လိုချင်တဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပြီတဲ့လား။

အဟင်းဟင်း ... သူ့ကိုယ်သူများ အသက်သုံးဆယ် ကျော် မှဆိုးမလေးများ အောက်မေ့နေသလား မသိ။

အသက်ကဖြင့် လေးဆယ့်လေးနှစ် ရှိနေပြီ။ (စကား လုံးတွေက နုတုန်း၊ ရွတုန်း၊ သစ်တုန်း)။

အခုထိ အခုအရွယ်တွေကို ဆင်ချင်သေးသည့် မာမို တို့ နော ရင်ထဲကနေပဲ တိတ်တိတ်ကလေး ပြောလိုက်မိပါတော့ သည်။

www.burmeseclassic.com

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မာမိရယ်၊ နော ဆိုတဲ့ မနောရာ သမီးဆိုးလေးဟာ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ နာမည်ကို ထပ်ယူပြဦးမယ်၊ အဲဒီတော့မှ မာမိ လက်ဖျားမခံနဲ့”

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဖုန်းနဲ့ပဲ အလွမ်းပြောနေသည့် မာမိ၊ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား နောတို့ မောင်နှမကို ဖျက်နာချင်းဆုံပြီး လူရာသွင်း သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင်လိုက်လေသည်။

“သားကြီးနဲ့ သမီးငယ် ... ခဏ”

နော ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ တောင့်ခနဲသွားသည်အထိ ထိတ်လန့်သွားရကာ ကိုကိုကို ဖျက်လုံးအဝိုင်းသား စိုက်ကြည့် ဆိုတ်တော့ ကိုကိုက ရှုတည်တည် မျက်နှာပေးကြီးနှင့် မာမိကို ကြည်ကြည်ကြည့်ပြီး ဆိုဟရည်ကြီးမှာ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ပြီးတော့မှ မာမိကို ခပ်ထည်တည်ကြည့်ကာ

“ဘာပြောမလို့လဲ မာမိ”

“အင်း ... မကွေးက မာမိဧည့်သည်တွေ မနက်ဖြန်ရောက်မယ်၊ အဲဒါ သားကြီးနဲ့ သမီးငယ် မနက်ဖြန် ဘယ်မှမသွားနဲ့လို့ မာမိ ပြောထားချင်တယ်”

မာမိစကားကြီးက အပြီးသိထားသည့် နောက်ဆောင်နမရင်ကို ငလျင်အကြီးစား လှုပ်သွားသလို တုန်ခနဲ ခါသွားလျက်။

မောင်နမနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အဲခဲကြည့်လိုက်ရင်းမှ နောက် မကျေနပ်သည့် အသံအင့်အင့်လေးဖြင့် ...

“မကွေးကဧည့်သည် ရောက်တာနဲ့ နောက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဧည့်သည်ကိုပဲ နောက်က ဘယ်မှမသွားဘဲ ခြေထောက်ရိုက်ချိုးထားသလို ထိုင်စောင့်ရအောင်”

“ဟဲ့ ... ခြေထောက်ရိုက်ချိုးသလို မာမိက စောင့်ခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးငယ် ... စကားကို ဘယ်လိုပြောတာလဲ”

မာမိရဲ့ဒေါသသံခဲခဲကြီးနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးက နောက် ဒီတစ်ခါတော့ ကြောက်ရွံ့မှုမပေးတော့ဘဲ ကြောက်ရွံ့မှုအစား နောက် ဒေါသက ငယ်ထိပ်ကို ရောက်သွားရလေပြီ။

“ဘာပြောလို့လဲ မာမိ၊ နောက်ဆောင်နမကို မမဲပါနဲ့၊ ဧည့်သည်လာတာပဲ လာပေါ့၊ အိမ်ရှိရင် ဧည့်သည်ပဲ လာမှာပေါ့၊ ဆန်းသလား”

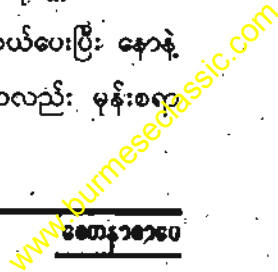
“ဟင် ... နော၊ ညည်း ပြောလေဆိုးလေ မန်းလေပြီလေပါလား၊ မာမိကို ညည်း ဘာရန်ထောင်တာလဲ”

ဒေါသတကြီး ထိုင်နေရာမှ “ဝုန်း” ခနဲ ထရပ်လိုက်သည့် မာမိကို နောက် အဲခဲကြည့်လိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ စိမ့်တက်လာသည့် မျက်ရည်စတွေကို မျက်တောင်ရှည်များနှင့် တစ်ချက် ပင့်ထုတ်လျက် ငိုရွိုက်သံမပါအောင် မာမိမျက်နှာဝင်းဝင်းကြီးကို စိုက်ကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်သည်။

“အဲဒီဧည့်သည်က ဘယ်သူ့ဧည့်သည်လဲ”

နောနဲ့ မာမိ အခြေအတင် ဖြစ်နေတာကို ကိုကိုက တော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် (ပရိသတ်တောင် ၂၀၀ တန်းပရိသတ်) လုပ်နေတာက အသည်းယားစရာ ကောင်းသလို ...

နေရာတကာတိုင်းမှာ သူက တယ်ပေးပြီး နောနဲ့ ချည်း ပြဿနာဖြစ်ရတာချည်း ဖြစ်ခဲ့ရတာကလည်း မုန်းစရာကောင်းလှသည်။

အခုလည်းပဲ မာမိနှင့် နော ပြဿနာကို သူက တစ်ခွန်းဝင်မပါဘဲ မျက်လုံးအပြူးသား စောင့်နားထောင်နေတုန်းမှာပဲ မာမိအသံ မာထန်ထန်ကြီးက မာမိရုပ်ရည် ချောချောကြီးနဲ့မှ မလိုက်ဖတ်အောင် စီခနဲ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ငါ့ ဧည့်သည်ပေါ့၊ ညည်းက ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

“ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်”

“အင်း ... က ... ပြောစမ်းပါဦး”

မာမိက ဒေါသကို တစ်ထစ်လျှော့ချပြီး ခါးကြီးထောက်ကာ နောကို တက်ကဲကြည့်လျက် မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

အဲဒီလို မာမိရဲ့အမူပိုပိုကို နော အမြင်ကတ်စွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်းပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။

“မာမိဧည့်သည်ကို မာမိပဲ ဧည့်ခံပေါ့၊ နော်တို့မောင်နှမကို ဆွဲထည့်စရာ မလိုပါဘူး”

အဲဒီစကားကိုပဲပြောပြီး နော မာမိအရှေ့ကနေ ဆောင်ဆောင်အောင်အောင် ထထွက်လာခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အနောက်ဘက်ဆီက စီခနဲအသံက နောနားထဲကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသေးသည်။

“ယောဘုံရ ... မင်းတို့မောင်နှမအချိုးက ဘာအချိုးလဲ ... ဟင်၊ မင်းတို့ ငါ့ကို မချေမငံ ဆက်ဆံနေရအောင် မင်းတို့က ဘာလဲ၊ ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း”

“ဟာ ... မာမိ၊ မာမိ သားကို မရမ်းပါနဲ့”

“မရမ်းရအောင် ဒီပစ်မှတ်က နင်ထွင်တာ ငါမသိဘူး အောက်ခေနေလား”

“မာမိ ... သားတို့ကို နင်လုံး ငါလုံး ရိုက်ပြောစရာမလိုပါဘူး”

“အောင်မယ် ... မင်းက ... မင်းက ...”

“ဟာ ... မာမိ သားနဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ အသားလွတ်ကြီးများ သားကို ... သားကို ...”

မာမိရဲ့ရိုက်ကွက်တွေက သူ့ဇက်ပိုးကို တဖြန်းဖြန်း ထိသွားချိန်မှာ သူ ငိုသံပါကြီးနှင့် မာမိကို ကုန်းအော်လိုက်ပေမယ့် မာမိကတော့ ဒေါသခေါင်ခိုက်သွားခဲ့ပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ကဲဟယ် ... ကဲဟယ် ... မအေကို မချေမင် ပြန်ပြောဦး၊ မိမဆုံးမ ပမဆုံးမ သားသမီးနှစ်ယောက်၊ မင်းတို့က ငါ မှဆိုးဘဝနဲ့ အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံး ထားတာကိုတောင် အားမရကြသေးဘူးလား၊ ဟင် ... ဟင် ... ဟိုကောင်မ အငယ်မ၊ သင်းကို မနက်ပြန်နည့်သည်တွေ့ရှေ့မှာ မချေငံ တာလုပ်ပြလိုကတော့ ဟင်း ... ငါနဲ့အတွေ့ပဲ၊ သင်းက ငါ့ကိုများ အာခံတာ ... အာခံတာ၊ အကြောက် အဖေ အကြော၊ အမြဲတမ်း စောင်းထောင်းနေတာ။”

“သေသွားတာ သုံးနှစ်ရှိတဲ့ ဒက်ဒီကို မာမိဆွဲထည့်ပြော စရာ မလိုဘူး။”

“ပြောတယ်၊ ... ပြောတယ်၊ နှင့်ဒက်ဒီက လူကောင်းမ ဟုတ်ဘူး၊ လူမိုက်၊ လူရမ်းကား၊ သူများရည်းစားကို လူ ယူခဲ့တဲ့ လူရမ်းကားကြီး။”

ကြားလိုက်ရသည့် ဇာတ်ထုပ်တစ်ခုက နောက် ဘယ်လိုကြီး ခံစားရမှန်းမသိ ခံစားလိုက်ရချိန်မှာ ဟီးခနဲ ဝမ်း နည်းတကြီး ငိုချလိုက်သည့် မာမိအသံကြီးက နောက်လုံးသား နုနုကလေးကို ထုတ်ချဉ်းပေါက် ထွက်သွားသလို နင်ခနဲ ခံစား လိုက်ရလေတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ကိုကိုကတော့ မာမိကိုကြည့်ပြီး ဘယ် လိုနလုံးသားမျိုးနှင့် ဘယ်လိုခံစားနေမည်မသိ။

နောက်တော့ အဖြူထည်နလုံးသားလေး ... သွေးစွန်းသွားသလို အရောင်ရင့်သွားခဲ့ရလေပြီ။

အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ဝေါခနဲ ကားဆိုက်သံကြားလိုက်ရ
ချိန်မှာ ကိုကိုနှင့် နောက်တော့ နောက်ခန်းထဲကို စွတ်ခနဲ ဝင်ချ
ပြီး တံခါးလှော်ခံ ချပစ်လိုက်တော့သည်။

အင်း ... မာမိကတော့ ဟိုမကွေး သားအဖကို
ဘယ်လောက်အထိ အယ်ပေါလိုင်အောင် ဧည့်ခံနေမည်မသိ။
(မုန်းစရာ ကောင်းလိုက်တာနော်)။

“ကိုကို မကွေးသားတွေ တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်
နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့သားပါ ပါရင်ပါမယ်”

“ဘာလဲ ... နင်က စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ဝေးသေး၊ ဘာနဲ့ပညာပြုရ ကောင်းမလဲလို့ ကြိုတင်တွက်
ဆနေတာ”

“တွေ့တော့မှ ကြည့်သမ၊ လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ၊ လွယ်ပါ
တယ်၊ နယ်သားတွေက ရိုးတယ် အတယ်လေ”

“အဲမယ် ... တချို့နယ်သားတွေကျ နိုင်ငံခြားသားထက်
တောင် မှတ်သေးတယ်”

“အသာနေစမ်း၊ ရှူး ... တိုးတိုး ... တိုးတိုး၊ ခြေသံကြား
တယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း အနီးဆုံး
ပူးသွားအောင် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားကြပြီး မကွေးသားတွေကို
ဧည့်ခံဖို့ နောက် ပိုပြီးရင်ခွန်ထိတ်လန့်သွားကာ သူမရဲ့ကြယ်တာ
ရာမျက်ဝန်းလေးက တလက်လက် ထသွားရသည်။

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မာမိပဲနေမယ်”

နောက်တိုးတိုးလေး မှတ်ချက်ကောက်လိုက်သည့်
အချိန်မှာပဲ တံခါးထုသံနှင့်အတူ ...

“သမီးငယ် ... သမီးငယ်”

မာမိအသံ ချိုကြည်ကြည်ကြီးကို နားခါးစွာ နောက်
စားထဲထိုးကလော်ပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်လိုက်ရင်းမှ ...

“အိပ်ပျော်နေတယ်လို့ ပြောစမ်း ကိုကို”

“ဟာ ... ဒီအချိန်က အိပ်ချိန်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ပြောဆိုရင် ပြောလိုက်”

ဆင်ခြေပေးနေသည့် ကိုကိုကို နော တံတောင်နဲ့ လှမ်းတွက်ပြီး ဆောင့်ဆော်လိုက်ချိန်မှာပဲ အခန်းအပြင်မှ မာမိရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ် အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သမီးငယ် အခု အခန်းထဲက ထွက်ပြီး၊ ဧည့်ခန်းကို လာ ခဲ့”

“ဟော ... အမိနဲ့ပေးသွားပြီ၊ အိပ်ပျော်လို့ မရတော့ဘူး”

ကိုကိုအသံက နော ဒေါသကို ဓွေနှောက်ပေးသလို ဖြစ်သွားရလေသည်။

နော ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ကိုကိုမျက်နှာကို ဒေါသ အမျှတ်ချောင်းချောင်း မျက်လုံးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ပြောခိုင်းတုန်းက ပြောမှမပြောတာ၊ အသုံးကိုမကျဘူး၊ သွား ... သွား ... နင်ပဲသွားဧည့်ခံပြီး မာမိကို ငါအိပ် ပျော်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟာ ... ဖြစ်မလား၊ ခေါ်တာက နင့်ကို ငါကသွားလို့”

“ရှည်လိုက်တာ၊ ငါ့အခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်တော့နော် ကိုကို၊ ငါ နင့်ကို တစ်ခုခုနဲ့ ကောက်ပေါက်မိတော့မယ်”

စိတ်အင်မတန်ဆတ်ပြီး အပြောနဲ့ လက်နဲ့ တစ်ထပ် တည်းကျသည့် ညီမလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သည်းခံကျင့် က ပါနေပြီနေမို့ သူမပြောသည့်အတိုင်းပင် သူမအခန်းထဲက ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

အင်း ... ဒီအဆိုးမလေးကတော့ အိမ်မှာခိုက်ပဲ ပြောရမလောက်ပင် ဆိုးခဲ့တာကို မကွေးသားကတော့ သိနှင့်ဦး မည်မတင်။

အခု ရောက်လာပြီဆိုတော့ အဆိုးမလေးအကြောင်း သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး လန်ထွက်သွားမှာ။

သူက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ကျေနပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို ကြွကြွရွရွ လှမ်းဝင်လိုက်သည် ဆိုရင်ပဲ မာမိ မျက်လုံးတင်းတင်းကြီးနှင့် အကြည့်ကြီးက သူ့ကို ကြက်သီးထသွားခဲ့ရလေသည်။

အင်း ... ကြက်သီးထသွားပေမယ့် မကွေးသား သားအဖနှစ်ယောက်ကိုတော့ တစ်ချက် သာမန်ကာလျှံကာ အက် ခတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟား ... သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကတော့ အထက် သားဆိုတဲ့အတိုင်း အထက်စတိုင်တွေနဲ့ ပြည့်လို့ပါကလား။

မျက်နှာတွေက ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် သူဌေး(ခရာမ)ပုံစံ စတယ်ဖြင့် ယောက်ျားချင်းတောင် ကြည့်လို့ ကောင်းအောင် ခန့်ညားချောမောတာ သူ ရင်ထိတ်စွာ သက်ပြင်း ရိုက်လိုက်မိလေသည်။

အင်း ... သူတို့အရွယ် ဘိုးတော်သားလေးကတော့ ဘိုးတော်လောက် မချောပေမယ့် ယောက်ျားပီသပြီး ခန့်ညားသည်။ အဲဒီလို တည်ကြည်ခန့်ညားသည့် ဒီကောင် မျက်နှာက ခေတ်စနစ် နဲ့ညီပြီး စတိုင်ကျတာကို သူ ဝေဖန်သုံးသပ်နေတုန်းမှာပဲ အဲဒီ ကောင်လေးက သူ့ကိုနူးညံ့သည့် အပြုံးတွေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကာ ...

“ညီလေးက ယေဘုရလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ညီလေးက တော်တော်ငယ်သေးတာပဲနော်၊ အသက်နှစ် ဆယ့်သုံးဆို ဖေဖေ”

“အေးလေ ... သား ယေဘုရက နှစ်ဆယ့်သုံး၊ သမီး မနောရက နှစ်ဆယ်၊ သား ယေဘုရက သားထက် နှစ် နှစ်ငယ်တယ်”

“အင်း ... ဟွန်း ... ညီလေးကရော အစ်ကိုကို သိလား”
သူ အသာအယာ ခေါင်းခါလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ပြောချင်သည့် စကားကတော့ No; No ပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ အိမ်ကိုလာသည့် ဧည့်သည်တ စကားလုံးတွေ ရိုက်နေတာ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီး ရှက်မှန်းမသိ ခံစားလိုက်ရ သည်။ အဲဒီမှာတင် တစ်ချိန်လုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဖြစ်နေသည့် မာမိုကို သူ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာမှ မာမိုနှင့် အချင်းချင်း ဆုံသွားကြပြီး မာမိုက မကျေမနပ်သံကြီးနှင့် ...

“သမီးငယ်က မလာသေးဘူးလား”

“အိပ်ပျော်နေတယ် မာမို”

“ဒီအချိန်က အိပ်တဲ့အချိန်လား”

“မသိဘူး မာမိုရာ၊ သူ့ဘာသာ အိပ်ချင်တဲ့အချိန် အိပ် တာပဲ”

www.burmeseclassic.com

သူ ဒါပဲပြောပြီး မာမိ ကြွေးနေတဲ့ ဘိုးတော်
လူချောကြီးကို တစ်ချက် မအိမလည်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်
ညှိတ်ကာ ...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ဧည့်ခန်းထဲကနေ ထထွက်
လာခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ...

အနောက်မှာ မာမိ ဘယ်လောက် ဒေါသပုန်ထပြီး
ကျွန်ခဲတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဟိုသားအဖနှစ်ယောက်ပဲ သိခွင့်ပြု
လိုက်ရလေသည်။

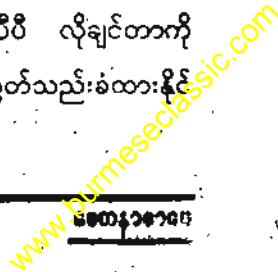
သူနှင့် နောက်တော့ အေးဆေးပဲ ကိုယ့်အခန်းမှာ
ကိုယ်ငြိမ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီအိမ်ကိုရောက်တော့ သုံးရက်မြောက် ရှိသွားနဲ့ပေ
မယ့် အခုထိ အန်တီသမီး အလှပဂေးလေးကို လုံးဝမတွေ့မမြင်
ရသေးတာက သူ့ကို အတော့်ကို နေမထိ ထိုင်မသာ မအိမလည်
ရှိစေခဲ့ရသည်။

အလှပဂေးကလေးတင် သူတို့သားအဖနှင့် မျက်နှာ
ချင်းမဆိုင်တာမဟုတ်။ အလှပဂေးလေးရဲ့ အစ်ကိုတော်ကြီးကပါ
သူ့ကို ရောက်စကတည်းက မကြည့်တာ (သူတို့သားအဖ မကျွေး
တစ်မြို့လုံးမှာ အရှိန်ကောင်းသလောက်) ဒီနေရာမှတော့ တော်
တော် ဒိုင်အောက်ခဲ့ရသည် (မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်)။

ဒါပေမဲ့ သူက ဖေဖေသားပီပီ လိုချင်တာကို
ရအောင်ယူချင်သူမို့ ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပင် ခွင့်လွှတ်သည်။ခံထားနိုင်
ခဲ့သည်။

သူ အဲဒီလို ခွင့်လွှတ်သည်။ခဲခဲတာကို အန်တီက အားနာကာ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို အားနာစကား ဆိုလာသည်။

“သားနဲ့ အစ်ကိုကို တင် ဘယ်လိုအားနာမှန်း မသိဘူး။ သမီးလေးက ဆိုးတာ။ အဲဒီလိုပဲ သားရယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ သူ့ဒဏ်ကို ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ဘူး။”

“ဟွန်း ... ကျွန်တော် ခံနိုင်တယ် အန်တီ”

“မင်းက တစ်ခါတည်း မြင်ဖူးပြီး ကျွန်တော် ခံနိုင်တယ် လုပ်နေ၊ တော်ကြာမှ ဟင်း ... ဟုတ်မှလည်းလုပ်နေတင်၊ မင်းသမီးကို ကိုယ်တော့ ချွေးမတော်ရမှာ လန့်တယ် ကွာ၊ တကယ်”

လူရင်းတွေမို့ လူရင်းစကား အိမ်တွင်းရေးကို နိုးနှော လိုက်ကြသည်တွင် သမီးရှင်ဖြစ်သည့် အန်တီကတော့ မျက်နှာ ပူပူနှင့်ပင် သူ့သမီးရိုင်းပုံကြီးကို မချီသွားဖြီ ပုံစံကြီးဖြင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ် အလိုက်ဆင့် ထောက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

“သားကိုတော့ အန်တီ အထွေအထူး ဘာမှထိန်ချန်ပြော စရာ မရှိပါဘူး၊ အဟင်း ဟင်း ... သားဘက်က အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံတာကိုပဲ အန်တီက သဘောကျတာ”

“သားက ကိုယ်လိုပဲကွ၊ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။”

ပေဖေစကားကြီးကို အန်တီက ပန်းပွေးရောင်ပြေး သွားသည်အထိ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှက်လှိုင်းထန်ပြီးမှ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် မျက်စောင်းခဲကာ ...

“ရှင်ပါးစပ်ကြီး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ၊ တကတဲ သူ မပါရင် ပွဲမစည် ဖြစ်နေပြီ”

“အဟား ဟား ... ဖေဖေနဲ့ အန်တီကတော့ဗျာ၊ လူငယ် တွေကဲ့သို့နေတာပဲ၊ အန်တီ ... ဖေဖေ မနက်ဖြန် ပြန်တော့ မှားကျွန်တော်ကတော့ ဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက် နေကျန်ခဲ့ဦး မယ်၊ အဲဒါ အန်တီ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ ဆက်နေခွင့်ရမလား ဟင်”

“ရတာပေါ့ သားရဲ့၊ ဒီလိုပြောစရာ လိုသလား သားရယ်၊ သားလုပ်ငန်းကိစ္စ မပြီးမချင်း နေပါ၊ အန်တီသမီးနဲ့သား ကိုတော့ သိပ်ဂရုမထားနဲ့ပေါ့လေ”

“အင်း ... ဟွန်း ... အဲဒီလိုပဲ နေရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော် နေတတ်သွားပါပြီ အန်တီ”

“ဒေး ဒေး ... ဒီကနေတော့ အန်တီ သားနဲ့သမီးကို ထမင်းအတူစားဖို့ အန်တီ အမိန့်ထုတ်ရတော့မယ်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းစာယ်၊ အန်တိုသမီးက အမိန့် ပေးမှ ရမယ့်ပုံစံပဲ”

သမီးဆိုးကို မွေးမိခဲ့သည့် သူမကိုယ်သူမပဲ အပြစ် တင်ရတော့မလို သူမ ဒီသားအဖအရှေ့မှာ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်နိုင်အောင် မဆုံးမနိုင်သည့် အဖြစ်ကို ရုံးမဲ့မဲပြီး အဲဒီနေ့ ညနေ ထမင်းစားချိန် ရောက်ချိန်မှာပဲ သမီးဖြစ်သူ နောရဲ့အခန်း မှာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တိုးကျိတ်ကျိတ် ရန် ပွဲခွဲလိုက်ရလေတော့သည်။

“မနောရ ... ညည်း ... ညည်း၊ ငါ့ကိုအရှက်ခွဲလို့ အား မရသေးဘူးလား”

သူမ အခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည် ဆိုရင်ပဲ သမီးက ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားတာကို နာသာခံခက်ဖြစ်ကာ သမီးပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲခါလျက် ပေါက်ကွဲသွားတာ ဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ မာမီ”

နော မျက်လုံးတွေ စူးလဲ့တောက်ရှုစွာဖြင့် မာမီကို အေးစက်စက် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ညည်း ... ညည်း ... ငါ့ကို ဘယ်လိုကြည့်တာလဲ”

မာမီက နောရဲ့အကြည့်တွေကို ဆတ်ဆတ်ခါသွား သလို နောကလည်း မာမီရဲ့အသုံးအနှုန်းကို ရင်နာသွားရသည်။

“စိမ်းလိုက်တာ မာမီရဲ့၊ ညည်းတွေ ငါတွေနဲ့”

“ဟင် ... ညည်း ... ညည်း ... နော ... ညည်းဟာလေ သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး”

“ကြောက်ရင်လည်း စကားမပြောနဲ့ပေါ့၊ မာမီရယ်(အသစ် ကလေး) မွေးစားသားနဲ့ စကားတစ်ကြီးပြောပေါ့”

“နော ... ညည်းကို မာမီ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ၊ ကဲ ... ပြော၊ ငါ ညည်းကို ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ ညည်းက ကျေနပ်မှာလဲ”

“ဟာ ... ဘာဆိုလဲ၊ ဘာမှမဆိုင်တာကြီး၊ သွားပါ၊ မာမီ ရယ်၊ ရှုပ်လိုက်တာကြီး”

နောက ခေါင်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီး ခုတင် ဆီ ဝင်းလျားထိုး မှောက်ချလိုက်တော့သည်။

အဲဒီနောက် မာမီပြောလာမယ့် ဆူလာမယ့် အသံ တွေကို မကြားလိုလှတော့တာမို့ ခေါင်းဆုံးတွေ စောင်တွေနဲ့ ဆေးနှစ်ဖက်ကို ဖိပိတ်ထားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မာမိက နော လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲ
ကိုင်ပြီး နော ကျောကုန်းကို မျက်နှာကြီးအပ်ချထား ရှိက်ငင်ငိုချ
လိုက်လေတော့သည်။

ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်သည့် မာမိကို နော ဘာပြန်
ပြောရမှန်းမသိအောင် ရင်ထဲမှာဆို့နပ်ကြေကွဲသွားရတော့ ခေါင်းအုံး
ပေါ် မျက်နှာကြီး အပ်ချပြီး ကိတ်တံဟံကလေး ငိုချလိုက်ပါတော့
သည်။

“အင့် ... ဟင့်”

တစ်ချက် တစ်ချက် မထိန်းနိုင်ဘဲ “အင့်” ခနဲ
“ဟင့်” ခနဲ အသံထွက်သွားတာကို နောက အရက်ကြီးရှက်ပြီး
ရှုတ်ခမ်းသားကို ပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ပစ်လိုက်ကာ မာမိ
အပ်ချထားသည့် ကျောပြင်လေးကို တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ယူလိုက်ပြီး
မာမိကို ကျောခိုင်းရင်းမှ မာမိ စိတ်ကျေနပ်အောင် ရင်ထဲကမပါ
သည့် စကားတွေကို ပြောချလိုက်ရတော့သည်။

“မာမိ နော့ကို ဘာပြောမလို့လဲ၊ ဘာတောင်းဆိုမလို့လဲ”
“အခုညနေ ထမင်းလက်ဆုံစားမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ နောက်နာရီဝက်အတွင်း နော လာ
ခဲ့မယ်၊ မာမိ သွားတော့”

နော ဒါပဲပြောပြီး မျက်ဝန်းအနံ့ကို တင်းတင်းမှိတ်
ချပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီလို မှိတ်ချလိုက်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲက
ပူလောင်သည့် မျက်ရည်တွေဟာ မိသားစုအသစ် ဖန်တီးဖို့ကြိုး
စားနေသည့် မာမိကြောင့်လို့ ပြောခဲ့မည်ဆိုပါက မာမိနှင့် နောပဲ
အိမ်ထဲမှာ ပြဿနာအကြီးထွားဆုံး အခြေအနေကို ဖြစ်သွားရပါ
တော့မည်။

ဒီအချိန်မှာ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ထားတာက ကောင်း
ပါတယ်။

“ဟင်”

ထမင်းစားခန်းထဲကို ဝင်လာသည့် နောက်ကြည့်
ပြီး ချစ်မင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ကျွေးညွတ်သွားသည်အထိ ပြုံးမိသွား
ရသလို ပေဖေ မျက်နှာကြီးကလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ပုံးထားရ
သဖြင့် ပြုံးမိစိကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီဝိုင်းထဲမှာ မပြုံးမရယ်နိုင်ဘဲ ဒေါသမျက်လုံးလက်
သွားတာက အန်တီရယ်ပါ။

“ဟဲ့ ... ဘာအဝတ်အစားကြီး၊ ဝတ်ထားတာလဲ အနက်
ကြီး၊ ရှမ်းဘောင်းဘီလိုလိုနဲ့ ပွလိုက်တာကြီး၊ အင်္ကျီက
လည်း နတ်ဆင်ကြီး၊ မဝတ်ကောင်းတာတွေ ဝတ်လှာ
တယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ သွား ... သွားပြန်လဲလိုက်ဦး သမီးငယ်”

သူတို့သားအဖနှင့် ထမင်းလက်ဆံ စားရတာကို
ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် (အနက်ဝတ်စုံကြီး)ကို ဝတ်လာတာ
ကို သူတို့သားအဖ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ကာ သားအဖ
နှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသလို စိတ်ထဲကနေ ရယ်ချင်စွာ
ဖြင့် ချစ်စရာ အမူအရာပိုင်ရှင်လေးကို ချစ်စနိုးလေး ပြုံးစေ စိုက်
ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

အဲဒီလို သူ စိုက်ကြည့်နေတာကို သူမက မျက်ဝန်း
ရှင်း ခဏဆုံသွားပြီး (သူမမျက်ဝန်းကလေးတွေက ထန်သွားကာ)
အောက်က ခြေထောက်ကိုလည်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပေါက်ချပြီး
ပြောလိုက်သည့်အသံက သူ့ရင်ကို ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခနဲမြည်သွား
နံ့ရလေသည်။

“ခါဆို နော ထမင်းပြန်လာမစားတော့ဘူး မာမိ”

“သမီးငယ် ... တကယ် အပြောရကျပ်နေပါလား”

အန်တီက ညည်းညည်းညာညာ ပြောလိုက်ချိန်မှာ
နော အစ်ကိုက တစ်စခန်း ထလာပြန်သည်။

“မာမိကလည်းဗျာ၊ မာမိသမီးက ဒါမျိုးတွေ ဝတ်နေကျပါ။ အဆန်းလုပ်ပြီးပြောနေ၊ နော ... ထမင်းဝင်စားမှာဖြင့် ဝင်စား၊ ဝင်မစားရင်လည်းနေဟာ၊ စားရမယ့် ဧည့်သည် တွေကို အားနာစရာဗျာ”

“အားမနာပါနဲ့ သားရယ်၊ ရတယ် ... ရတယ်”

ဖေဖေက သူချစ်သည့် အန်တီရဲ့သားကို လေချို့ သွေးပြောလိုက်ချိန်မှာ “အဟမ်း”ဆိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် ချောင်းဆိုး ချောင်းဟန့်သံက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကို ကြက်သီးမြမြ ဖိန့်တက်သွားရတော့သည်။

အား ... ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး။

“ကဲ ... ကဲ ... သမီးငယ်၊ ကိုကို့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်”

ကိုကို့ဘေးကနဲ့ မာမိ ချစ်နေသည့် မွေးစားသား လူသစ်ကလေးထိုင်သည့် နေရာက နှိုးနှိုးကလေး၊ ထောင့်ပုံစံမို့ သူနှင့် အနီးဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့တာ နော့က စိတ်ထဲက မှဲဖြိုးလိုက်ပေ မယ့် ဒီနေရာလေးကို နော့ ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ (ကြံစည်သမျှ အကောင်အထည်ဖော်လို့ရတဲ့ နေရာလေးပဲ။)

ဟင်း ... ဟင်း၊ လူက ရုပ်ကိုက လူကြီးလူကောင်း လိုလိုနဲ့ လူကိုများ(အဆိုးဆုံးကလေးကို ကြည့်သလိုကြည့်တာ) နော့ တကယ် အခဲရခက်မိတယ်။ (ရင်တွေလည်း မသိမသာ ခုန် မိသလိုပါပဲ။)

ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့လေ။

ဒီစာစီထိုင်တည်းနှင့် ဒီသားအဖကို အိမ်ကနေ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးသွားအောင် ပညာပေးရတော့မှာမို့ နော့က ထိုလူ့အကြည့်တွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထမင်းစတင် စားလိုက်တော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နှင့် မာမိ၊ ကိုကို တို့ကလည်း ဘုန်းကြီးပွဲရှုံးလောက်သည့် ဟင်းတွေနှင့် Dinner ကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် စားနေကြပါပြီ။

မြိန်ရည်ရှက်ရည် မစားဘဲ ထမင်းကို တစ်စွန်းချင်း ခတ်စားပြီး ကြက်သားရင်အုံသားကလေးနှင့် အကြံထုတ်နေသူ ကတော့ နော့ရယ်ပါ။

အင်း ... ငါ ဒီသားအဖကို လန်ထွက်သွားအောင် ဘာနဲ့ပညာပြရပါ့ ...။ ဘာနဲ့ပညာပေးရပါ့ ...။

အား ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။

အိုဇေ ...။

ဟုတ်ပေ။ (မနောရ အကြံတွေ့)

ချက်ချင်းပင် နောက်ထမ်းဝါးနေရင်းမှ အကြံကို အကောင်အထည် ဖော်ပစ်လိုက်သည်။

“ချစ်ရည်ဟင်း သောက်ချင်လို့ ဟင်းခွက်က ဝဲးနေတယ်”

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ ကျွန်တော် ယူပေးမယ်နော်”

အံ့မယ် ... သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်တဲ့၊ ရိုသေသား၊ (မကျွေးသားက)။ (အဟင်း ... ဟင်း)

နော စိတ်ထဲက ကျိတ်ရယ်လိုက်ပေမယ့် ...

သူ လှမ်းယူပေးလာသည့် ချစ်ရည်ဟင်းဝန်းကန်ကို ခပ်တည်တည်လေးကြည့်ပြီး ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်တော့ဘဲ စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်သည်။ အင်း ... ဒါပဲလုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူ ကမ်းပေးခဲ့သည့် ချစ်ရည်ဟင်းကို ဇွန်းအပြည့် ခပ်ကာ “ရှတူး”ဆိုပြီး ပိုမိုသာသာကလေး အသံထွက် သောက်ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက်ဆက်တွဲကတော့ ...

“အား ... အဟွတ် ... အဟွတ် ... ဝွက်”

ဆိုကာ တစ်ဖက်က သူ့ထမ်းပန်းကန်ကြီးဆီ ဟင်းရည်တွေ ဖိတ်စဉ်ကျသွားအောင် ချောင်းဆိုးပြီး ပိုမိုသာသာ ကလေး သီးပြလိုက်သည်တွင် သူက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် နော အတွက် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့အရှေ့က ရေဖန်ခွက်ကြီးကို လှမ်းယူကာ ...

“ဇနာ ... ရေ ... ရေ ... သောက်လိုက်၊ ရော့ ... ရော့ ... ဒီမှာ”

“မသောက်ဘူး ပြန်ချ”

ဒီစာစွန်းပဲ ဖြောပြီး နော ကိုယ့်ထမ်းကိုယ် ဆက်စားလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကြီးကို ကိုင်ထားရတော့မလိုလို၊ ပြန်ပဲချရတော့မလိုလိုနှင့် ယောင်ကန်းကန်းကြီး ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟာ ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ သောက်ပစ်တော့မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်တွင် နောက် သူ့ကို မသိမသာ ချက်စောင်းတစ်ချက် ခဲမိသွားရလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဟာ ... တောက်၊ ဒီမျက်စောင်းကလည်း ဘာလို့ သွားထိုးပြီး ချိတ်မိရတယ်မသိ။

နော တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျိတ် ဒေါသထွက်နေချိန်မှာပဲ မာမီရဲ့ကရတာသံကြီးက နားခါးစွာထွက် လာခဲ့ပြန်သည်။

“သား ... ချစ်မင်း၊ ထမင်းပန်ကန် လဲလိုက်၊ အဲဒီထမင်း ပန်းကန် မစားတော့နဲ့နော်”

ကာယကံရှင်ကတော့ နော ချောင်းဆိုးပြီး ချဉ် ရည်ဟင်း ထွက်ကျသွားတာ သူ့ပန်းကန်ထဲ ဝင်၊မဝင်တော့ မသိ (အနည်းငယ်လောက်တော့ စဉ်းသွားမှာတော့ သေချာတာကို)ဘာ မမှတ်ဘဲ မာမီ အသည်းပိုနေတာကို နောက မကျေမနပ် မျက် စောင်းခဲကြည့်ပြီး ထမင်းဆက်စားဖို့ ဟန်ပြင်နေသည့် သူ့ကို ...

“လဲမလား၊ ကျွန်မ လဲပေးမယ်”

“ဟာ ... ရတယ် ... ရတယ်၊ ဘာမှမဝင်ပါဘူး နောရဲ့”
ဟင်း ...

အသံကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နော့လိုက်တာ။

နာမည်ကလည်း ချစ်မင်းတဲ့။ (အရွယ်သုံးမျိုးမရွေး ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ထောင့်မကျိုးလိုက်တာ)။

အင်း ... ရုပ်ကတော့ ကြည့်ပျော် စူးပျော်ရှိပြီး ဆွဲ ဆောင်မှုရှိပါတယ်။ (ချောတယ်ပြောလည်း ရပါတယ် ယောက်ျား ပီသစွာပေါ့)။

ဒါပေမဲ့ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံဖုတွေက များပြားလိုက် တာ။ ရွံစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ဝက်ခြံဖုများထွက်သည့် ယောက်ျားများကို နော တကယ်ကြည့်မရ ရွံလှသည်။

အခု သူက အချစ်တော်ကြီးရဲ့သားဆိုတော့ ပိုဆိုး ပြီပေါ့။

“ဟင်”

နော တစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် သူ့ကို ဝေဖန်သုံးသပ်နေတုန်းမှာပဲ သူက နောပန်းကန်ထဲသို့ ကြက် အသည်းဖတ်ကလေး တစ်ဖတ် ဆယ်ထည့်ပေးလိုက်သည်တွင် နောမိသားစုအားလုံး ရှေ့မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြန်းခဲနေပြန် သွားသည်အထိ အရှက်ကြီး ရှက်သွားရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အိုး ... ရှက်လွန်းလို့ သူ့ကို ဘာတွေပြောလို့ ပြောမိမှန်းတောင် မသိတော့ချေ။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မက သူများထည့်ပေးတာကို စားတဲ့လူစား မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာကိုယ် ပြန်ယူ”

“သမီးငယ် ... ဟင်း ... ဒုက္ခပါပဲနော် အစ်ကိုမောင်ရယ်၊ သား ... ချစ်မင်း၊ မင်းကိုလည်း အန်တီအားနာလိုက်တာ၊ ထမင်းစားတာ ကောင်းကောင်းမစားရဘူး”

“စားရပါတယ် အန်တီ”

“အေးကွယ်၊ အန်တီသမီးကတော့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကွယ်”

“နောက် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မာမိ”

မာမိစကားကြီးက နောက် အဆိုးဆုံး (မီးလောင်ရာ လေပင့်) ဖြစ်နေတာမို့ နောက် မာမိမျက်နှာကို ကြည့်ပြောလိုက်တော့ မာမိလူကြီးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး လက်တကာကာနှင့် ...

“ကဲ ... တော်ဝါတော့၊ သမီး နော်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ထမင်းစိုင်းမှာ စကားမများကောင်းဘူး သမီးရဲ့”

“ဦး ... ကျွန်မတို့သားအမိကြားမှာ ဝင်ပြီးဆရာလုပ်စရာ မလိုပါဘူး”

“ခက်လိုက်တာ ... ခက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ ဖြင့် သေတောင်ပစ်ချင်တယ်”

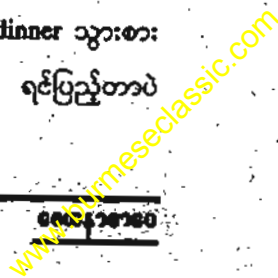
မာမိအသံက နောက် ပိုပြီးအခံရခက်စေခဲ့သည်။ ဘယ်နှယ် ... ငယ်ရည်းစား(နောက်ယူမယ့်ယောက်ျား)

ဒီကျ အစ်ကိုတုံး။

ဒက်ဒီကျ လေးနှစ်တိတိ ကြီးတာတောင် ခန့်ဦးလို့ ခိုခိုရိုင်းရိုင်းခိုင်းခိုင်းခေါ်တာ၊ ငယ်ငယ်က ဒက်ဒီနဲ့တစ်ရန်မို့ ယခု နှစ်စမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မာမိက အစ်ကိုဟု ခေါ်လိုက်တာကို နောက် ရင်ထဲမှာ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားရသည်။

ခါးသီးစိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုရွဲပြီး ထမင်းစားပွဲမှ နုတ်ခမ်း ထရပ်ကာ ကိုကိုပခုံးကို ဖြန်းခနဲ ထောင်မကျိုးစွာပုတ်

“ထ ... ကိုကို၊ ငါတို့ အပြင်ထွက်ပြီး dinner သွားစားမယ်၊ ဒီနေ့ညနေစားတဲ့ dinner ဟာ ရင်ပြည့်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ လုံးဝစိုက်မပြည့်ဘူး”

ဆတ်ခနဲ ကိုကိုပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုကိုကိုပါ
ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်လာခဲ့လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ဧည့်ခန်းမှာ ရှိတ်ဆွဲထားသည့် ကား
သော့တွဲကို သုတ်ခနဲ အပြေးယူကာ မာမီ စိတ်မကောင်းခံစားနေ
ရတုန်းမှာပဲ နောက်တိုမောင်နှမနှစ်ယောက် အပြေးအလွှားသုတ်ဖြေ
တင် ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

အဲဒီလို အိမ်ထဲကနေ ပြေးထွက်လာတော့မှပဲ နောက်
ရင်ထဲက အပူလုံးတွေ နည်းနည်း ပြေအေးသွားခဲ့ရလေသည်။

ဟင်း ... အပြန်ကျ မာမီနဲ့ ဘယ်လိုရန်ပွဲမျိုး ခွဲရ
ဦးမည်မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက် သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်။

ဒက်ဒီကတော့ သူ့ကို နောက် ရန်တုမဖြစ်ဖို့၊ နောက်
တိုမောင်နှမနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခြံတမ်း သည်းခံစိတ်မွေးဖို့
ဆုံးမသွန်သင်ပြီး ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။

သူကတော့ ခွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဒီမှာ ဘာအလုပ်မှ
မရှိဘဲ စက်ပစ္စည်းလိုချင်တာ မရသေးတာကို အကြောင်းပြပြီး
နောက် နှစ်ပတ်လောက်နဲ့ တစ်ထိုင်တည်း ရင်းနှီးခွင့်ရဖို့ ဖျော်
လင့်ချက်နှင့် နေကျန်ခဲ့သည်။

အဲဒီလို ဖျော်လင့်ချက်နှင့် သူ နေကျန်ခဲ့တာကို
ဒက်ဒီက ချစ်စနိုးနှင့် စသွားသေးသည်မှာ ...

“ငါ့သားတော့ နောက်ကြည့်ပြန်မူကိုရဖို့ ဆည်ဝက ဗိုင်းကြီးလို စောင့်သာနေပေတော့၊ အေး... တစ်ခုတော့ ဖေဖေ ပြောခဲ့မယ်၊ မင်း ဒီမောင်နှမဒဏ်ကိုတော့ သည်းခံရမယ်နော်၊ သည်းမခံနိုင်ရင်တော့ မလွန်ခင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပေတော့”

နောက်ဆုတ်ဖို့စကား လေသံတောင် မသလိမ်းပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။

အဲဒီလောက်အထိ ကျွန်တော် ဒီကောင်မလေးရဲ့ အမူအရာလေးတွေကို စွဲလမ်းနှစ်သက်သွားတာ။

(အထူးစွဲလမ်းတာက) မူယာမာယာ များတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးလေးကိုပါပဲ။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးရဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ အရပ်အရည်ကြီးရယ် မျက်လုံးလက်လက်ကလေးတွေက ကြယ်ကလေးတွေလို ဖြာနေတာရယ်၊ စိတ်ထားမကောင်းသလို ဟန်ဆောင်ပြီး ပင်ကိုစိတ်ထား ကောင်းတာလေးရယ် (အထူးအားဖြင့် အလှဆုံးမျက်နှာကလေးကြောင့်ရယ်ပေါ့ ဖေဖေ)။

ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က အပြင်မှာ တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးခဲ့ပေမယ့် အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် စွဲလမ်းသွားခဲ့တာ။

အဲဒီတုန်းက သူက ငယ်သေးတော့ မသင့်တော်လို့ မပြောခဲ့မိသေးတာ။

အခုတော့ ...

အဟား ... မင်းအရွယ်က တစ်ဆိတ် ငယ်ပေမယ့် (လက်ထပ်ချင်တဲ့သူက အမြန်ဆုံး)ဆိုတော့ ကဲ ... မင်း ဘယ်အတတ်ပညာနဲ့ ကြည့်ရှောင်မလဲ မရွေးမနော့ရ။

“သား ... ချစ်မင်း၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေသဘော ကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

“ဟင် ... အန်တီ”

သူ အတွေးများပြီး တစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်သွားသည့်အဖြစ်ကြီးကို အန်တီမိသွားသဖြင့် နည်းနည်းရှက်သွားရကာ ခေါင်းကဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်ထိုးဖွပြီး နှုတ်ခမ်းများကို လျှာတစ်ချက်သိမ်းရင်းက ပြုံးတုံ့တုံ့ မျက်နှာပေးဖြင့်ပင်

“အဟဲ ... အန်တီရယ်၊ ဒီလိုပါပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ... အဲဒီ ဒီလိုပါပဲ အဓိပ္ပာယ်ကြီးကို ဖွင့်လေ”
 “အန်တီကို မျက်နှာပူတယ်”
 “အမယ်လေး ... သိပါပြီတော် သိပါပြီ၊ မျက်နှာပူလည်း မပြောတော့နဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မေးဦးမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ အန်တီ”
 “သမီးငယ် မင်းကို လက်ခံစကားပြောလား”
 “မပြောလို့ စိတ်ညစ်နေရတာပေါ့ အန်တီရယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ပြန်မယ့်ရက်က တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ၊ ကြားသုံး ရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ဟိုမှူးလည်း စက်ရုံကို လက်ထောက် နဲ့ ပစ်ထားရတာ ကျွန်တော် မပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”
 “အေး ... အေး၊ မင်းတို့ လူငယ်အချင်းချင်း ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားပေါ့ကွယ်၊ အင်း ... ဒီစကားအထိ ပြောရတာ အန်တီ မျက်နှာပူလှပြီ”
 “အန်တီကလည်း၊ ဘာပူစရာလိုတာမှတ်လို့ family တွေပဲ”
 “အေးပါ ... အေးပါ၊ ဖဲအေတူသား၊ စကားတတ်ကြီးရယ်”
 “ဟွန်း ... ဟွန်း၊ ဖေဖေကဇော စကားတတ်တယ်လား”
 “မသိဘူးလေ၊ မင်းအဖေအကြောင်း မင်းအသိဆုံးပေါ့”
 “အန်တီက ပိုသိပါတယ်”

“ဟဲ့ ... ချစ်မင်း၊ မင်းနော် ... အန်တီကို”
 အန်တီမျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းချောချောကြီး ပန်းသွေးရောင် ပြေးသွားသည်အထိ ရှက်ရွံ့သွားတာကို သူက ချစ်ခင်စွာ အမေ့ တစ်ယောက်လိုပင် ကြည့်လိုက်မိပြီး ...
 “အန်တီလို့ ခေါ်ရတာ လျှာခံတွင်း မတွေ့တော့ဘူး၊ မာမီ လို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ်”
 “ဟဲ့ ... ဒီကလေး”
 “အဟား ဟား ဟား”
 အန်တီက သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ခီပီခေါက်လိုက်တာကို သူက ခေါင်းတယမ်းယမ်းရှောင်ပြီး ...
 “ဟား ... မလုပ်နဲ့ အန်တီ၊ မလုပ်နဲ့”
 “အမယ်လေးလေ၊ အချစ်နာလန်ထံနေလိုက်ကြတာ ကျော် မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ အဖေနဲ့မညား ဘဲ သားနဲ့ညားတဲ့ဘဝရောက်လို့ ဒီသေးသေးလေးကိုတော့ နောက်ပို ပထွေးမတော်နိုင်ဘူးနော် မာမီ”
 “ဟင် ... မင်း ဘာစကားပြောတယ်”

စကားသုံးတောင် သူ အဆုံးသတ်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ မိုက်ရိုင်းလွန်းသည့် နော အရှေ့သို့ သူ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ရောက်သွားကာ နော ပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခါယမ်းပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အကြိတ်သံကြီးနှင့် ...

“မင်း သိပ်မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းကလေး”

“လွတ်စမ်း ... ချစ်မင်း၊ နင် ငါတို့သားအမိကြားမှာ ဘာမှဝင်ပါစရာ မလိုဘူး”

“ဘာကွ ... မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

မိုက်ရိုင်းမှုတွေ ထပ်ဆင့်လွန်ကဲလွန်းသည့် သူမကို သူ မယုံနိုင်စွာ ကြောင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် တစ်ခဏအတွင်း မှာပဲ ပြဿနာက တစ်ဆင့်တိုးသွားခဲ့ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ငါ့ညီမကို”

“သားကြီး ... မလုပ်နဲ့၊ အို ... သေချင်ပါတယ်၊ သေချင်ပါတယ်”

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးက ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲခါလာသည့် နောအစ်ကိုကို သူက ခပ်ရဲရဲစိုက်ကြည့်ပြီး သတ္တိရှိရှိပင် သူ့ညီမကို မကျေနပ်ကြောင်း ဖြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းညီမ ငါ့ထက် ငါးနှစ်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးက ငါ့ကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း နင်လုံး ငါလုံးရိုက်ပြီး နာမည်ကိုခေါ်တာ သိပ်မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်၊ ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“မကျေနပ် လေဖြတ်ကွာ၊ ရှင်းလား”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းညီမကိုမင်း၊ ယဉ်ကျေးအောင်ဆုံးမထား။ မဆုံးမရင် အန်တီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဆုံးမရမှာပဲ၊ မင်းညီမ အရိုင်းအစိုင်းမကို ငါ ဆုံးမမယ်”

“အောင်မယ် ... မင်းက ... မင်းက ... လူပါးဝလိုက်တဲ့ မကျေးသား၊ မင်းတော့နော်၊ ဧည့်သည်မို့လို့ ညှာလိုက်တာ၊ တောက်ကွာ ... လူပါးဝလိုက်တဲ့ ဧည့်သည်”

“သားကြီး ... မင်း တော်တော့”

“ကိုကို ... တော် ... တော်၊ ဒီလူက ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ တို့မောင်နှမကို တော်လှန်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ မသိဘူး၊ ဟင်း ဟင်း ... ကြီးလိုက်တဲ့မျက်နှာ”

သူ့လက်အစုံကလည်း သူမပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် ကွာကျပြီး သူမအစ်ကိုရဲ့လက်ထဲမှ သူ့အင်္ကျီစုတ်ကြီး လွတ်သွားခဲ့သည်။ ဒီအချိန်မှာ အန်တီသမီး အရိုင်းအစိုင်းမလေးကတော့

www.burmeseclassic.com

“အခု သူနဲ့ ဝေးရာ ဧည့်ခန်းအဝ ပြေးလျှောက်သွားပြီး အခုလို သူ့အစ်ကိုကို အမိန့်ပေးကာ သူ့ကို ခန်းခနဲ့ သရော်ပြီး ရယ် လိုက်သေးသည်။”

အဲသလို သရော်ပြီး ရယ်လိုက်တဲ့ အပြောအဆိုတွေ ကိုပဲ သူက မနစ်မြို့စွာ ‘နောက် တစ်ချက်စူးစူးကြည့်ပြီး ...

“နော ... မင်း ... မင်း ငါ့ကို မခံနိုင်အောင် မပြောနဲ့နော်၊ မင်း ပြဿနာတက်သွားမယ်”

“အောင်မယ် ... နင်က ဘာပြဿနာ ...”

“ဟာ ... ဒီမိန်းကလေး”

သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲက ဒေါသက လွတ်ထွက်သွားရလေပြီ။

သူ့ကို နင် ... နင်နဲ့ပြောနေတဲ့ သူ့ထက်အသက် အများကြီးငယ်တဲ့ နောက်အနောက်ကို ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေးလိုက် အသွားမှာပဲ အနောက်ဘက်ဆီက အန်တီရဲ့တားမြစ်သံ တောင်း ပန်သံက သူ့နားစည်ထဲမှာ လှိုင်းထစ်ထပ် ကြမ်းသွားတော့သည်။

“သား ... ချစ်မင်း၊ မလုပ်နဲ့၊ လိုက်မသွားနဲ့ အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟောကောင် ... မင်း ငါ့နမကို ထိရဲထိကြည့်၊ မင်းမျက် ခွက် စုတ်ဖြတ်သွားမယ်မှတ်”

နမထိ ဓားကြည့်ဆိုတဲ့ သူမအစ်ကိုကိုလည်း သူ လုံးဝဂရုမစိုက်မိဘဲ သူမအနောက်ကို ပြေးအလိုက် သူမက သာ သာထိုးထိုးပင် သူမအခန်းထဲကို ပြေးဝင်သွားပြီး ဂျိမ်းခနဲ တံခါး ပိတ်သွားသည်တွင် လော့ခ်ချလိုက်ပြီ ဆိုတာကို သူ အပြီးသိလိုက် ရတော့သည်။

သို့သော် သူက ဇွဲမလျှော့ချင်သေးဘဲ တံခါးလော့ခ် ချသွားတဲ့ သူမအခန်းတံခါးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါထုပြီး ...

“နော ... မင်း ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ထွက်ခဲ့စမ်း”

လို့ တဖွဖွ အော်လိုက်ပေမယ့် သူ့အော်သံတွေသာ အချည်းအနီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူမကတော့ အခုလောက်ဆို အခန်းထဲက ကောင်း ကောင်း လှောင်နေလောက်ပါပြီ။

သူကတော့ သူမကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အရှုံးကြီး ကြီး ပေးလိုက်ရလေပြီဖြစ်သည်။

အင်း ... နလုံးသား ... နလုံးသား ...

www.burmeseclassic.com

စရံရှိသေးတယ် ရုံးနေခဲ့ရပါပြီ။

ရှေ့လျှောက် သူ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ဦးမည်
မသိ။ (စိတ်ကုန်လှပါတယ်)။

ဒီနေ့မှာတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက် အပြတ်ရင်ဆိုင်
ဖို့ သူ နောက် အိပ်ရာထတတ်သည့်အချိန် နံနက်ရှစ်နာရီအချိန်
ကွက်တီကို ရေအိမ်ထဲဝင်ရင်းနှင့် တိတ်တဆိတ် စောင့်ဖမ်းလိုက်
သည်။

စောင့်မဖမ်းလို့လည်း မဖြစ်တော့။

ပြန်ဖို့ရက်ကိုတောင် သုံးရက်စွန်းသွားခဲ့လေပြီမို့
ဒီကနေ့မှာတော့ သူမနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံဖို့ကို ဒီတစ်နည်းနဲ့ပဲ
ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“ဟော”

Bath room ဆီသို့ တရုပ်ရှုပ်ဝင်လာသည့် ခြေသံ
ကျယ်ကျယ်က နောက်ခြေသံပဲဆိုတာ သူက အလွတ်ရနေပြီမို့ ရေ
အိမ်ထဲကနေ သူ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ပြီး ရေရိုးခန်းဆီ

www.burmeseclassic.com

လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ တံခါးသံကြောင့် ထိတ်လန့် သွားသည့် မျက်လုံးဝိုင်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်လာသည့် နောက် သူက တစ်ချက်တည်တည်ကြည့်ကာ ခြေလှမ်းကျတော့နှင့် သူမဆီ အလျှောက် ...

သူမက ဖျတ်ခနဲ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို “ဂျိမ်း” ခနဲ ပိတ်မလို ဆွဲအစီ၊ သူက ရေချိုးခန်းတံခါးကို အပြင်ကနေ တအားဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ တံခါးက “ဝုန်း” ခနဲ ပွင့်သွားပြီး နောက်လည်း ကြောက်အား လန့်အား နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ သူ့ကို ကျားသစ်မလေးလို စူးစူးစိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ...

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

သူက ပြောလည်းပြော ရေချိုးခန်းတံခါးကို ချက်ချ ပစ်လိုက်သည်တွင် နောက် ပိုပြီးကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် မျက်လုံးဝိုင်းကလေးက ရှိသင့် ရှိထိုက်တာထက် အဆမတန် ပိုပြူးသွားကာ ...

“နင်” ...

“နင် ... ဟုတ်လား”

ဆတ်ခနဲ နောက်ရဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းထွက်သည့် နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ ခပ်နာနာဖြစ်အောင် လက်မနှင့်လက်ညှိုးညှပ်ပြီး ဆွဲချေပစ်လိုက်သည်တွင် “ဝုန်း” ခနဲ ထရုန်းလိုက်သည့် နောက်ကိုယ်လုံးလေးက သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ပစ်ကျသွားသလို သူက အလိုက်သင့်ပင် ခပ်တင်းတင်း ချုပ်ဖက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ သူမက အော်ဖို့ ဟစ်ဖို့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ကြိုးစားနေတာကို အပြီးသိသည့်သူက သူမလက်တွေကိုချုပ်ပြီး သူမပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အမိအရ ချုပ်အုပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ကဲ ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ မရွေမနောရ”

သူက မျက်နှုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီး သူမကို မခံချိုမခံသာ ဖြစ်သွားအောင် ခနဲတဲ့ခနဲနှင့် ရိပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒါကို သူမက အတော့်ကို မခံချင်ဖြစ်သွားကာ ပါးစပ်က အပိတ်ခံထားရတာဖို့ “တဝုးဝုး” နှင့် ရန်တွေ့နေသလို ခံစားရတာဖို့ သူက ချစ်စနိုးကြီး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“စွာလိုက်တဲ့ ပါးစပ်ကလေးကွာ၊ ချစ်သူ မဖြစ်သေးလို့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ဆုံးမထားတာ၊ အေး ... မင်းကို အဓိက ဆုံးမချင်တာကတော့ မင်းရဲ့မိုက်ရိုင်းတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ပဲ။ ကံ ... မင်းကို ငါ ကတိနဲ့ မင်းပါးစပ်ကို ဖွင့်ပေးမယ်၊ မင်း ငါ့ကို ငါကျေနပ်လောက်အောင် တောင်းပန်ရမယ်၊ မင်းရဲ့ရိုင်းပျတဲ့ အခေါ်အဝေါ်အတွဲက၊ ကံ ... တောင်းပန် မလား။”

“ဝူး ဝူး ဝူး”

သူမ ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် ခေါင်းကလေး တယမ်းယမ်း ငြင်းဆန်နေတာကိုက “မတောင်းပန်ဘူး၊ မတောင်းပန်ဘူး” သက်ရောက်သည်။

ဒါကို သူက အထာပေါက်ပေမယ့် တမင်ပင် ...

“တောင်းပန်မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဝူး ဝူး ဝူး”

“ဟာ ... ငွေမလေး ပေောင်နေတယ်ကွာ”

“ဝူး”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ဆဲလိုက်တာလို့ သူထင်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူမက အရမ်းပေါက်ကွဲသွားပြီး သူ့လက်ကြီးကို အတင်းဆွဲခွာနေပြီမို့ ...

“ဟေ့ ... အလိမ္မာနဲ့နေနော်၊ အဆုံးအမ ကြမ်းတာကို လက်ခံချင်ပြီလား၊ နေဦး ... နေဦး၊ အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ အိုခေ ... မင်း ကိုယ့်ကို တောင်းပန်မလား မတောင်းပန်ဘူးလား၊ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၊ ခေါင်းတစ်ချက်ခါတော့၊ ကံ ... ညိတ်မလား ခါမလား၊ ညိတ်ပြ ခါပြ”

အဲဒီအချိန်မှာ သူမက ခေါင်းကို ပြုတ်ထွက်မတတ် ခါပြလိုက်သည်တွင် မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ပါးပြင်လေးပေါ် စီးကျသွားလေသည်။

သူမကိုကြည့်ပြီး သူ သနားသွားခဲ့ရပေမယ့် မသနားရဲပါ။

သူသနားရင် သူပဲခံရမှာ အတပ်သိသည့် သူက သူမမျက်နှာလှလှလေးကိုပဲ မြတ်နိုးစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ခေါင်းမမာနဲ့နော်၊ စင်း ... မင်း ကိုယ့်ကို မကြောက်ဘူးလား၊ ငါးစက္ကန့် အချိန်ပေးမယ်၊ စဉ်းစား”

www.burmeseclassic.com

“ဝိုး ဝိုး”

“အိုခေ ... မစဉ်းစားရင် ကြိုက်ရာလုပ်၊ ဝမ်း ... တူး ... သရိုး ... ခေါ်ပြီးလို့မှ ခေါင်းညိတ်မပြုရင် မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံနော်”

သူမကတော့ ဇွဲမလျှော့ဘဲ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ငြင်းဆန်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဘယ်တော့များမှ မျက်ရည်ကျ အရှုံးပေးလိမ့်မည် မသိ။

သူကတော့ သူမမျက်ရည်တွေကို တစ်မိမိမကြည့်

ပြီး သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်ပြီး ...

“ဝမ်း”

“တူး”

“သရိုး ... လော့ ညိတ်ပြ”

“ဝိုး”

“ဟာ ... မာလိုက်တဲ့ခေါင်း၊ ခေါင်းမာသလို နှလုံးသား ရော မာလားဟင်၊ စမ်းသပ်ကြည့်ရအောင်”

“ဟင်”

နောက်ခမ်းကို အုပ်ထားသည့် သူ့လက်ဖဝါးကြီး သိမ်းဖယ်ပစ်လိုက်ချိန်မှာ နောက် ရန်တွေ့မယ်လို့ ပါးစပ်ကလေး ထိုအဟ၊ သူ့ရဲ့နှေးမြဲသည့်အထိ တစ်ခုက နောက် နှလုံးသားနုနု လေးကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် အမှောင်ထုကြီးထဲ ရောက်သွားသလို သယ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

နောက် သူ့ကို အာခံအံ့တုနိုင်စွမ်း မရှိတော့သလို ရင်ထဲက ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး (နှလုံးသားထဲက ရင်ခုန်သံက ထည်း စီးချက်ညီညီ ရုန်းကြွခုန်မြည်သွားခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။)

ဒီအချိန်မှာ နောက်မျက်ရည်စလေးတွေက မငိုပါဘူး အံ့ခံထားတဲ့ကြားက ပေါက်ခဲနဲ့ ပေါက်ခဲနဲ့ ပါးပြင်လေးပေါ်ကြွေ အူလိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်မှာ (သူ့ကို တနင့်တနဲ့ အရှုံးပေးခဲ့ရသလို ဖြစ်သွားရသည်။)

အဲဒီလို သူ့ကို မျက်ရည်ကျ အရှုံးပေးခဲ့ရသည့် အဝတစ်ခုကိုလည်း အနာကြီး နာသွားချိန်မှာ သူက နောက် နှလုံးနာချင်း ဗွေအုပ်ထားရာမှ အနည်းငယ် ခွာပစ်လိုက်ပြီး နောက် နှလုံးကို မေးဖျားကလေးမှ ခပ်နုနု ဆွဲပင့်လိုက်ကာ ...

“အင်း ... ကလေးမလေး မငိုနဲ့လေ၊ ငိုရင် မင်းအစ်ကိုက တစ်မျိုးသတ်မှတ်နေဦးမယ်၊ ဟေ့ ... မျက်အစ်ကျအောင် မငိုနဲ့”

“.....”

နော့ ငိုရှိုက်သံ မထွက်အောင် အကြိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကြည့်ပါဦး ...

တကယ့်ကို ...

မသတိစရာကောင်းသည့်လူ။ (နှုတ်ခမ်းမွေးက စိမ်း

စေနှင့် ဝက်ခြံဖုတွေက တကယ် နာဘူးရုပ်ကို ပေါက်နေသည်။)

ထောက် ... ရှုံလိုက်တာ။

ဒီလိုလူမျိုးရဲ့အနမ်းကို ခံရတာ ငါ သိက္ခာကျလိုက်

တာ။

“အင်း ... မင်းက စကားမှ နားမထောင်တာ၊ အခုလည်း

ငြိမ်းချမ်းရေးရမယ်လို့ ထင်သေးလို့လား”

“လူယုတ်မာ ... စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့”

“ဟေ့ ... အဲဒီလို ကင်ပွန်းမတပ်နဲ့နော်၊ အဲဒီလို ကင်ပွန်း တပ်ရင်တော့ အဲဒီလိုလူဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရင် အလွယ် လေး”

“ရှင် ... မာမိမျက်နှာနဲ့ ရောင့်တက်နေတာ၊ ဒီထက်ရောင့် တက်ရင်တော့ ရှင် မကွေးကို ခြေလက်အင်္ဂါမကောင်းမကုန်း နဲ့ ပြန်ရမယ်ဘဝကို ရောက်မှာ သိထား ကိုချစ်မင်း”

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ၊ နည်းနည်းတော့ ယဉ်ကျေးလာပြီ၊

ဒီထက်ယဉ်ကျေးအောင် သင်ရဦးမယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို

ချစ်မင်းလို့ ခေါ်ထားတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ရယ်၊ နင်နဲ့ငါလို့

ပြောထားတဲ့ အပြောတစ်ခုရယ်အတွက် လျှော်ကြေးတစ်ခါ

တည်းတောင်းမယ်၊ ကဲ ... မင်း ငါ့ကို နာမ်စားတစ်ခုခု

ခေါ်၊ အဲဒီတော့မှ မင်း ဒီရေချိုးခန်းထဲက လွတ်မြောက်ခွင့်

ရမယ်”

“ဟင်”

ကြည့်စမ်း ... အတော်ကို တင်တင်စီးစီး ရှိလိုက်တဲ့

စည့်သည်။

အိမ်ရှင်ကိုများ သူက တစ်ပြန်ကြီး ပြန်ဟစ်နေတာ နောက်ထဲမှာ အခဲမကျေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီအချိန်က သူ့လက်ထဲက လွတ်အောင် ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်လို့မရတော့ပြီမို့ သူ့ကိုတစ်ချက် စူးစူးကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ကောင်းပြီ ... ပြော၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုနာမ်စားခေါ်ရမလဲ”

“အင်း ... ကိုယ်က ငါးနှစ်ကြီးတယ်ဆိုတော့ ကိုကို ... ဟာ ကိုကိုက မင်းအစ်ကိုကို ခေါ်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြီး မဖြစ်သေးဘူး”

ကျွတ် ... စိတ်ရှိလက်ရှိ ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်ပြန်ရင် လည်း နောက်လေး ဒီနေရာမှာတင် သူ့လက်ထဲ ရောက်သွား ခဲ့မည်လား မသိ။

ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ။

ငါ့နယ် ဘယ်လိုအကုသိုလ်ကောင်ကြီးနဲ့မှ တည့် တည့်တိုးရတဲ့အဖြစ် ရောက်သည်မသိ။

ဟင်း ... သေချင်ပါတယ်။

မာမိညည်းတဲ့ သေချင်ပါတယ်က နောက်ထပ်ထဲ ရောက်ရှိသွားရချိန်မှာ သူက စောစောက် စခန်းကို တစ်စခန်း ထမြန်းလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း ... ကိုကို မဟုတ်ရင် ချစ်သူတွေ လက်ထပ်ထား သူတွေခေါ်တဲ့ အစ်ကို၊ အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ရိုးသားသူ ကလေးတွေကတော့ အစ်ကိုခေါ်၊ နည်းနည်း ကလက်တက် ခေါ်တတ်တဲ့သူကတော့ ကို ခေါ်။ ဟုတ်တယ် ... အဲဒီနှစ် လုံးတည်းက ကြိုက်တာခေါ်၊ ကိုယ် မင်းခေါ်တဲ့ ရိုင်းယုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေအထွက် ကျေနပ်တယ်၊ မင်းကိုလည်း လွတ်ပေးမယ်”

“အဲဒါဆိုရင် အစ်ကို ခေါ်မယ်”

“အင်း ... ကောင်းသား၊ Korea စတိုင်လေး”

“ကျွန်မကို လွတ်ပေးတော့လေ”

သူက အခုချိန်အထိ နောက် ပွေ့ဖက်ထားသေးတာ မို့ နောက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ တစ်ချက်ရုန်းပြီး ပြောလိုက်သည်တွင် သူ့မျက်နှာကြီး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရလေသည်။

အဲဒီလို ပြုံးသွားသလို နောက်လည်း ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုးနှင့် စိုက်ကြည့်သလိုမျိုး စိုက်ကြည့်ကာ နောက်ပါပြင်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းမှ ကိုယ့်ကို မခေါ်ရသေးတာ”

www.burmeseclassic.com

“ခေါ်ပြီးပြီလေ”

“အဲဒါ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဆိုတင်သွင်းတာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ခေါ်မယ်၊ အသေအချာ နားစိုက်ထောင်ပါ”

“အင်း ... အင်း ဟုတ်ပြီ”

“အစ်ကို မနက်ဖြန် မကွေးကို ပြန်တော့”

“အင်း ... ညီမက ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးရင် ပြန်တာပေါ့”

“ကိုချစ်မင်း အပေးအယူတစ်ခုနော်၊ ကျွန်မတို့ ဗီဒီယိုရိုက်တယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်၊ ရှင် အပိုစကားတစ်ခွန်းမှမဆိုတော့နဲ့၊ ကဲ ... ကျွန်မကို ကတိအတိုင်း လွတ်ပေးတော့”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ၊ တစ်ခုတော့ ကိုယ် မင်းကို ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“I love you”

နော သူ့ရဲ့ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းသံစဉ် ငြိမ်ငြိမ်တွေကို ရင်မခုန်မိအောင် ထိန်းချုပ်မျိုသိပ်ခဲ့ပေမယ့် ငြိမ်ခနဲ ခုန်သွားတဲ့

ရင်ထဲက ရင်ခုန်သံက ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရအောင် အထိန်းအကွပ်မဲ့ကာ လွတ်ထွက်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

အင်း ... ဤအရာကို အချစ်ဟု ခေါ်လို့ရပါသလား။

ဒါပေမဲ့ နောတို့ကတော့ နောသိပ်မုန်းတဲ့ လူကြီးရဲ့သားကိုတော့ ဘယ်လိုနဲ့လုံးသားမျိုးနဲ့မှ အရောင်တင်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာစွာဖြင့်ပင် သူ့အရှေ့မှ ခပ်တည်တည်ပင် ဟန်မပျက် လှည့်ထွက်လာခဲ့နိုင်ပါသည်။

တတူတူ မြည်လာသည့် ဖုန်းသံက ညအချိန်မတော်
ကြီးမို့ ဘယ်သူ ဆီကလဲလို့ နော နားရွက်ထောင်သွားပြီး ဖုန်းက
လေးကို ကမန်းကတန်း ကောက်ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကြားသိလိုက်ရသည့် သူ့အသံဩတော
တော နောတော့တော့က နောနလုံးသားလေးကို ပူခနဲ နွေးလှုပ်
တုန်ယင်သွားရသည်။

“နော ... ညီမ”

အင်း ... လာပါပြီ။

အစ်ကိုတွေ ညီမတွေ လုပ်လာပြီ။

ဟား ဟား ဟား ... ရယ်၊ ရယ်ချင်သေး ကိုချစ်မင်း

ရေ။

“နော”

နောက တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်လှောင်နေသည့်
အချိန်မှာပဲ သူ့အသံက အရှိန်အဝါဖြင့် (အာလုတ်သံ)ထွက်လာ
ပြန်သည်။

တောက် ... မုန်းလိုက်တာ။ စကားပြောတဲ့အသံက
အစ မုန်းတာ။ (သူ့ကိုယ်သူ ဆရာကြီးစတိုင်ခင်းတာ၊ နော
အယ်လိုမှ လက်ခံလို့မရအောင် ရင်ထဲမှာ အော့နလုံးနာသွားရ
သည်။)

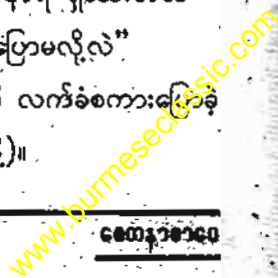
“ဟေ့ ... ဟာ ... ဖုန်းဖွင့်ပြီး ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်နေတာ
လဲ၊ ဘာလဲ ... ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုအဖြေပေးရကောင်းမလဲ
လို့ စဉ်းစားနေတာလား”

“အင်း ... ရှင် ဘာပြောမလို့လဲ၊ ဒီမှာ အိပ်ချင်နေပြီ”

“မအိပ်နဲ့ဦးကွာ၊ အခုမှ ဆယ့်တစ်နာရီ ရှိသေးတယ်”

“ကောင်းပြီ ... အမြန်ပြော၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

နော ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ကို လက်ခံစကားပြောခဲ့
ဒီသွားသည်မသိ။ (ရင်တွေကလည်းခုန်လို့။)

အဲဒီမှာတင် နော မှားသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“နော ... ညီမ”

“ဟာ ... ဘာလဲ၊ ရှင် မရစ်နဲ့နော်”

“မရစ်ပါဘူးကွာ၊ မနက်ဖြန် ပြန်ရတော့မှာမို့ လွမ်းလို့ ခေါ်မိတာပါ။ ညီမ ... ကိုယ် မနက်ဖြန် ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အရှုပ်ထုပ်ကြီး ရှင်းသွားတာပေါ့”

“မင်းက ပျော်နေတယ်ပေါ့”

“ပျော်တာပေါ့၊ နဂိုကတည်းက ကိုယ်လက်သင့်မခံချင်တဲ့ ဧည့်သည်ကို ရှင်းစေချင်နေတာ”

“အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ့်ကို မေတ္တာထားတယ်လား”

“ရှင်တို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို”

“ဖေဖေက အရမ်း ကံကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ကို အချစ်နိုင်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တာ”

“ရှင့်စကား ဒီတင်ပဲရပ်”

“ဟုတ်တာ ပြောတာပဲ၊ ဖေဖေ စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ကို ကိုယ်ပြောမယ်နော်၊ အေး ... အဲဒါကို မင်းလက်မခံရင် တော့ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံနော်၊ ကိုယ်ကတော့ ထင်တယ်။

ဖေဖေနဲ့ အန်တီ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးလို့ မရရင် သူတို့ ဒီသီတင်းကျွတ်ကို လက်ထပ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ရှင် ဘာပြောတယ်”

“အေး ... အဲဒါ ကိုယ်သိထားတဲ့ အတိုင်းအတာကိုပြော တာပဲ၊ မင်း အတွင်းကျကျ သိချင်ရင် နောက်နာရီဝက် အတွင်း အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲကို လာခဲ့လေ၊ မသိ ချင်ရင်တော့ နေပေါ့၊ ကိုယ်က မနက်ဖြန်ပြန်မှာ”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား ကိုချစ်မင်း”

“တကယ်ပေါ့ကွာ”

“ကောင်းပြီ၊ မာမီတို့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ နောက်နာရီဝက် အတွင်း အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကို ဆင်းခဲ့မယ်၊ ဆွေးနွေး ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း ... အင်း ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ့်ဖုန်းပိတ်ပြီ”
သူမ ဖုန်းအပိတ်ကို မစောင့်ဘဲ သူ ဖုန်းပိတ်သွား

တာကို သူမက ပခုံးလေးတွန့်လျက် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးပြီး ဖုန်းပိတ်ကာ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ ပစ်ချလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ဝတ်ထားတဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီ ဂါဝန်က လေးကို လုံခြုံ မလုံခြုံ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကာ ...

“ရတယ် ... သွားတွေ့မယ်”

ဂါဝန်က လည်ဟိုက်ကျယ်ပေမယ့် မပြောပလောက် တာမို့ နောက် ပွနေသည့် ဆံပင်လေးတွေကို တစ်ချက် နှစ်ချက် လက်ကလေးဖြင့်သပ်ပြီး ကိုကိုအခန်းထဲကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက် လာခဲ့သည်။

အင်း ... ကိုကိုကိုတော့ Body Guard ထားဦးမှ။

ဒီလူက ပြောလို့ရတာမဟုတ်။

သူ့ကို နော် တစ်ယောက်တည်းတော့ သွားမတွေ့ ရဲခဲ့တာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အဲဒီလို သွားမတွေ့ရဲလို့ ကိုကိုကို အဖော်စပ်မိသလို၊ သူ့ကို မပြန်ခင် သမချင်သေးတာမို့လည်း ကိုကိုနှင့် အကြံထုတ် ဖို့ ကိုကိုဆီ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကိုကိုအခန်းတံခါးကို ခဝါဖြည်းဖြည်း ဖွင့်ဝင်လိုက် ချိန်မှာပဲ အခန်းထဲမှာ Computer game ကစားနေသော ကိုကို က နော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ နော်”

“တော်သေးတယ်၊ ကိုကို မအိပ်သေးလို့”

နောက် အရေးကြီးတယ် စတိုင်လေးဖြင့် နှုတ်ခမ်း ပေါ် လက်ညှိုးကလေးတစ်ပြီး ရှူးခနဲ လှုပ်လိုက်ကာ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် ကိုကိုအနားကပ်ပြီး ...

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“မနက်ဖြန် မကွေးသား ပြန်တော့မယ်တဲ့”

“ပြန်သင်နေတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ Game ဆော့တာကြီးကို ရုပ်ပစ်စမ်း ပါ၊ ဒီမှာ အရေးတကြီး တိုင်ပင်မလို့”

“အင်း ... ဘာအရေးကြီးရပြန်ပြီလဲ”

“ဟိုလူက ပြောတယ်၊ မာမိနဲ့ သူ့အဖေက ဒီသီတင်းကျွတ် ရင် လက်ထပ်ကြမယ့်ပုံစံတဲ့”

“ဘာကွ”

“ဝုန်း”ခနဲ ထရပ်လိုက်သည့် ကိုကိုကို နောက် ခန်းချင်းပိတ်တိုက်ပြီး အသိပေးစကား ဆိုလိုက်ရသေးသည်။

“ဟဲ့ ... တိုးတိုး၊ မာမီ အိပ်ပြီလား၊ မသိဘူး၊ မာမီအိပ်မှ
ငါတို့ ဆွေးနွေးခန်းဖွင့်လို့ရမှ”

“ဘာဆွေးနွေးခန်းလဲ၊ နင်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း ဒူးလိုက်တာ၊ မာမီမွေးစားသားနဲ့
ငါ အောက်ထပ်က ဧည့်ခန်းမှာ မာမီတို့ကိစ္စကို ဆွေးနွေး
မယ်”

“ညကြီးအချိန်မတော် ဒီကောင်နဲ့ နင် နှစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်မလားဟ”

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို Body guard ထားမလို့ လာခေါ်
တာပေါ့ ကိုကိုရ၊ လာ ... လာ ... အခုလောက်ဆို သူ
ရောက်နေပြီ၊ ဒီမှာ ကိုကို၊ ငါပြောတာ နားထောင်၊ ငါ
နဲ့သူ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောနေမယ်၊ နင်
က သိပ်မကြာခင် အောက်ထပ်ကိုဆင်းပြီး ဧည့်ခန်းအဝ
တစ်ဖက် အကွယ်ကနေ ချောင်းနားထောင်၊ အဲဒီလူ ငါ့
ကို မဖွယ်မရာ ပြောသံကြားလို့ကတော့ နင် သူ့ကိုဝင်ပြီး
ဘေးပေးလိုက်၊ အဲဒါ လိုရင်း၊ ငါဆိုလိုတာ သူ့ကို ငါတို့
မောင်နှမ ပညာပေးလိုက်မယ်ဟာ၊ ဟုတ်လား ကိုကို”

နောက်ကားကို ကိုကိုက တစ်ချက်ငြိမ်စဉ်းစားပြီးမှ
လက်ဖျစ်တစ်ချက်တွက်ကာ ...

“ကောင်းတယ်၊ Good တယ်ကွာ ဖိုက်တယ်၊ ဒီကောင်ကို
ငါ ချဉ်နေတာ၊ နင့်ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေက ဟင်း ...
မပြောချင်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ နင့်အကြံပီတယ် ညီမလေး၊
ဒီကောင်ကို ငါ ကြည့်သမလိုက်မယ်၊ နင် လိုချင်တာ
ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ငါပါ သူ့ကို သမချင်တာ ကိုကိုရ”

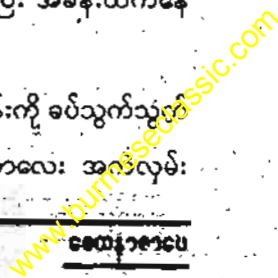
“နင်က မိန်းကလေး၊ သွားမလုပ်နဲ့၊ ငါသမရင် နင်ကျေ
နပ်”

“အေး ... အေး ... ငါသွားတော့မယ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက်
ကြာရင် နင် လိုက်ခဲ့၊ သူလည်း မမြင်စေနဲ့နော်”

“အေးပါ”

နောက်ကားကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲကနေ
ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။

အဲဒီနောက် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကို ခပ်သွက်သွက်
ထဲ ဆင်းလာရင်းနှင့် မာမီအခန်းကို မသိမသာလေး အကွယ်လှမ်း

ခတ်လိုက်မိသည်။ ဟား ... တော်ပါသေးရဲ့။ ဒီအချိန်က မာ
အိပ်ပြီမို့ နော အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် သူနာ
တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဟော ... ကြာလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်စောင့်နေတာ ကြာပြီ
ကြာမှာပေါ့။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှင်ကို ဘယ်လိုဖျော်ရမလဲလို့
တိုင်ပင်နေခဲ့ကြတာ။

နောက် မျက်နှာလေးကို မလှုံမလဲ တစ်ချက်လှည့်
စိတ်ထဲကနေ သူ့ကိုလှမ်းပြောရင်း မျက်နှာလေးကတော့ ခပ်ခဲ
ပြုံးလိုက်သည်။

နော အပြုံးလေးကို သူက ဘယ်လိုသဘောကော
သွားသည်မသိ။

ချက်ချင်းပင် မျက်နှာက ကြည့်သွားကာ မျက်
တွေ အရောင်လဲ့သွားလျက် နောကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် အကြည့်
နှင့် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်လာခဲ့တာမို့ နော နည်းနည်းရင်
သွားပြီး သူ့ကို ခပ်ထန်ထန်ပင် မာန်မဲဟောက်ငမ်းလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် မျက်နှာဖိုး ရှိရှိနေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ပြုံးစိစိ ရယ်
ဟဟ ဆိုလာခဲ့တာကို နော မျက်မှန်းကျိုးလို့ ခဏမျက်စိမိတ်ပစ်
လိုက်သည်။

“အင်း ... နော ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

အဲဒီလို နော မျက်လုံးလေး မှိတ်လိုက်သည့် ခဏ
အတွင်းမှာပဲ သူက နောနှင့်ယှဉ်ရက် ဆိုဖာကြီးမှာ အသားချင်းထိ
ထိုင်လိုက်တာမို့ နော ရင်ခန့်ထိတ်လန့်သွားကာ သူ့ကို အပြူး
အပြဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ လက်ညှိုးကလည်း သူ့မျက်နှာဆီ
ဝစ်ရောက်သွားကာ ...

“ရှင် ... ဟိုမှာ ပြန်ထိုင်”

“မထိုင်ပါဘူး”

သူကလည်း အာဂပင်။

နောနှင့်အနီးဆုံးထိုင်ပြီး နောမျက်နှာလေးကို ညှို့ဝင်
ဆွဲဆောင်စွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့လျှင် နောသည် မာမိုက်စွာကိုပြောဖို့

အသာထား၊ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ကျဉ်းကျပ် ရှုပ်ထွေးသွားရက
ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ ရင်တွေ ကတိမ်းကပါးကြီး ခုန်ပေါက်မြည်ဟည်
သွားရလေတော့သည်။

ဘုရား ... ဘုရား ...

ငါ သူ့ကိုများ (နှလုံးသားနဲ့ ခံစားလိုက်ရပြီလား)

ဟင့်အင်း ...

မဖြစ်စေရ။

သူဟာ ငါ့အမုန်းဆုံး လူတစ်ယောက်ရဲ့သား။

သူ့ကို ငါ လုံးဝမချစ်နိုင်အောင် နှလုံးသားထဲ

ကန့်သတ်ထားမြစ်ရမယ်။

“နော”

“.....”

“နော ... ညီမ

သူ့အသံက ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကနေ သူ့ချစ်သူ
ချစ်သူလေးဆီ ပြန်ရောက်လာလို့ အနွေးထွေးဆုံး ခေါ်လိုက်သည့်
အသံလို နူးညံ့နွေးထွေးနေသည်မို့ နော မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
တွေပြန်လာရသည်။ ပြီးတော့ သူနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်နေသည့် ကိုမ

လေးကို ဆတ်ခနဲအရွှေ့ သူ့လက်တစ်ဖက်က နော ခါးကလေး
ကို သိမ်းဖက်လိုက်တာကြောင့် နော အလန့်တကြား အော်ပစ်
လိုက်မိတော့သည်။

“ကိုချစ်မင်း ... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှင် မာစီတို့ကိစ္စ
ကို တမင်အကြောင်းပြတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖေဖေနဲ့ အန်တီတို့ လက်မထပ်ဖြစ်
သေးအောင် မင်း တားချင်ရင်တော့ ကိုယ်ပြောတဲ့တစ်
နည်းပဲ”

“ဘာလဲ ... ရှင်က ဘာပြောမှာလဲ”

“ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဖေဖေနဲ့အန်တီက
ခမည်းခမက်တွေ ဖြစ်သွားတော့ ယူလို့ဘယ်ရတော့မလဲ၊
ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဖေဖေကို နောက်အိမ်ထောင် ဘယ်ပြုစေ
ချင်မလဲ နောရယ်”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မကပဲ အသားလွတ် လက်ထပ်ပေးရမှာ
တဲ့လား”

“အသားလွတ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ နောရယ်၊ နှလုံးသား
ရဲ့ဆန္ဒအရပေါ့ကွာ”

www.burmeseclassic.com

“အိုး ... တော်စမ်းပါရှင်၊ ရှင်တို့သားအဖတွေ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တဲ့ လုပ်ဇာတ်လမ်းကြီးကို ကျွန်မ လုံးဝလက်သင့်မခံဘူး၊ ဒီမှာ ကိုချစ်မင်း၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အပြတ်ပဲပြောမယ်၊ ရှင့်အဖေကို ကျွန်မက ပြောလိုက်တယ်လို့၊ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါလို့၊ နောက်မဆုတ်ရင် ပြဿနာက ဘယ်အထိ ကြီးထွားသွားမလဲလို့ စောင့်ကြည့်”

နော ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောလိုက်တာကို သူက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီး သူ့အဖေကိုယ်စား အခံရ ခက်သွားသည် ထင်သည်။

နော ကိုယ်လုံးလေးကို ခါးက သိမ်းဖက်ထားရာကနေ သူ့ရှင်ဘတ်ကြီးဆီ အနီးဆုံးသွင်းဖက်ပြီး တစ်ခုခုပြောမလို့ အံကြိတ်လိုက်သည်တွင် နောက ကိုကို ကြားသာလောက်သည့် အသံကလေးနှင့် ဗလုံးဗထွေး ထအော်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ကိုချစ်မင်း ... ရှင် ကျွန်မကို လွှတ်နော်၊ ရှင် လူမဆန်တာ မလုပ်နဲ့”

“မင်း နှလုံးသားမရှိတဲ့စကား မဆိုနဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မင်း သိလား”

သူ့အသည်းနှလုံးတွေ ပွင့်ထွက်သလို အရူးအမူးခံစားချက် ပွင့်သွားချိန် မထင်မှတ်ဘဲ အငိုက်မိစွာဖြင့် ပြင်းထန်သည့် လက်သီးလုံးကြီးက သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို “ဇွပ်” ခနဲ “ဇွပ်” ခနဲ ပစ်ဝင်လာသည်တွင် သူ့ ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်တော့။

ရှောင်လို့လည်း မရခဲ့ချေ။

“အချစ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ မှတ်ထား ချစ်မင်း၊ ကဲကွာ ... ကဲကွာ၊ ငါ့ညီမကို အကဲစမ်းချင်ဦး”

- “ဇွပ်”
- “ဇွပ်”
- “အွတ်”

ခနဲဗီ သူ တစ်ချက်ညည်းလိုက်နိုင်သည်။

သူ့မျက်လုံးတစ်ခုလုံး ပြာဝေသွားရကာ ရင်ထဲမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး အနာဆုံး ခံစားချက်တွေ အလိပ်လိုက် ဆိုတက်သွားတော့သည်။

ဖြစ်လိုလည်း ကြည့်ကြပါဦးဗျာ။

ကြိုတင်ကြံစည်ချက်နဲ့ ညီမဖြစ်သူက သူ့လက်တွေ ချုပ်နှောင်ထားပြီး သူ့အစ်ကိုကို စိတ်တိုင်းကျ သူ့မျက်နှာကို ထိုးစေနေခဲ့တာ သူ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

ပိုပြီးအံ့ဩသွားတာက သူမ ပြောလိုက်သည့် စကားတွေကိုပင်။

“ကိုကို တော်တော့။ မာမိုမျက်နှာ ရှိသေးတယ်။ တို့မောင်နှမ သူ့ကို ဒီလောက်သမလိုက်ရရင် ကျေနပ်တော့၊ သူလည်း တို့ကို လန်ထွက်သွားမှာပါ”

သူ့စကားပြန်ကိုတောင် မစောင့်တော့ဘဲ မောင်နှမ နှစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းထဲကနေ လေသိုင်းနဲ့ ပျံထွက်သွားသလား အောက်မေ့ရအောင် သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် ကွယ်ပျောက်သွားတော့ သည်။

သူတို့မောင်နှမ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားတော့မှ သူ နာကြည်းစွာ အံ့ကိုတင်းတင်းဖိကြိတ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်မိသည့် စကားကတော့ ...

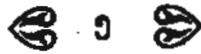
“မနှောရ ... မင်းလောက် မာယာများတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါကလည်း မာယာစက်ကွင်းနဲ့ပဲ အမိဖမ်းပြီး သိမ်းပိုက် ပြမယ် ...

ငါဆိုတဲ့ကောင်က လောကမှာ ရတာမလို လိုတာ မရ မရှိစေရပါဘူး။ ချစ်မင်းကိုကိုတဲ့ မွေးကတည်းက လို ချင်တာမှန်သမျှ အားလုံးရတယ်”

ဒီစကားပဲ သူ ပြောလိုက်နိုင်ပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ မြင်ရသည့် သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက နာကျင်မှုတွေကိုတော့ သူ သိပ်မရမစိုက်ဘဲ ရက်စက်လွန်းသည့် ဒီမောင်နှမကို ဘယ်လို ဖရိုဖယ်ဆင်နွှဲပြန်ပြီး တိုက်ကွက်ထုတ်ရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ ဒီ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားလိုက်တော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ထွက်လာသည့် အဖြေကတော့ ... သူ သူမကို အချိုသတ်ဖို့ပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ ပြန်သွားသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ကိုကိုက သူ့ကို သမလိုက်ရလို့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်တော့ သူ့ကိုကိုရဲ့ လက်သီးဒဏ်ကို တော်တော်ခံစားရမှာပဲ ယုံကြည်ပြီး ကိုကိုလောက် ကျေနပ်မှု မရှိခဲ့ပါ။

ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လေးလံသွားသလို (သူ့ကိုပဲ သနားမိသလိုလိုကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။)

အဲဒီလို နောက်မှာ မူလေးပျက်နေတာကို ကိုကိုက ချက်ချင်းကြီး ရိပ်မိသွားပြီး နောက် မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ကြည့် ရင်းက ...

“ဒါ ဘာမျက်နှာပေးလဲ နော်”

“ဟာ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ့ ... နင်နော် ... ဒီကောင်ကို သနားစိတ်ဝင်မယ်တော့ မပြင်နဲ့၊ ငါနဲ့အတွေ့ပဲ”

“ဟာ ... ကိုကိုကလည်း၊ ဒီမှာ ငါ ခေါင်းထဲကိုက်လို့ပါ။ သူ့ကို ငါက ဘာလို့သနားရမှာလဲ၊ နဂိုကတည်းက ဆုံးမချင်လို့ကို တမင် ဆုံးမလွှတ်လိုက်တာပဲ၊ နင် လက်သီးနဲ့ ထိုးတာ နည်းတောင် နည်းသေး”

ဒီတော့မှ ကိုကိုမျက်နှာကြီး ကြည့်သွားပြီး နောက် နှိုးလေးကို နှိမ့်ရိုက်ပစ်လိုက်ကာ ...

“နည်းတော့ မနည်းဘူးဟာ၊ ငါ့လက်သီးက သံမဏိလက်သီး၊ ဒီကောင်တော့ တစ်ပတ်လောက်တော့ အလူးအလိမ့် ခံရမှာပဲ၊ ဟား ဟား ... ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ကျိတ်ခံမှာ၊ ဒီလက်သီးဒဏ်ရာကို တို့သမလိုက်တာလို့ ပြောမှာမဟုတ်တာ သေချာတယ်”

“ဘယ်ပြောရမလဲ ကိုကိုရ၊ ဟင်း ဟင်း ... မကွေးဘူးတော့ စိမ့်တက်သွားမှာပဲ”

နောက်တိုမောင်နှမနှစ်ယောက် တိုးတိုးကြိုက်ကြိုက် အားရကျေနပ်နေတုန်းမှာပဲ မာမိက ဧည့်ခန်းထဲကို ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာခဲ့ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့်ပင် ဒရော့သောပါး ပြော လာခဲ့လေသည်။

“သားနဲ့ သမီး၊ မကွေးက ဖုန်းလာတယ်၊ ချစ်မင်း အပြင်းဖျား ဖျားလို့တဲ့”

“ဟင်”

နောက် မျက်လုံးလေး စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ဝိုင်းသွား ခဲ့ရလေသည်။

ဒီအချိန်မှာ ကိုကိုကတော့ ခေါင်းကြီးညိတ်ပြီး ...

“မသေသေးဘူးလား”

“ဟဲ့ ... ယေဘုရ၊ မင်း လူစကား ပြောစမ်း”

“ဟာ ... မာမိကလည်း၊ ဟုတ်တော့ မှန်တာ မေးတာပဲ၊

အဲဒီ ချစ်မင်းက မာမိသားမို့လို့ မာမိ ဒီလောက်အသည်း

လိုက်အူတုန် ဖြစ်နေတာလား”

“ဟဲ့ ... အဲဒီကလေးက ...”

“ဘာလဲ၊ မာမိအဆက်ဟောင်းကြီးရဲ့သားမို့ သိပ်ချစ်တယ် လား”

“ယေဘုရ၊ မင်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့နဲ့”

ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းစကားက မကောင်းရတဲ့ ကြားထဲ ကိုကိုနှင့် မာမိက တစ်ရန်ဖြစ်နေတာမို့ နောက်တော်တော် စိတ်ညစ်သွားရသည်။

ပြီးတော့ ... သူ သူမတို့အိမ်ကနေ ...

ပြန်သွားပြီးတာ တစ်ပတ်အကြာမှ ယခု အပြင်းဖျား ဖျားနေသည်ဆိုတော့ ဒါ ဘယ်သူကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေ ချာသိသည့် နောက် သူ့အတွက် အစိုးရိမ်ပိုသွားခဲ့ရပေမယ့် မာမိ ကို အမြင်ကတ်တာနှင့် ကိုကိုကိုပဲ ထကနဲ့ ကွက်ပစ်လိုက်တော့ သည်။

“တော်တော့ ကိုကိုရား၊ သူ့ဘာသာ ဖျားဖျား သေသေ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ အနေသာကြီး”

နောက်စကားကို မာမိက ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပြန် ပြီး နောက် ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ ...

“ဆိုင်တယ်၊ ဆိုင်ကို ဆိုင်တယ်၊ ညည်းပါ မကွေးကို ငါနဲ့ လိုက်သွားရမယ်”

www.burmeseclassic.com

“အလို ... ဗုဒ္ဓေါနဲ့ မြတ်စွာ ဘုန်းကြီး၊ ဘာဆိုလဲ နောက်
ဘာဆိုလဲ”

“မဆိုင်တာ ဆိုင်တာ ညည်း နောက်သိရမှာပေါ့၊ အခု
လောလောဆယ်တော့ ညည်း မကွေးကို လိုက်ဖို့စဉ်းစား
ပေတော့”

“မလိုက်ဘူး ဆိုရင်ရော မာမီ”

“အဲဒီလို စိန်ခေါ်ရင်တော့ ငါ ချစ်မင်းအဖေကို ချက်ချင်း
လက်ထပ်ပြရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ညည်းကပဲ စိန်ခေါ်နိုင်
မလား၊ ငါကပဲ စိန်ခေါ်နိုင်မလား စောင့်ကြည့်ရသေးတာ
ပေါ့”

“အဲဒါ မာမီ လုံးဝပုံမကျတာ”

“ပုံမကျကျ မကျကျ၊ ငါ အမေ၊ ငါစီမံရာကို ညည်းထံ
လက်သင့်ခံရမယ်၊ ဒါပဲ”

တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ထုတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက
ထဘီကြီး တဝှမ်းဝှမ်းမြည်အောင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သည့် မာ
နောက်ကျောပြင်ကြီးကိုကြည့်ကာ နောက် လက်သီးကလေးဆု
လျက်မှ ပေါက်ကွဲသောင်းကျန်းပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒါ မတရားတာ၊ လုံးဝမတရားတာ၊ ကိုကို ... နင်က
ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘူးလား”

“ပြောစရာမှ မလိုတော့တာ၊ မီးစင်ကြည့်က၊ ပေတော့
ညီမလေး၊ နင် အန္တရာယ်များတယ်၊ ချစ်မင်းလက်ထဲ
မကြာခင် ရောက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

“နင်က အဲဒါကို ဝမ်းသာနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဝမ်းမသာပါဘူး၊ နှမ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
ယောက်ျားရမယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်အစ်ကိုကမှ ဝမ်းမသာပါ
ဘူး”

“စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲတယ်”

နောက်စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ မျက်နှာလေးကို လက်ဝါး
နှစ်ဖက်နှင့် ဖိအုပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ငိုလိုက်ချိန်မှာ ကိုကိုကတော့
ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲက ထထွက်သွားလေပြီ။

နောက်မှာသာ ...

တစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်မနိုင် ခဲမရဖြစ်ပြီး မကွေး
သား လူပါးဝပုံကြီးကို တစ်မိုစိမ့်တွေးကာ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး
ကိုယ့်ခေါင်း ကိုယ်ပဲ လက်သီးဆုပ်ကလေးဖြင့် အဆက်မပြတ်ထူ
ရိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

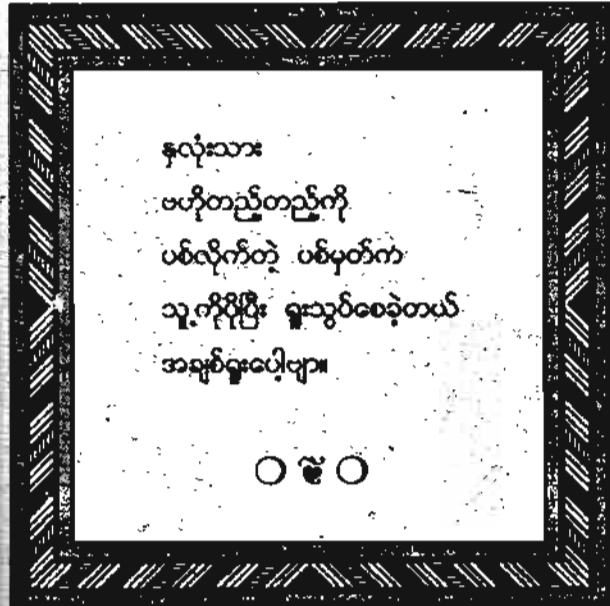

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပိန်းအုံကြွလာသည်အထိ ထုရိုက်
ပစ်ပြီးလို့ အားမရနိုင်သေးဘဲ ကိုယ့်ဆံပင်တွေကို စိတ်ရှိလက်ရှိ
ဆောင်ဆွဲချလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ စိမ့်ရာ လက်သင့်ခံဘဝကြီးကို နော
အမုန်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသလို နာလည်း နာကြည်းခဲ့မိသည်။

ဒီဘဝကြီးကို နော မုန်းလွန်းလို့ တစ်ခုခုတော့
လုပ်ဖို့ နော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်သောချာစွာ ချပစ်လိုက်
တော့သည်။

ကဲ ... ကိုချစ်မင်း၊ ရှင်ကပဲ ပညာကုန်ထုတ်သုံးနိုင်
မလား၊ ကျွန်မကပဲ ပညာကုန် ထုတ်သုံးနိုင်မလား၊ စောင့်သာ
ကြည့်ပေတော့။

နလုံးသား
ဗဟိုတည်တည်ကို
ပစ်လိုက်တဲ့ ပစ်မှတ်က
သူ့ကိုပိုပြီး ရှူသွပ်စေခဲ့တယ်
အချစ်ရှူးပေါ့ဗျာ။

နောနှင့် မာမိ မကွေးက သူတို့အိမ်ကို ရောက်သွား
သည့်အချိန်မှာတော့ အပြင်းဖျား ဖျားသည်လို့ အကြောင်းကြား
လာသည့် သူ့သားက လူကောင်းပကတိကြီး ရှိနေပြီး နောနှင့်
မာမိကို ပျာပျာသလဲ ထွက်ကြိုခဲ့သည်က နောကို အခံရခက်စေခဲ့
ရသည်။

အဲဒီမှာတင် နော အလိမ်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာကို သိ
လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့မျက်နှာကိုလည်း အကဲမကျေ
ဇွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

နောအကြည့်တွေကို သူက ရယ်ချင်ပတ်ကြည့်
မျက်နှာကြီးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ မာမိကို ဦးတည်ပြောလိုက်
သည့်စကားက နောကို ပိုပြီးအခံရခက်သွားရလေသည်။

“ကျွန်တော်က အန်တီ တစ်ယောက်တည်းပဲ လာလိမ့်မယ် ထင်တာ”

“အေးကွယ် ... သားက အပြင်းဖျားတယ်ဆိုတော့ စိတ် ပူပြီး သမီးကိုပါ မရမက ခေါ်လာရတာ”

“ဪ ... လိုက်ဖော်ရလို့ တော်သေးတာပေါ့”
သူက တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလိုနှင့် ခေါင်း

တညိတ်ညိတ် ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အမူအရာကို နော အသက်ထွက်မတတ် အသက် ရှူကျပ်သွားကာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူ့အဖေက ဝမ်းသာအားရလေသံကြီးနှင့် ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်ပြန် သဖြင့် နော သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘော့ချေ။

“ဟာ ... သမီး မါလာတယ်ဟေ့၊ လာ ... လာ ... သမီး နဲ့ တင့်၊ ကိုယ်တို့သားအဖ သမီးတို့ လာမယ်ဆိုလို့ အလုပ်မဆင်းဘဲ စောင့်နေကြတာ”

ဆိုသည် မာမီလူကြီးအသံက ရိုးသားစွာ ဆိုလိုက် ပေမယ့် နော ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုအော့ကြောလန်သွားမှန်း မသိ ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စိတ်ကမထင်ရင် မထင်သလို ပက်ခနဲ ပြန်ပြောတတ်သူပီပီ နော မျက်နှာလေး ပင့်မော့သွားပြီး ခန့်တည်တည်ကြီးနှင့် ချောမောသည့် မာမီလူကြီးကို တစ်ချက် နှင်နှင်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဦးတို့သားအဖက ကျွန်မတို့သားအမိကို ထောင်ချောက် ဆင်ထားလိုက်တာကိုး”

“ဟင် ... ဘယ်လို သမီး”

“သမီးငယ်”

“မာမီ ဘာမှပြောစရာ မလိုဘူး”

“ဟား ဟား ဟား ... ဟိုကနေ စိုးရိမ်ပြီး လိုက်လာတာ၊ ဒီကျ ကျွန်တော်က နေပြန်ကောင်းနေတာ တွေ့လို့ အခဲ ရခက်နေတာ၊ အခဲရခက်နေတာ”

“ရှင် စကားဝင်မပြောနဲ့ ကိုချစ်မင်း”

နော လက်ညှိုးက သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ဆီ ဖေါသ တကြီး ပစ်ရောက်သွားချိန်မှာ သူက ကိုယ်လုံးကြီးကို အောက်သို့ ကိုင်းချပြီး နှုတ်ခမ်းစေကာ ကျိတ်ရယ်နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ ရယ်နေပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး နောက် အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲမလို့ တာစုလိုက်ပေမယ့် ဆက်လက်ပေါက်ကွဲခွင့် မရ လိုက်ချေ။

နော ပေါက်ကွဲခွင့်အစား သူက ဖျတ်ခနဲပင် နော လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်သလို သူ့အဖေကလည်း မာမိုလက် ကိုဆွဲကိုင်ပြီး တိုက်ထဲကို ဝင်သွားခဲ့တာကြီးက နောကို သည်းခြေ ခိုက် ရူးနှမ်းသွားရလေသည်။

အမယ်လေး ... ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နိုင်လိုက်တာ။

ဟင်း ... မာမိုကိုများ၊ သူ့မိန်းမ အောက်မေ့နေ သလားမသိ။

မာမိုလက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲကိုင်သွားသည့် သူ့ အဖေကို နော မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေရင်းမှ အနောက် ကနေ ဒရောသောပါးနှင့် သူ့ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာခဲ့ရ သည့်နောက် သူ့ကိုပဲ အနီးကပ် ရန်မှတိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်တော့ သည်။

“ကိုချစ်မင်း ... ငါ ရှင်တို့သားအဖ လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး ဖန်တီးတာ၊ ရှင်တို့သားအဖဟာ နည်းနည်းမှ လူကြီးလူ

ကောင်း မဆန်ဘူး၊ အောက်တန်းကျတဲ့လူတွေ၊ ဒါများ မကွေးမျက်နှာဖုံးတဲ့၊ မသိတဲ့ မကွေးသားတွေက ရှင်တို့ကို အထင်ကြီးပြီး မျက်နှာဖုံးတင်ထားပေမယ့် ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်သူက ရှင်တို့သားအဖကို လုံးဝအထင်မကြီးဘူး၊ ကြိုရင် ဟစ်ပြလိုက်ဦးမယ်၊ မကွေးမြို့မှာ နာမည်ကြီးသူဌေး ဦးဝေမောင်နဲ့ သား ချစ်မင်းဟာ သူတော်ယောင်ဇော်လို့ မင်းသားခေါင်း စွပ်ထားတာလို့”

နော သတိလက်လွတ်ကို အော်ဟစ်သောင်းကျန်း ပစ်လိုက်တော့သည်။

အဲဒီလို နော တစ်ရှူးထိုး တဖောက်ကုန်း ပေါက် ကွဲသွားတာကို သူ့အဖေက ခပ်သာသာပင် တစ်ချက်ကြည့်။ မာမိကတော့ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားခဲ့ပေမယ့် နောကတော့ သူ့လက်ထဲက လက်ကလေးကို ရအောင်ရန်းယူပြီး သူ့ကို ရန်ပြုဖို့ လက်သွေးလိုက်တော့သည်။

“အလကား လူတွေ၊ စကားတစ်လုံးကို တည်အောင်မ ထိန်းသိမ်းတဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့လူတွေ၊ အဖေရော သား ရော အောက်တန်းကျတာ အံ့ဩပါရဲ့”

www.burmeseclassic.com

“နော ... မင်း ခရီးရောက်မဆိုက် ရန်ဖြစ်ချင်မနေနဲ့၊ မင်း ရန်ဖြစ်ချင်ရင် နောက်မှဖြစ်၊ အခုမှ ခရီးကရောက်လာတယ်၊ တိတ်တော့”

“ရှင် အမိန့်ပေးစရာ မလိုဘူး”

“လိုတယ် ... လိုလို့ အမိန့်ပေးတာ၊ မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား ပေတော့၊ မပိတ်လိုကတော့ ငါနဲ့အတွေ့ပဲ”

အဲဒီလို သူ ကြိမ်းလိုက်တော့မှ သူမက နတ်ပူးနေ ရာမှ အနည်းငယ် အရှိန်တန်သွားပြီး သူ့ကို အစိမ်းကားဆုံး စိုက်ကြည့်လာခဲ့လေသည်။

သူမအကြည့်တွေက သူ့ရင်ထဲကို ထွင်းဖောက် နာကျင်သွားခဲ့ရပေမယ့် သူက ဟန်မပျက်ပင် သူမကို ဆွဲခေါ်လာ ခဲ့သည်။ အဲဒီနောက် အပေါ်ထပ် အခန်းလွတ်တစ်ခုမှာ သူမ အတွက် နေရာချပေးပြီး ပြန်လှည့်ထွက်မလို တံခါးကိုပြန်အစေ့ ကြားလိုက်ရသည့် သူမအသံက သူ့မြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်သွား ခဲ့ရလေသည်။

“ဟင်း ဟင်း ... ဇာတ်လမ်း ပန်တီးရှင် ချစ်မင်းရဲ့ မာယာလှည့်ကွက်တွေပေါ့ ... ရတယ်၊ ဘယ်သူနိုင်မလဲ ပြိုင်ကြတာပေါ့ ချစ်မင်း”

ဘယ်လောက် မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ။ သူ့ကိုများ ချစ်မင်းလို့ ခေါ်နေတာ၊ တောက် ... စိတ်ရှိလက်ရှိ ဒေါသထွတ်ပေးလိုက်ရင်လည်း လူကြီးတွေ စိတ် ဆင်းရဲဦးမည်။

ပြီးတော့ အခုမှ ရောက်လာသည့် အန်တိုကိုလည်း စိတ်ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်ဦးမည်မို့ တံခါးကိုပဲ “ဂုန်း”ခနဲ ဆွဲပိတ် စစ်လိုက်ပြီး အံကြိတ်၊ လက်သီးဆုပ်လျက်ကနေ သူမအခန်းရှေ့ မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ...

သူမကို နည်းနည်းမှ မကျေနပ်မိတာ အမှန်ပင်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း သမီးငယ်ရဲ့ဆို
သွမ်းမှုတွေကို တင့် ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်း ဝမ်းနည်းမိပါသည်
ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ကောင်းသလဲဟင်။

မိခင်တစ်ယောက်လုံးကို အရှေ့မှာထားပြီး အိမ်ရှေ့
သားအဖနှစ်ယောက်ကို ဆောက်တန်းကျတယ် ပြောနေတာ တ
ရှက်လိုက်တာ။

တင့် မဆုံးမနိုင်လို့ သမီးက သောင်းကျန်းနေ
ပုံစံကြီးက တင့်ကို တော်တော်ကြေကွဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

ခံစားရလွန်းလို့ အစ်ကိုကိုတောင် ဘာစကား
မပြောနိုင်သေးဘဲ သားချစ်မင်း စပျော်ပေးလာသည့် ထောပတ်
ပျော်ရည်ကို တစ်ငုံပြီးတစ်ငုံ ငုံ့သောက်ရင်းက ငိုချင်စိတ်တွေ
ထိန်းထားရသည်။

အဲဒီလို တင့် ကျိတ်ငိုချင်နေခဲ့တာကို အစ်ကိုက
ရိပ်မိသွားပြီး တင့်နှင့်ယှဉ်ရက် ဆိုဖာကြီးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ တင့်
ပခုံးနှုတ်ဖက်ကို သိုင်းဖက်လျက် နွေးထွေးနူးညံ့သည့် အသံကြီးနှင့်
ချော့မောနှစ်သိမ့်လာခဲ့သည်။

“တင် ... တင် ... ကျိတ်မခံစားနဲ့လေကွာ၊ တင် ကိုယ်တို့
သားအဖကို ရှက်နေတာ မဟုတ်လား၊ သမီးစကားလုံး
တွေ ကြမ်းလို့လေ၊ ဟင်း ဟင်း ... ကိုယ်တို့သားအဖ
ဘယ်လိုမှ မသတ်မှတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက
ဒါညာခွဲရတာပဲ၊ ဒီလောက်တော့ စိတ်ဆိုးသင့်တာပေါ့၊
သားကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်ကိုပူဆာတာနဲ့ ဖျားတာက သက်
သာနေပါပြီ၊ အဲဒီလို ပြောလိုက်ရတာ၊ တင်နဲ့ သမီးကို
လာစေချင်လို့လေ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့သားအဖ
မကောင်းတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ဆိုးရတာ
လဲ၊ အရှက်မရှိ အကြောက်မရှိ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမဖြစ်အောင်
ဆိုးရတာလည်း ဆိုတာကို တင့် ရှက်တာပါ။”

ပြောရင်းနှင့် တင့် ဟန်ဆောင်လို့ မရအောင် တလှိုက်လှိုက် ဆိုတက်လာကာ ငိုချလိုက်တော့သည်။

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ တင့် ... ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်ကွာ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုချောရမလဲ၊ ချောပြန်ရင်လည်း မင်း၊ သမီးနဲ့တိုးလို့ ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်၊ ခက်လိုက်တာကွာ၊ ခက်လိုက်တာ”

“အစ်ကို ... တင့် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်၊ ဒီဧည့်ခန်းထဲက ထွက်ပေးပါ”

“အေး ... အေး၊ ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ”

အစ်ကိုမောင်က အလိုက်သိတတ်စွာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲက ထထွက်သွားချိန်မှာ တင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့တော့သည်။

အို ... တင့်ဘဝမှာ မျက်ရည်မကုန်ခန်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဘဝက ဘယ်ဘဝရေစက်ကြောင့်များ ဝင့်ကြွေးဖြူခဲ့ရတယ် မသိ။

ဪ ... အဖေတူသမီးရယ်၊ ငါ့ကိုများ တစ်သက်လုံး နှိပ်စက်နေတော့မှာလား။

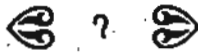
ဖအေက ငယ်ငယ်က နှိပ်စက်တယ်။
အခု သမီးက လက်ဆင့်ကမ်းအမွေ ဆက်ခံတယ်။
ငါ့ဘဝဟာ ဘယ်တော့များမှ မျက်ရည်ကျရတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်မည်မသိ။

အင်း ... တစ်နေ့တော့ တင် စိတ်ချမ်းသာမှုပဲလို့ တင်က ယုံကြည်ထားခဲ့ပေမယ့် ကံကြမ္မာက တင့်ကို ဘယ်လို အဆုံးအဖြတ် ပေးဦးမည် မသိ။

ဒီအချိန်မှာ တင့်ရင်ထဲက လေးလေးနက်နက် ဆုတောင်းလိုက်မိသည့် အရာကတော့ သမီးငယ်ရဲ့ နားလည်မှုပေးနိုင်သည့် အချိန်တစ်ခုကိုပင် ဖြစ်သည်။

အဲဒီအချိန်တစ်ခုကို အမြန်ရောက်ပါစေ။
သမီးငယ် သူမကို ကျေးအေးခွင့်လွှတ်နိုင်မည့် အချိန်တစ်ခုကို အမြန်ရောက်ပါစေလို့ ...။

Breakfast စားသည့် အချိန်မှာ နောက် ဘယ်သူ့ မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ မာမိုကိုပဲ ဦးတည်ပြောလိုက်သည်။

“မာမိ ... ဒီနေ့ နော် ရန်ကုန်ပြန်မယ်”

အဲဒီစကားကို အလှုပ်ရှားဆုံး ဖြစ်သွားတာက မာမို မွေးစားသားပင်၊ ကျန်သည့် လူကြီးနှစ်ယောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် နော် မျက်နှာလေးကို ကြည့်လာပြီး ...

“သမီးရယ် ... ချက်ချင်းကြီး ဒီနေ့ရောက် မနက်ဖြန်ဖြန် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမှာ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ကလေး နေလိုက်ပါဦး”

“ဦးကို ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ ဦး ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး”

“သမီးငယ်”

မာမိက သူ့လူကြီးကိုထိတော့ ဆတ်ဆတ်တုန်သွားပြီး နောက် အသံမာမာနှင့် ဝင်ကွန့်ကွက်လိုက်သလို သူကလည်း နောက် သူယူထားသည့် မိန်းမလို့များ သဘောပိုက်ထားသလား မသိ။

နော်လက်ကိုဆွဲပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်စွာဖြင့် အာဏာပေးလာခဲ့လေသည်။

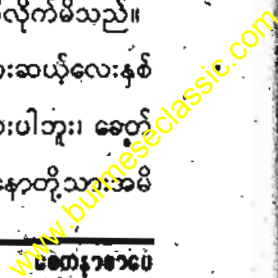
“မင်း ဖေဖေကို ရန်လုပ်စရာ မလိုဘူး နော်၊ အေး ... မင်း ပြန်စရာလည်း မလိုသေးဘူး”

“ပြန်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင် အာဏာပေးစရာ မလိုပါဘူး”

“ဟာကွာ ... ဒီမိန်းကလေး၊ ကျစ် ... ငါကွာနော်၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာ၊ မင်းနော် ... နော်”

ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည့် သူ့ကို နော် တစ်ချက်တည်တည်ကြည့်ပြီး မာမိုကိုပဲ ရန်လိုစကား ဆိုလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မာမိ၊ မာမိဟာ အသက်လေးဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်သွားပေမယ့် လူကြီးစာရင်း မဝင်သေးပါဘူး၊ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ၊ ဒီသားအဖ နော်တို့သားအမိ

ဆီက ဘာလိုအပ်လို့ ကျုံးသွင်းနေတယ်ဆိုတာ မာမီအခု လောက်ဆို သဘောပေါက်လောက်မှာပါ”

“ဟာ ... စကားလုံး ရှင့်လိုက်တာကွာ နောရ၊ မင်းက အသက်ကလေးကနှစ်ဆယ် လေလုံးက နှစ်ရာဖြစ်နေပြီ”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ သား၊ သမီး ကျေနပ်သလို ပြောပ စေတော့၊ မင်း တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောတော့နဲ့၊ သမီးပြော၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်နေတာတွေ မှန်သမျှ ပြောသာ ပစ်လိုက်၊ ဦးနဲ့ ညည်းမာမီ ခေါင်းငုံ့ခံမယ်”

“အိုး ... အခုမှ သူတော်ပြရုပ် လုပ်မနေပါနဲ့”

“ပြောပါကွာ၊ ညည်း ဘယ်လိုပြောပြော ဦး ခေါင်းငုံ့ခံ မယ်”

“ခေါင်းငုံ့ခံခံ ခေါင်းမော့ခံခံ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ ပြန်ဖို့ကိုသာ လုပ်ဆောင်ပေးပေတော့၊ လိမ်လည်လီ ဆယ်ပြီး ခေါ်ထားတာနော်၊ တာဝန်ရှိရင် တာဝန်သိ”

“မသိတော့ မင်းက ဘာလုပ်ဦးမလဲ၊ မင်းကို ပြန်ခွင့်မပေး နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ရှင် ဝင်မပါနဲ့နော်၊ သက်သက် ပြဿနာကြီးသွားမယ်”

“ဟားကွာ ... သေချင်စော်ကို နံတာပဲ၊ အောကြောလန်ပဲ”

“ကျွန်မ အောကြောလန်တာ ရိုးရိုးသားသား ရန်တွေ့တာ၊ လိမ်လည်လုပ်စာတ်ခင်းတဲ့လူစား မဟုတ်ဘူး၊ အံ့ပုန်းကျိတ် ကြဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ... ရိုးရိုးသားသား၊ ဟား ... ပြောရရင်တော့ကွာ၊ သက်သက် ဓာတ်ရစ်တိုးဦးမယ်”

အခုမှ နော ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့သည့် ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို သတိရသွားကာ ဘာစကားမှ ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့တာမို့ ဧည့်ခန်းထဲကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် အိမ်ရှေ့ဆီသို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာ ခြေလှမ်းကျွဲကျွဲတွေ့နှင့် လှမ်းအထွက် ...

“အား ... လား လား လား ... လာကြပါဦး၊ လာကြ ပါဦး”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ နော”

“အိ ... ဟေး ဟေး၊ လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ပါဦး၊ အကောင် ကြီး ကျွန်မကို ကိုက်လိုက်ပြီလား၊ တက်နင်းမိတာ လုပ် မိဦး”

“သမီးငယ် ဘာကောင်လဲ”

“မသိဘူး မာမိ၊ ဝါညစ်ညစ် ဝါထစ်ထစ်ကြီး”

“ဟင် ... မြွေ ... မြွေလား”

“အား ... ဘယ်ကမြွေရမှာလဲ၊ ရှင်က ငနံစကား ဆိုမလားနဲ့၊ မြွေဆို ကျွန်မ သေပြီပေါ့”

လန်ရသည်ကြားထဲ သူက မြွေလားလို့ မေးလာတာက သူမရင်ထဲက ဒေါသက ပိုပြီး မိုင်နှုန်းမြင့်တက်သွားရသည်။

သူ့ကိုလည်း ဒေါသတကြီး မောကြည့်ပြီးမှ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဆုပ်ထားသည့် လက်သီးကို သူ ဆုပ်ဖြေလိုက်တာကို လူကြီးတွေအရှေ့မှာမို့ ကြောက်လည်းကြောက်၊ ရှက်လည်းရှက်သွားကာ စောစောက အဖုအထစ်ကောင်ကြီး ပြေးသွားသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟော ... ဟိုမှာ ဟိုမှာ၊ ဝါထစ်ထစ်နဲ့ အဖုအပိန့်တွေဘာ ... ဘာကောင်ကြီးလဲ၊ လေးဖက်ကြီး”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား၊ ရှင့်မျက်စိကလည်း ပြာသလောက် ကန်းတယ်”

နောက် ပြောလည်းပြော၊ စောစောက တက်နင်းမိလို့ ကိုက်သွားသလား မသိသည့် ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးက အဏ်ရာ လုံးဝမရှိတာကြီးကို ဖြဲသဲရှာပစ်လိုက်သည်။

အင်း ... ဘာမှမတွေ့လို့ ... အခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။

နောက် စိတ်ချမ်းသာသွားတုန်းမှာပဲ သူက လက်ခုပ်ကို ဖောင်းခနဲရိုက်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်ချကာ ထဲအော်လိုက်လေသည်။

“အား ဟား ဟား ... ရန်ကုန်သူ မရွှေချောရယ်၊ ဖားပြုတ်တောင် မမြင်ဖူးဘူးလား၊ ဟား ဟား ... အဲခါ ဖားပြုတ်ကွ ဖားပြုတ်၊ အမယ်လေး ... ရန်တွေ့သာကောင်းတယ်၊ သတ္တိကတော့ မကောင်းပါဗျာ၊ သိသွားပြီ၊ သိသွားပြီ”

“ဟင် ... ဖားကပုတ် ဟုတ်လား”

“ဘာ ... ဘာရယ်”

နောက် အခေါ်အဝေါ်ဆန်းကြီးကို သူ မျက်ခုံးကြီးပင့်ရယ်ချင်ပက်ကျိ မေးလိုက်ချိန်မှာ ဖေဖေနှင့် အန်တီက သိုက်သိတတ်စွာဖြင့်ပင် ပြုံးစိစိ မျက်နှာတွေဖြင့် တိုက်ထဲကို ဝင်သွားလေသည်။

အဲဒီလို လူကြီးတွေက အလိုက်သိတော့လည်း ဒီက ချစ်မင်းကိုကိုတို့က လက်မနှေးဘဲ သူမလေးကို ပန်းခြံထဲက ဒန်းကလေးဆီသို့ မသိမသာလေး ဆွဲခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ဒန်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ချပြီး ချိန်မှာတော့ စောစောက သူမလေးရဲ့ ချစ်စရာ အပြောလေးကို သဘောကျစွာ သူ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“နော ... စောစောက ဘာကောင်”

“ဘာလဲ ... ဘာကောင်လဲ”

“ဖားလေ ညီမရဲ့ဘာဖား”

“ဖားကပုတ်”

“ဟား ဟား ဟား ... ယောက်ျားပဲ ရတော့မယ်၊ ဖားပြန်တောင် ပီအောင်မခေါ်တတ်ဘူး၊ ဖားကပုတ်တဲ့၊ ဟား ဟား ကြား၊မကြားဖူးပါဘူးကွာ”

“ရှင်နော် ... ဘာ လူကို လှောင်တာလဲ၊ ဘာယောက်ျားမှာလဲ၊ စကားပြောတာ ကြည့်ပြော၊ ကျွန်မလက်က ရာရွေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟ ... ဗူးစာရွေးတဲ့နတ်က ပြောနေပြီလေ၊ မင်း မကြားဘူးလား၊ မနောရတဲ့ ညည်း မကြာခင် ညည်းထက် ငါးနှစ်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ညား ... အား ... ရွေးမလေး မလုပ်နဲ့ကွ၊ ငါ လက်ကျိုးသွားမယ်ဟ”

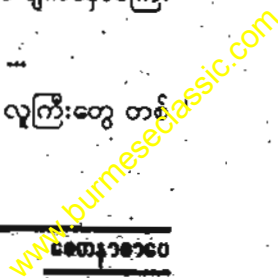
သူ့လက်ကြီးကို လိမ်ချိုးလိုက်သည့် နောလက်ကလေးကို သူက ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး နော့ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲ ခက်မလို့ လက်ကလေးကိုအမြောက် ...

“ကိုချစ်မင်း”

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည့် အသံလေးက လေထဲလွင့်မြောက်နေသည့် သူ့လက်ကြီးကို ဒုတ်ခနဲ ပြန်ဖြုတ်ကျ သွားတော့သည်။

သူ့လက်ကြီး ပြန်ဖြုတ်ကျသွားသလို သူမလေး အော်လိုက်တာကို သူ အရှက်ကြီး ရှက်သွားရကာ မျက်မှောင်ကြီး နီမတတ် တွန့်လိုက်မိပြီးမှ လေသံမာမာဖြင့် ...

“ဟ ... မင်း ဘာလို့စွတ်အော်ရတာလဲ၊ လူကြီးတွေ တစ်မျိုးထင်သွားရင်ကွာ”

“ရှင်က ကျားစေဦးလဲလို့ အမြဲတမ်း ဒါ ကွက်ချောင်းပေးတာ၊ တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကားမပြောဘူး၊ ရှင် ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွား”

“နောက်လည်းကွာ”

“ဖယ်နော် ... ရှင် စကားပြောရင် လက်က ကားယားကားယားနဲ့ အမြဲတမ်း”

“ကလေးလေးကလည်း”

နောက် အခုမှ ချောဖို့ မျက်နှာချိုသွေးလာသည့် သူ့ကို နောက် မကျေမလည် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဟင်း ... စောစောတုန်းကတော့ နောက်မျက်နှာတည် မျက်နှာထားနှင့် ဟိန်းဟောက်နေလိုက်တာ။

နောက် တကယ် မျက်မှန်းကျိုးခဲ့ရပါသည်။

အခုတော့ ဒါတွေကို ပြန်သတိမရတော့ဘဲ သူက နောက်အရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး အသနားခံတော့မတတ်ကို ချောမော့နှစ်သိမ့်နေတာ နောက်က ပျော့စိပျော့နဲ့မိန်းမ မဟုတ်။

သံမဏိအသည်းလိုမှာသည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဆိုတော့ သူ ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်တိုင်း ဘယ်တော့မှ အညံ့မပေးဘဲ ဦးခေါင်းကို လိုအပ်တာထက် ပိုမော့ထားလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ သူက နောက် အနီးဆုံးမှာ အသားချင်း ထိထိုင်ပြီး နောက် ခြားတိုက်အနေအထားမှ ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးနှင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာကြီးက နောက် ရင်ခုန်နှုန်း မြန်လာခဲ့ရသလို ရွေးတွေပါ ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။

သူ့ရဲ့အကြည့်ကြီးကို မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး ဆံပင်လေးတွေကို ကျောဘက်ပစ်သိမ်းလိုက်ချိန်မှာ သူ့က ရယ်စေ အသံကြီးနှင့် ...

“အလည် လည် လည် ... ဖားကပုတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက စကားသာ မပီတယ် ပဲတော့ ပေးတတ်သား”

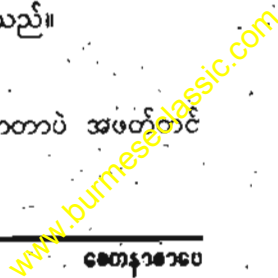
“ရှင်နော် ... လျှောက်မစနဲ့”

နောက်လက်သီးဆုပ်ကလေးက သူ့ပေါင်ကြီးဆီ ပစ်ရောက်မသွားခဲ့ဘဲ သူ့လက်ထဲသို့ မိမိရရ ပါသွားရချေပြီ။

ဒီအချိန်မှာ နူးညံ့သည့် အသည်းနှလုံး ဖြစ်သွားသည့် နောက်ဖန်နော အခဲမကျေ အံကြိတ်ပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ပါသွားသည့် လက်ကလေးကို အရရုန်းယူလိုက်မိသည်။

သို့သော် အချည်းအနီးပါပဲ။

“မရုန်းနဲ့ကွာ၊ မင်းလက်ကလေး နာတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

“ရှင်နော် ... ဆုံးမထားတာ မမှတ်သေးဘူးလား၊ ဒီတစ်ခါ ကိုတို့လက်သီးကို ရှင် မျှော်ချင်သေးတယ်ပေါ့”

“ဟေ့ ... အဲဒီစကား ဒီတင်ရပ်နော် နော”

“ရှင်ကရော သူများသားသမီးကို အလိုမတူဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လက်ကိုင် ခြေကိုင် လုပ်ရတာလဲ”

“သူများသားသမီးမှ မဟုတ်တာ၊ မကြာခင် ကိုယ့်မိသွေး ဖြစ်မယ့် အန်တီသမီးပဲ”

“ရှင် စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြောနော်”

“ဟ ... မအော်နဲ့လေ၊ ဒါဆင်ခြင်ပြောတာပဲ၊ မင်းလိမ္မာ ရင်တော့ လူကြီးတွေက မင်္ဂလာရက် နောက်ဆုတ်ပေးရင် ပေးမှာပေါ့၊ မလိမ္မာရင်တော့ အန်တီက ဒီကိုလာတာ ဖေဖေကို တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးသွားကောင်း သွား မှာပေါ့”

“ကိုချစ်မင်း ... ရှင် သေချင်ပြီလား၊ ကျွန်မ မကြိုက်တဲ့ စကားလုံးကို ဘာလို့ ပါးစပ်အရသာခံပြီး ပြောနေတာ လဲ”

“ဪ ... ကွာ၊ ဖြစ်မလာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဖြစ်မလားရှင်၊ ဒီလောက် အသက်ကြီးနေခါမှ လင်လို ချင် မယားလိုချင် ဖြစ်နေတာ၊ ယူရဲရင် ယူကြည့်လိုက် လေ၊ မနောရဲတဲ့ တစ်မနောရဲတည်းရှိတယ်မှတ်”

“ဟ ... အာကွာ၊ ပါးစပ်နဲ့ လေလုံးကလည်း မတန်လိုက် တာ၊ လေလုံးက ဖိုးလုံးပြည့်နေပြီ”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ရှင် ကျွန်မရှေ့က ထွက်မှာလား မထွက်ဘူးလား တစ်ခွန်းပဲပြော”

“ဒေါသမဖြစ်နဲ့ သမီး”

“ဘာသမီးလဲ”

“ဖေဖေ သမီး”

“ကဲဟယ် ... ဖေဖေ သမီးဦး”

“အား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ အငိုက်မိသွားရချေပြီ။

ဗျတ်ခနဲ ပင့်တက်လာသည့် သူမလက်က သူ့ပန်း ကြီးကို ဖြန်းခနဲ ဆွဲတီးလိုက်တာကို သူ အိမ်မှီစွာ ခံယူရင်းမှ မျက်လုံးကြီးကို တအားဖိုတ်ချကာ သူမကိုယ်လုံးလေးကို လက် မှန်းတည့်တည့် ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“အား ... ရှင် ဖယ်နော်”

“မဖယ်တော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သေးသလဲ၊ လုပ်ချင်လုပ်လေ၊ မကြောက်ရင်ပေါ့”

“အား ... လူရမ်းကားကြီး”

“ဟေ့ ... စွတ်မအော်နဲ့နော်၊ မရှက်ဘူးလား”

“ရှက်ရမှာက ရှင် ... ရှင်၊ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့ လူရဲ့”

“ကိုယ် အချိန်စီးပါတယ်ကွာ”

“ရှင်ဟာလေ၊ သေချင်းဆိုးနဲ့ကို သေဦးမှာ”

“ကိုယ်သေရင် မင်းက ကိုယ့်မျက်နှာကြီးကို မွေးမွေးပေးပြီး အော်ငိုမဲ့ပဲ့”

“သေတောင် မငိုဘူး”

“ဟား ဟား ဟား ... ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ညီမလေးပဲကွာ၊ ဒီလိုမျိုး ညီမလေးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်ပါရဲ့”

သူက ပြောပြောဆိုဆို နောက်တိုက်လုံးလေးကို သူ့ပခုံးကြီးနှင့် အတင်းဖိအပ်လိုက်တာကို နောက် အကြောက်အကန်

ရုန်းယူပစ်လိုက်ပေမယ့် အင်အားမမျှဘဲ ရုန်းမောကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

အဲဒီလို ရုန်းမရလေ နောက် ဒေါသကပြင်းလေ ဖြစ်နေတာကို သူက အသည်းယားစရာကောင်းလောက်အောင် တအိအိရယ်ချလိုက်ပြီး နောက်ဆံပင် အိအိကလေးတွေကို သူ့နှုတ်ခမ်းကြီးနှင့် ဖွဖွနမ်းနှိုက်ကာ အလေးအနက် ဖြစ်သွားသည့် အသံကြီးနှင့် ချောမောနှစ်သိမ့်လာခဲ့သည်။

“ညီမရာ ... အစ်ကိုတို့က သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာ အစ်ကိုလဲ၊ ရှင်ပါးစပ် ပိတ်ထား”

“ညည်းပဲ အရင်စခေါ်ပြီးတော့၊ ဟံ ဟံ ... သိက္ခာဆယ် မနေပါနဲ့ကွာ”

“တောက်”

ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်လိုက်သည့် နောက်အသံက နောက်ဆုံးမှာတောင် ပူလောင်သွားခဲ့သည်။

သူကတော့ မျက်နှာကြီး အတော့်ကို ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ပူလောင်လွန်းပါတယ်”

“ရှင် ဆရာမလုပ်နဲ့”

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... ဆရာ မလုပ်နဲ့ဆိုပေမယ့် ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ညည်း စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် နားထောင်၊ ဒီစကားက အင်မတန်မှ အရေးကြီးတယ်၊ ဖေဖေက ညည်းမာမီကို ပြောတဲ့ စကားပေါ့”

“ဘာစကားလဲ”

“ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ပြောမှာပါပဲ”

“ဘာလဲ ... ရှင် မရစ်နဲ့နော်”

“ဟော် ... မရစ်ပါဘူးကွာ၊ ဖေဖေက မင်းမာမီကို ပြော ခဲ့သလို ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ပြောပါတယ်၊ ချစ်တယ် ချစ်တယ်တဲ့၊ အရိုးဆုံးပဲပြောမယ် မင်းကို ချစ်ပါတယ်တဲ့ ကွယ်”

“ရှင် ... ရှင်ဟာ ဖျံကြီး”

“အင်း ... ဖျံပဲ၊ ဖျံတောင် ရိုးရိုးဖျံ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖျံမင်း ဖျံမင်း ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“တောက်”

နောရဲ့တောက်ခေါက်သံကလေး အဆုံးမှာ နော ဘာစကားမှ ဆက်ပြောခွင့် မရအောင် သူက ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ် လိုက်ပြန်ပြီ။

ဒီတစ်ခါလည်း နော သူ့ကို အရုံးပေးလိုက်ရပြန် ပြီပေါ့။

အား ... သေချာပါတယ် မနောရရယ်။

ဒီနေ့ညမှာတော့ သူမလေးကို သူ အပိုင်ကျုံးသွင်း
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မကျုံးသွင်းလို့လည်း မဖြစ်တော့။

သူမတို့သားအမိက သန်ဘက်ခါ ပြန်မှာဆိုတော့
မနက်ဖြန်တစ်ရက်ပဲ အချိန်ရှိတော့တာမို့ မနက်ဖြန်တစ်နေ့တာ
အတွက် သူမကို ဘယ်လိုစကားမျိုးနှင့် တုတ်နှောင်ရမလဲ ဆိုတာ
ကိုပဲ သူ စိန်စိန်တွေးနေမိသည်။ အင်း ... ဒီအချိန်မှာ အတွေး
သစ်လေးက ဖျတ်ခနဲ သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင်
သူမလေးကို သူ ဖုန်းဆက်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။

တစ်ဖက်မှ နောအသံကလေးကို နားစွင့်နေတုန်းမှာ
ပဲ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထူးလာသည့် အသံလေးလေး၊ လေးက သူ
ရင်ခုန်သံကို ပို၍ မြန်ဆန်သွားရသည်။

“ဟယ်လို ... နောပါ”

“နော ... ကိုယ်ပါ။ ရင်ထဲက ထိန်းလို့မရတော့တဲ့စကား
တွေကို ပြောချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ကျွန် ... ရှင်ဖုန်းမှန်း မသိလို့ ကိုင်လိုက်တာ”

“သိရင် ပိုကိုင်မှာပါ နောရယ်၊ မညာချင်စမ်းပါနဲ့၊ မင်း
မျက်လုံးလေးတွေကို ကိုယ် အပီအပြင် ဖတ်လို့ရနေပါပြီ၊
ညာရတဲ့ အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ညာပြီးလုပ်ချင်နေရတာ
လဲ”

“ရှင် ဘာစကားပြောတယ်”

“ရန်မဖြစ်ချင်စမ်းနဲ့ နောရယ်၊ ကိုယ် ပြောတာကို အသေ
အချာ နားထောင်စမ်းပါ၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ Baby လေး၊
ကိုယ် မင်းကို အရစ်ရည်ပြီး ပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ကိုယ်လည်း အိပ်ချင်ပြီ”

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလို သူ့ အပြတ်ပြောလိုက်တော့မှ သူမက အသံတိတ်သွားလေသည်။ စိတ်ထဲကနေ သူ့ကို မခံချိ မခံသာ ဖြစ်နေမှာတော့ သေချာလေသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ မကျေမနပ်သံ လေးနှင့် ...

“ဒါဆို ဘာပြောမှာလဲ၊ ပြော မြန်မြန်၊ ကျွန်မလည်း အိပ် ချင်ပြီ”

“အင်း ... မနက်ဖြန် နော့ ကိုယ့်စက်ရုံ ရုံးခန်းကိုလိုက် ခဲ့၊ အဲဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောမယ်၊ ပြောမယ့်စကား ကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ အန်တီရဲ့အခြေ အနေ အရပ်ရပ်ပါ”

“ဘာအခြေအနေလဲ”

သူက နော့ကို သွေးတိုးစေခဲ့ပြီး တစ်အောင်ငြိမ်နေ လိုက်သည်။ တစ်အောင်ကြာမှ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

“မနက်ကျမှ ပြောမယ်”

“ရှင် အဲဒီလို ဆန့်တင်တဲ့ တိုးလိုးတစ်လစ် မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟေ့ ... ဘာလဲ”

“ကျစ် ... ခက်နေပြီ၊ ခက်နေရပြီ၊ ရောက်တဲ့နေ့ကတည်း ကနေ ပြန်တဲ့နေ့အထိ တစ်နေ့မှ စိတ်မကြည်ဘူး”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့”

သူမလေး တစ်ဖက်မှ စိတ်ညစ်ညူးစွာ ငိုသံပါလေး နှင့် ဆိုလာတာလေးကို သူ ကြင်နာမြတ်နိုးစိတ်ကလေး ဖြစ်သွား ခဲ့ရပေမယ့် သူမလေးကို သနားစို့ သူ အခွင့်အရေး မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

အခွင့်အရေး ပေးခဲ့မည်ဆိုရင် ဒီထက် ရောင့်တက် မှာ သေချာသည်။ အခုတော့မှ မဆုံးသောတေးကို တပီပီ ညည်းနေခဲ့လေသည်။

“ပြောရမယ်၊ ပြောရမှာပဲ၊ ရန်ကုန်ကလူကို မကွေး မရောက် ရောက်အောင် လိမ်လည်လိမ်ဆယ်ပြီးခေါ်တဲ့ ရှင် တို့သားအဖကို ကျွန်မကတော့ ကမ္ဘာမကျေဘူး”

“ဟ ... ကြီးလိုက်တာ”

“ဘာ”

“အငြိုးကို ပြောတာပါ”

“ရှင် စကားကို ဆင်ခြင်ပြော၊ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် က လေးနက်တည်ကြည်တဲ့ မိန်းကလေးမို့ လေးနက်တဲ့ လေယူလေသိမ်းတွေကိုပဲ နားလက်ခံနိုင်မယ်”

“ဟဲ ဟဲ ... စားသွားပြန်ပြီ၊ တစ်ဖုံ”

“ရှင် ... တောက်၊ ဦးမေမောင် သားဟာ ဒီလောက
မလေးနက်တာ အံ့ဩပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် မျိုးရိုးလိုက်တာ
ထင်တယ်၊ သူ့အဖေကလည်း အသက်ငါးဆယ်နားနီး
နောက်မိန်းမယူဖို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားနေတာ ရှက်
မရှက်တတ်လွန်းပါတယ်”

“အစ် ... နိုင်ငံခြားမှာဆို အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်
ခုနစ်ဆယ်ကျော်အထိ ယူကြတုန်း အဲဒီစံချိန်ကို ဖေဖေ
အန်တီက မမိသေးပါဘူး၊ ဖေဖေအသက်က အခုမှ လေး
ဆယ်ခုနစ် ရှိပါသေးတယ်၊ အန်တီထက် သုံးနှစ်ပဲကြီးတာ
အရွယ်ကောင်းကြီးပါကွာ”

“ရှင် ... အဲဒီစကားကို ဆက်ပြောနေဦးမှာလား၊ လိုရင်းကို
ပြောမှာလား၊ တစ်ခွန်းပဲပြော”

တစ်ဖက်မှ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
အော်လိုက်သည့် အသံက သူ့နားစည်ကြီး တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်
သွားမတတ် သူ့ဖုန်းကိုင်ထားရင်းမှ နောက်သို့ယောင်ပြီး မျက်နှာ
ကြီး ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ဟ ... အော်လိုက်တာကွာ၊ Baby လေးကလည်း ပြော
မှာပေါ့ စိတ်ချည်းပဲ၊ စိတ်ကောင်းကလည်း မရှိသေး၊
အင်း ... ပြောမယ်၊ ပြောမယ် နားထောင်၊ လိုရင်းတိုရှင်း
ပဲ၊ မနက်ဖြန် မင်း ငါ့စက်ရုံက ရုံးခန်းကို ငါနဲ့မလိုက်ရင်
ဖေဖေနဲ့ အန်တီတို့က မနက်ဖြန် လက်မှတ်ထိုးမယ့်အဆင့်
အထိ ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရင်ကွာ မနက်ဖြန်
ဖေဖေနဲ့ အန်တီ ညားမယ့်ကိန်း ရောက်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ်သိ
နေတယ်”

“ဘာ”

ငိုသံလေးနှင့် အော်လိုက်သည့် အသံပိုင်ရှင်လေးကို
သူ သနားလွန်းလို့ ရင်ခွင်ထဲထည့်သွင်းပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး
ပွေ့ဖက်လိုက်ချင်ပေမယ့် အခြေအနေက ဘယ်လိုမှပေးမလာခဲ့
တာမို့ ရင်ထဲမှာပဲ စိတ်ကူးနှင့်စုန်းပြီး ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ နွေးနွေး
ထွေးထွေး ချောမောနှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

နောရယ် ... ညီမရယ်၊ မင်း မငိုပါနဲ့၊ မင်းရဲ့မျက်
ရည်တစ်စက်က ကိုယ့်နှလုံးသားကို သွေးတစ်စက် စွန်းစေခဲ့ရပေမယ့်
တယ်ကွာ။

သူ ရင်မချိစွာ အကြီးဖိုကြိတ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ရေရွတ် လိုက်ချိန်မှာ တစ်ဖက်က နောက်မီနှင့် သူ့ဒက်ဒီကတော့ နွေးမြ သည့် အပြုံးတွေနှင့် လရောင်နုနုအောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်းက အနူးညံ့ဆုံး အသံကြီး နှင့် ပြောခဲ့လိုက်သည်မှာ ...

“တင့် ... လရောင်နုနုကလေးက တကယ် ကဗျာဆန် လိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်တို့ရှိတဲ့ အသက်ထက် နှစ်ဆယ်ပိုပေး သွားသလို ခံစားရတယ်”

“အဟင်း ဟင်း ... အစ်ကိုကလည်း၊ ပြောတော့မယ် အရွယ်က အရွယ်ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့ လိမ်လို့မရပါဘူး”

“အင်း ... အစ်ကိုကတော့ အရင်ခံစားချက် အတိုင်းပဲ ကိုယ်တို့တွေဟာ လေးဆယ်ကျော် ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ပြန် ဆုံးခဲ့ကြတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးတွေပေမယ့် တင့်မျက်နှာလေးလည်း ကြည့်၊ နုပြီး အခုထိ ချောတုန်း လှတုန်း၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ကြည့်၊ မချောဘူး မလှဘူးလား တင့်”

“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ ချောပါတယ် လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရယ် ...”

“ဟား ... ဒါပေမယ့်နဲ့ကွာ၊ တင့် ပန်းလေးတွေ ရောင်နု ဖြာနေတာ လရောင်ရိပ်ရိပ်အောက်မှာ မနွေးထွေးဘူးလား ဟင် ...”

“ကဲ ... ကဗျာမဆန်ဘူးလား”

“အင်း ... ကဗျာဆန်ပေမယ့် ခံစားလို့မရတော့ဘူး အစ်ကို၊ တင့်တို့က လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး အခုလို ညဘက်ကြီး မှာ ချိန်းတွေ့သလိုကြီးဖြစ်နေတာ တင့် ရှက်တယ်၊ သမီး သိရင် မိုးမီးလောင်မှာပဲ”

“အင်း ... သမီးက အဆိုးလေးပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သမီး သားအပေါ် ဆိုးနေခဲ့တာ တွေက တင့် သူ့ဒက်ဒီအပေါ် ဆိုးခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ တင့် သူ့ဒက်ဒီကို သတိရတယ်လို့ ဝန်ခံရင် အစ်ကို စိတ်ဆိုး မှာလား”

“မဆိုးပါဘူးကွာ”

“လို့ ဆိုလိုက်ရပေမယ့် ဦးဝေမောင် ရင်ထဲမှာ အသံ နှင်ကျသွားရသည်။”

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ကြေကွဲခံစားလိုက်ရသလို ဟိုး အရင် အတိတ်ပုံရိပ် ၁၀၀က အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ခါးသီးစွာခံ စားလိုက်ရသည်။

ဪ ... ခန့်ဦး ... ခန့်ဦး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းအချာရဲ့ ချစ်သူကိုမှ ရွေးပြီး အရယူခဲ့တဲ့အဖြစ်။

သူ့မှာလည်း ရည်းစားတွေ ပေါတာ သူတို့တစ်ဖွဲ့ လုံး အသိဆုံး။ ဒီကြားထဲ သူချစ်တဲ့သူကိုမှ အမိအရ ကျုံးသွင်း ပြီး သူ(ဝေမောင်)ကား Accident ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ရတယ်ဆိုပြီး တင့်ကို တက္ကသိုလ်သို့သွားပြီး အရခေါ်ကာ အဓမ္မစနစ်ဖြင့် ခိုး ပြေးသွားခဲ့တာ၊ အဲဒီခံစားမှုကြီးက သူ့ကို အခုထိ အရှိန်နှင့် တငြိုးငြိုး တောက်လောက်နေဆဲ ခံစားရဆဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အဲဒီလို သူ ခံစားခဲ့ရပေမယ့် တင့်ကတော့ အိမ် ထောင်သက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်လုံးလုံး ပေါင်းခဲ့ရပြီး သားနဲ့သမီး နှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့တဲ့ မျက်နှာတွေကိုထောက်ပြီး သူ့မ ယောက်ျားအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြင့် သံတိရတယ်၊ လွမ်းတယ်ဖြစ် ခဲ့သည်။ သူကတော့ ခန့်ဦးကို မုန်းခဲ့တာ ကနေ့အထိ ကျောက် စိုက်ကျောက်ခဲ တည်ခဲ့လေသည်။

ရင်ထဲက ခန့်ဦးကိုမုန်းသည့် အမုန်းတွေကို တင့်ကို ဖွင့်ပြောပြန်ရင်လည်း တင့်က သူ့ယောက်ျားဘက်က သူ့ကို စိတ်နာပေးဦးမည်လား မသိ။

အခုလည်း ဟိုအရင်တုန်းက ချစ်ခဲ့သည့် အချစ်ဦး အရှေ့မှာ တင့် သူ့ယောက်ျားကို လွမ်းနေတာ သူ့ကို တကယ် အခံရခက်စေခဲ့ပါသည်။

အင်း ... မဟုတ်မှလွဲရော၊ တင့် ခန့်ဦးကို သူ့ဟို တစ်ချိန်တုန်းက စွပ်စွဲခဲ့သလိုများ တိတ်တိတ်ပုန်း ကျိတ်ချစ်နေ တာလားမသိ။

အဲဒီတုန်းက သူ ပေါက်ကွဲပြီး တင့်ကို ဖုန်းနှင့် ဆောင်းကျန်းခဲ့သည့် စကားများက သူ့နှလုံးသားကို အခုထိ အရှိန်တပြင်း ရိုက်ခတ်လာခဲ့ပြီး ...

ပုံရိပ်ထင် စကားလုံးတင်ဆဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“တင့် ... မင်းတို့နှစ်ယောက် အချိတ်အဆက်နဲ့ ခိုးပြေး သွားတာ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်ပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြလို့ အခုလို ခန့်ဦးက မင်း ကို အပိုင်ခိုးပြေးခဲ့တာပေါ့ကွ”

လို့ သူ ဒေါကြီးမောကြီး ပေါက်ကဲ့ခဲ့တာကို တင့်က
ဖုန်းထဲကနေ ငိုရွိုက်သံဗလုံးဗထွေးဖြင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုမောင်ရယ်”

ဆိုပြီး ပြောသံနှင့်အတူ ခန့်ဦးရဲ့ ကျားစီးဖားစီး
မာန်ဖီသံက သူ့နားထဲက အခုထိမထွက်။

“တင့် ... ပေးစမ်းဖုန်း၊ ဘာရှင်းတမ်းထုတ်နေတာလဲ၊
ဟေ့ကောင် ဝေမောင်၊ မင်း သူများမယားကို ကြာခိုဖို့
မပြင်နဲ့နော်၊ ရည်းစားဆိုတာ လင်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး၊
မင်းမှာ ပိုင်ဆိုင်မှု ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ အရိပ်ပဲရှိတယ်၊
အဲဒီအရိပ်ကို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ရူးပြီးလျှောက်ဖမ်းမနေနဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ... ခန့်ဦး ... ခန့်ဦး၊ မင်းလောက်
သူငယ်ချင်းအပေါ် စည်းမစောင့်တဲ့ကောင်၊ ဒီမှာ ငါကလည်း
ဘုရားပေးသမိုင်းနဲ့ ကျိန်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းဟာ ငါအချစ်
ဆုံး မိန်းမကို ငါ့ရှင်ခွင့်ကနေ သိမ်းပိုက်ခဲ့တဲ့ကောင်၊ အဲဒီ
လို ဒေသဂီရိလို ကောင်မျိုးကို ဘုရားက သက်ဆိုးရှည်ခွင့်
မပေးပါဘူးကွာ၊ မင်းအရွယ်ကောင်းရောက်တဲ့အချိန်မှာ

သေမှာပါ၊ သေကိုသေမှာ၊ အဲဒီတော့မှ မင်းမိန်းမကို ငါ
ယူပြမယ်၊ မင်းနလုံးသွင်းပြီး မှတ်ထားလိုက် ခန့်ဦး”

ပခံချင်စိတ်ဖြင့် သူ အဲဒီလို ကြွေးကြော်ခဲ့ပြီး အဲဒီ
လတွင်းချင်းပဲ သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေသည့် ကောင်မ
လေး (အခု သားတို့အမေ ဆောင်းကို ကောက်ယူခဲ့တာ)အခုတော့
ဆောင်းလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်တာကာလ ရောက်သွား
ခဲ့ပြီးမှ တင့် ယောက်ျားကလည်း ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ သူ ကြွေး
ကြော်ခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့ကို ကံကြမ္မာက အခွင့်အရေး ပေးလာခဲ့
လေသည်။

အခုလို ကံကြမ္မာက ပေးလာပြန်တော့လည်း ခန့်ဦး
သမီးက ခန့်ဦးလိုပင် ခေါင်းမာကာ အမေအပေါ် နိုင်လွန်းတာ
(သားချစ်သည့် မိန်းကလေးဖို့ သူ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာ၊
တကယ် စိတ်ထဲကတော့ မနှစ်မြို့လှ)။

“အစ်ကို”

“.....”

“အစ်ကိုမောင်”

“ဟင် ... ဟင် ... ဘာလဲ တင်”

အတိတ်က အတွေးမှိုင်းတွေက အခုလက်ရှိ ဘဝ တစ်ခုကို မေ့သွားသည်အထိ သူ့နာသာခံခက်ကြီးဖြစ်ကာ အံကြီး ကြိတ်မိမလှိုဖြစ်ပြီးမှ တင့်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒီအချိန်မှာ လရောင်အောက်က မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို ဝင်းအိနေသည့် တင့်မျက်နှာချောချောကြီးက သူ့ကို အသက်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်လို့ မရတော့ဘဲ သူ့ အသိလွတ်သွားရပါပြီ။

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း”

“ချစ်တယ် တင့်ရယ်၊ အစ်ကို မင်းကို ဘယ်လိုချစ်မှန်း မသိဘူး၊ အစ်ကိုတို့ သားတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘူး လက်ထပ်ကြမယ်ကွာ၊ မပေါင်းခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဦးရဲ့ အချိန်တွေအတွက် ကိုယ် တောင်းဆိုတာကို ခွင့်ပြုပါနော် တင်”

“ဟင်အင်းကွယ်၊ တင့်ကို လွှတ်ပါဦး၊ တင့် မနေတတ်လို့ပါ”

“တင့်ကလည်းကွာ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ၊ ခဏလေးပါ”

“အချိန်က မသင့်တော်ဘူး အစ်ကို”

“အချိန်တွေ ကာလတွေ နေရာတွေ ရွေးမနေနိုင်ဘူးကွာ၊ တံ ... ပြော၊ တင့် အစ်ကိုကို လက်ထပ်ခွင့် အခုထိမပေးနိုင်သေးရင် အစ်ကိုက ဒီအတိုင်းပဲ ဖက်ထားမှာ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ စိတ်တွေညစ်လိုက်တာ၊ အသက်ကြီးခါမှ ရှင်နော်၊ သိပ်နုစွမ်းနေနဲ့”

တင့် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ရှက်လန့်ကြောက်အားပိုစွာ မျက်စိကလေး မှိတ်ချလိုက်ချိန်မှာ တင့်ပါးပြင်တစ်ခုလုံး နွေးပူသွားရလေတော့သည်။

အိုး ... တင့် ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်ခါမှ ချစ်ဦးသူရဲ့ အနမ်းကို ခံရတာ ရှက်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုကြီးရှက်မှန်းမသိ ရှက်သွားပြီးမှ သမီးဒက်ဒီကို ပျက်ခနဲ သတိရကာ တင့် သူ့ရင်ခွင်မှ တအားရနန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုမောင် ... တင့် ... တင့် ...”

“ဟား ... ဘာလဲကွာ၊ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်ကိုတော့ ရှိတ် မချိုးပါနဲ့ကွာ နော်”

www.burmeseclassic.com

“နေစမ်းပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ မလောစမ်းပါနဲ့”

“လောတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မျှော်ခဲ့ရတာ စောင့်ခဲ့ရတာ ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ”

လေးကိုင်းနှုတ်ခမ်း တင်းတင်းရင်းရင်းကြီးက ပိရိ သွားပြီး မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် မှိုင်သွားသည့် သူ့မျက်နှာကြီးက တင့်ကို ရင်တကယ်မွန်းသွားရလေသည်။

တင့် သူ့ကို ဘာပြန်ပြောရမလဲ။

ဘာပြန်ပြောသင့်သလဲ။

သူကတော့ အခွင့်ကောင်းယူပြီး တင့်ကို မရအရကို တောင်းဆိုနေပါပြီ။

“တင် ... သန်ဘက်ခါ ပြန်မှာနော်၊ မပြန်ခင် ကိုယ်အဖြေ တစ်ခုကို အတိအကျ ကြားချင်တယ်ကွာ”

တင့် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ အကျပ်ရိုက် လျှောက် ပိတ်မိသွားစဉ်မှာပဲ အစ်ကိုခါးကြားထဲက ဖုန်းကလေးက တတူတူ ထမြည်လာတာကြောင့် တင့် လွတ်လပ်ခွင့် ရသွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ညကြီး ဖုန်းစက်ပိတ်မထားဘူးလား၊ ဖုန်းကို လည်း ဘာလို့ ယူထားတာလဲ”

တင့်က မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် သူ့ကိုမေးလိုက် တော့ သူက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် နုသစ်ချောမွေ့သည့် ညှို့ မျက်နှာကြီးနှင့် တစ်ချက် လွင့်လွင့်မြူးသွားကာ ...

“သားက ညကျ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ပြောထားလို့ပါ”

“ဪ ... သားအဖတွေ ဘာအကြံများ ထုတ်မှာလဲ၊ မသိ ဘူးနော်”

“အဟင်း ... တင့်ကလည်းကွာ၊ သူ့သမီးလေး ကျနေတာ ပဲ၊ ရန်လိုတတ်နေပြီနော်၊ ခဏ ခဏနော် တင့် Please”

“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ သားအဖတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြော”

တင့်က အစ်ကိုနဲ့ဝေးရာ ပန်းခြံထဲကို သုတ်ခနဲ ထ ထွက်သွားတာကို အစ်ကိုက အာရုံမရောက်တော့ဘဲ သူ့သားနှင့် အကြည်တော် ခင်းသွားရပြီဖြစ်သည်။

“အဟား ဟား ဟား ... ဖေဖေ ဘာလုပ်နေလဲ ဟုတ်လား သား၊ ဖြေရမှာတောင် နည်းနည်းရှက်တက်တက်၊ အေးပါ အေးပါ၊ ဖြေမှာပါကွာ၊ ခင်းအန်တီနဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ ချိန်း

တွေ့နေတာ၊ ဟော့ကောင် တအားမရယ်နဲ့စွာ၊ ငါ မင်းအဖေ
မင်းလိုပဲ ရှက်တတ်တယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပြန် အမွမ်းတင်နေသည့် ဒီသား
အဖေ စကားကို တင် လက်ပိုက်ပြီး အသာ နားထောင်လိုက်တော့
သည်။

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ အောင်မယ် ... အောင်မယ်၊ ဘယ်
တုန်းက သားရဲ့ Baby girl ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကြည့်သွား
ကြပြီလား၊ ဟာ ... ကြားရတာ ဝမ်းသာသကွား၊ ဟေး ...
ဘယ်လို၊ သားတို့က မိုင်းနပ်လိုလိုနဲ့ ပလပ်ဖြစ်သွားကြ
ပြီ၊ အေး ... မင်းပလပ်မှ ငါကလည်း ပလပ်ဖြစ်မှာနော်၊
ဟေး ဟေး ... တယ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ၊ အဲဒါအကောင်း
ဆုံးပေါ့၊ ဒါမှ သမီးကို Control လုပ်နိုင်မှာ၊ ကောင်းတယ်
ကောင်းတယ်၊ သားအကြံ ကြားရတာ မင်္ဂလာပဲကွာ၊
မင်္ဂလာပွဲဒီရယ်ပဲ၊ ဒီပုံစံ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အေး ... အေး
ဟား ဟား ... ဖေဖေတို့ ညလုံးပေါက်တော့ ချိန်းမတွေ့
ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း အိုခေ ... အိုခေ”

မျတ်ခနဲ ဖုန်းပိတ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုမောင်ကို
တင့် မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ခွယ်လိုက်ပြီး သူ့အနားကို လက်
ပိုက်လျှောက်သွားလိုက်ကာ သူ့နှင့်ယှဉ်ရပ်လိုက်ရင်းက ...

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ သားက ရှင့်ကို ဘာတွေအကြည့်
တော် ခင်းလိုက်ပြီလဲ”

“ဟား ဟား ... တကယ်ကောင်းတဲ့ သားရဲ့အကြံကွာ၊
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက်ရော၊ သားတို့နှစ်ယောက်
အတွက်ပါ မင်္ဂလာပွဲဒီရယ်ပဲ”

“ဟဲ့ အယ် ... ဘာမင်္ဂလာပွဲဒီရယ်လဲ ပြောစမ်းပါဦး၊
တကတဲ အပျော်လွန်ပြီး စွတ်မင်္ဂလာပွဲဒီရယ်နေ တင့်
ကဖြင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ မသိသေးဘူး”

ဒီတော့မှ အပျော်လွန်နေသည့် အစ်ကိုမောင် မျက်နှာ
ကြီး မျက်နှာပိုးသတ်သွားပြီး မျက်သီးထအောင် ရယ်နေရာမှ
တစ်ချက်တည်ကာ တင့်ကို ဆရာကြီးအိုက်တင်ဖြင့် ကြည့်လာ
လေသည်။

“အင်း ... ငါ့သားကတော့ကွာ၊ အကြံက ဘာကောင်း
သလဲပဲ တင့်ရေ၊ အခု ဝါဝင်ဖို့ ဆယ်ရက်ပဲ လိုတော့တယ်
နော် တင့်”

“အင်းလေ”

“အေး ... သမီးလေးကို သူက ပြောမယ်ပေါ့ကွာ၊ မနက်ဖြန် သမီးကို ဆွေးနွေးမတဲ့၊ အခု သူ့ကို စေ့စပ်ထားပေါ့ကွာ၊ ဝါထွက်ရင် လက်ထပ်၊ လက်မထပ်ရင် ဖေဖေနဲ့ အန်တီ မနက်ဖြန် လက်ထပ်မှာပဲလို့ အပြတ်ပြောလိုက်မယ်တဲ့ကွာ”

“အဲဒီတော့ သမီးက ဘာပြောသလဲ”

“ဟာ ... သမီးကို မပြောရသေးဘူးလေ၊ မနက်မှ ဆွေးနွေးမယ်စကားကို ကိုယ့်ကို မင်္ဂလာသတင်းပေးတာ”

“အင်း ... သားအဖတွေ၊ သားအဖတွေ၊ အကြံကလည်း ကြီးပါ၊ တကယ်တဲ သမီး မျှက်မုန်းကျိုးမယ်ဆိုလည်း ကျိုးစရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ သား အကြံပိုင်လိုက်တာ၊ သားတို့စုံတွဲက သီတင်းကျွတ်၊ အဖေတို့စုံတွဲက တစ်လကွာ၊ တန်ဆောင်မုန်း ကောင်းလိုက်တဲ့ မင်္ဂလာဂွတ်ဒီရှယ် ... ဂွတ်ဒီရှယ်”

“အမယ်လေးလေးနော် ပိုလိုက်တာ၊ မနက်ဖြန် သမီးက ဘယ်လိုအဆုံးအဖြတ် ပေးဦးမလဲ မသ်ဘူး”

“သား စကားထွက်ပါကွာ၊ ကိုယ့်သားက ဉာဏ်ပါးပြီး သား လှစ်လှစ်ကလေး”

“ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

အစ်ကိုမောင် အူလှိုက်သည်းလှိုက် ပျော်နေတာကြီး ကိုကြည့်ပြီး တင့် ရင်ထဲမှာလည်း အပျော်လှိုင်းတွေ ပြေးရိုက်သွားရလေတော့သည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ
က နောက်အနီးဆုံး ကပ်ရပ်နေရာမှ နောက် လက်ကလေးကို
ခွဆုပ်ကိုင်တွဲကာ ကျယ်ဝန်းသော သူ့စက်ရုံကြီးဆီ လမ်းလျှောက်
လိုက်သည်တွင် နောက် လက်ကလေးကို အတင်းရုန်းယူလိုက်
ပြီး သူ့ကို မကျေမနပ် ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မလက်ကို ဖြုတ်ပေးပါ”

“ဟ ... ဘာလိုဖြစ်ပေးရမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်က ချစ်သူ
တွေပဲ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ကိုရီးယားချစ်သူစုံတွဲလေး နူးနူး
ညှည့်ကလေး လက်ကလေးကိုတွဲလို”

“ဘာ ... ကိုရီးယားချစ်သူစုံတွဲလဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... အမည်မသိ ကိုရီးယားချစ်သူ၊ ဟုတ်တယ်
နော် နော်”

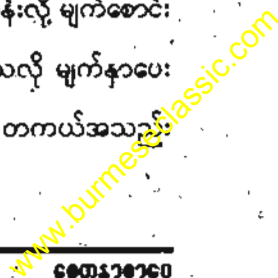
နောက် ဘယ်လိုပဲ ရန်တွေ့တွေ့ သူကတော့ နောက်
လက်ကလေးကို ချစ်သူတွေလို မိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ယူကံဆုပ်ပြီး
သူ၏စက်ရုံဝင်းထဲသို့ သွက်လက်သည် ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်း
ဝင်လိုက်လေသည်။

နောက်မှာသာ သူနှင့်ယှဉ်ရက် ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး ဒရော
သောပါး ပါလာရလေပြီ။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ၊ ရှင်ဟာကလည်း အနောက်က
ကျားမကြီး လိုက်လာတာ ကျနေတာပဲ”

“နားငြီးလိုက်တာကွာ၊ တပီပီနဲ့ အသက်မရှူစတမ်း နဲ့မှုတ်
နေသလိုပဲ”

သူ့အပြော သူ့ဟန်တွေကို မုန်းလွန်းလို့ မျက်စောင်း
လှမ်းထိုးပြန်တော့လည်း သူက မသိသလို သိသလို မျက်နှာပေး
နှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတာက နောက်ကို တကယ်အသည့်
သားစေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ တစ်ချက်ချက် သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးယောင်
ယောင် ဆရာကြီးယောင်ယောင် ဖမ်းတတ်သည့် သူ့ကို နော
စိတ်ထဲက မျက်မှန်းကျိုးသလို သူ့အလိုဆန္ဒကို အခုလို လိုက်
လျောခဲ့မိတာ သူက ဘယ်လိုသဘောပိုက်မည် မသိ။

နောက်တော့ တွေးရင်းနှင့်တောင် ရင်ထဲမှာ လိပ်ပြာ
မလှဲကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒီခံစားချက်ကြီးက လိပ်ပြာမလှဲသလို နှုတ်ခမ်း
လေးကလည်း အလိုလို စုထောင့်သွားရလေသည်။

“ဟ ... နှုတ်ခမ်းက ငဝက်ထော် ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာဖြစ်တာ
လဲ၊ ကြည့်ရတာကွာ အဆင်မချောလိုက်တာ”

သူက ရုံးခန်းထဲ လှမ်းဝင်ပြီး တံခါးကို ရီမုဒ်ဖြင့်
ပိတ်ကာ နောမျက်နှာကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လျက် အခုလိုပြော
လိုက်တော့ နော ရင်ထဲက အစာမကြေတာတွေက ပိုပြီးပွင့်ထွက်
သွားတော့သည်။

“ကျွန်မ ထမင်းဆာနေပြီ၊ စကားပြောချိန် နာရီဝက်ပဲ
ပေးနိုင်မယ်၊ နာရီဝက်အတိ ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်မကို ပြန်ပို့”

“ဟ ... ဒါ ထမင်းစားချိန်လား”

“မနက်က ကော်ဖီတစ်ခွက်တည်း သောက်လာတာ၊ မုန့်
စားထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းဆာတယ်”

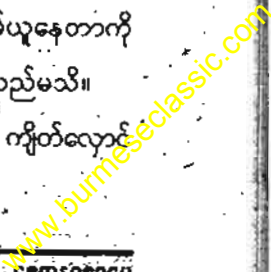
တမင်သက်သက်ကို ကန့်လန့်လုပ်ပြီး ဂျီကျုနေသည့်
နော့ကို သူ စိတ်ပျက်စွာ ကျစ်စုတ်ပြီး ခဏစိုက်ကြည့်လိုက်တော့
သူမက မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် မျက်လွှာလေး သိမ်းသွားကာ
သူ့ဆိုင်သည့် ခေါင်းရင်းဘက်ခြမ်းက ဆုံလည်ဆိုဟကြီးမှာ ဆောင့်
ခနဲ ပစ်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟ ... ဖြည်းဖြည်းထိုင်လေ၊ ဆုံလည်တောင် ကျွတ်ထွက်
ဦးမယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
မကျတကျ ထောင့်ဆုံလည်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စိတ်ပင်
ပန်း မောပန်းမှုတွေကို လေပူဟားကာ ဆိုဟကြီးကို ပစ်မှီလျက်
တအိအိလှည့်ကာ ဖိမ်ယူပစ်လိုက်သည်။

သူ အဲဒီလို ဆုံလည်ကြီးလှည့်ပြီး ဖိမ်ယူနေတာကို
သူမကတော့ ဘယ်လိုမျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်နေသည်မသိ။

သူကတော့ သူမလေးကို စိတ်ထဲကနေ ကျိတ်လှောင်
နေခဲ့မိလေသည်။

နောက်ထပ်နာရီဝက်အတွင်း ပြန်ပို့တဲ့၊ ဟား ဟား ရယ်ချင်သေးရဲ့။

နာရီဝက်မပြောနဲ့၊ မင်း တစ်နေကုန် ခိုးချုပ်တောင် ခေါင်းမာနေရင် ပြန်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။

ဒီကနေ့ဟာ စက်ရုံရုံးပိတ်ရက်မို့ စက်ရုံစောင့်အလုပ် သမားနှစ်ယောက်ပဲရှိပြီး ဘယ်ဝန်ထမ်းမှ မရှိတာမို့ သူက အခု လိုမျိုး သူမကို စက်ရုံရုံးခန်းမှာ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် တမင် ညှတ်ဆင် အကွက်ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍များ သူမလေးဘက်က သူ့ကို ခါးခါး သီးသီး ငြင်းမည်ဆိုပါက သူက တစ်ခါတည်း သူမလေးကိုလက် ထပ်ပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် အကြံကြီးကြီးနှင့် အခု ဒီရုံးခန်းထဲကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကဲ ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ မရွှေမနောရ။ မင်းတို့ မောင်နှမ မာယာနဲ့ ငါ့ကို ဆော်ထည့်လိုက်သလို၊ ငါ့မာယာက တော့ မင်းအတွက် တစ်သက်စာ ထာဝရ ဖြစ်သွားစေရပြီပေါ့။

“အဟား”

ရှင်ထဲက ရယ်သံတွေက အပြင်ကို ထွက်ကျသွား သည်တွင် သူမရဲ့လက်ဖောင့်ရိုက်ချက်က သူ့လက်မောင်းကြီးကို စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟ ... ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“ရိုက်တာ ... ရိုက်လိုက်တာ၊ ဟောလူ ... ရှင် အကြံကြီးကြီး မနေနဲ့နော်၊ ရှင့်အကြံကို မသိလိုက်တော့ မနောရတို့က ဒီကို လိုက်မလာဘူး”

“ကဲ ... ကိုယ့်အကြံက ဘာလဲ ပြော”

သူ တကယ် စိတ်ပျက်သွားရပါပြီ။

နေရာတကာတိုင်း သူမစိတ်ချည်း ဦးစားပေးနေသည့် နောက်ို မျက်နှာတည်နဲ့ကြည့်ပြီး မာန်လိုက်တော့ သူမလေးက နှုတ်ခမ်းလေးတင်းလျက် ဘာစကားမှ မပြောတော့ချေ။

အဲဒီလို မထုံတက်တေး ဖြစ်သွားပြန်သည့် သူမကို အသည်းယားကာ သူမ ပခုံးသားလေးကို ဆွဲခွာပြီး သူ သူမနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ကပ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမက နှုတ်နားလေးကို စပရင်လို မဲ့လိုက်ပြီး သူ့လက်မောင်းကြီးတို့ နှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘာပြောမှာလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို နှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ရိုးတီးယားတား လုပ်မယ် မပြင်နဲ့နော်”

“မပြင်ပါဘူး၊ ကြံရင်သာ ကြံမှာ”

“ဘာ”

သူ ပြောလိုက်တာကို အရှက်ကြီး ရှက်သွားကာ ...

“ဝုန်း” ခနဲ ဆိုဖာပေါ်ကနေ ဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်သည့် သူမကို သူ လက်ကြီးနှင့် ကမန်းကတန်း ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာရှည်ကြီးဆီ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ကာ ဆတ်ခနဲ အထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီမှာထိုင်၊ ညည်း သောင်းကျန်းဖို့တော့ မပြင်နဲ့နော်၊ ဒီစက်ရုံထဲမှာ ညည်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ဒီနေ့ စက်ရုံပိတ်ရက်ပဲ၊ တမင်သက်သက်ကို စကားဖြောစရာရှိလို့ ရုံးခန်းကို ခေါ်လာခဲ့တာ၊ အေး ... အဆင်ပြေသလိုနေ၊ မနေတတ် မထိုင်တတ် ထသောင်းကျန်းမယ်ဆိုရင် ညည်းထိုက်နဲ့ ညည်းကံပဲ”

“လူရမ်းကားကြီး၊ ကျွန်မကို သူတော်ယောင်ဆောင်ပြီး ညည်း ... ညည်းနဲ့ မပြောစမ်းနဲ့”

“ရန်မတွေ့နဲ့၊ သိပ်ရန်တွေ့ကောင်းမနေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့ကို ခံခံအော်နေရင် မင်းကို ငါ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ကြိမ်းလိုက်တော့မှ သူမက အံကလေးကြိတ်ပြီး ငြိမ်ကုပ်သွားလေသည်။

အဲဒီလို ငြိမ်ကုပ်သွားတာကလည်း အားမတန်လို့ စာန်လျှော့လိုက်တဲ့ ပုံစံပင်။

အင်း ... ဘာပုံစံဖြစ်ဖြစ် အခုလို နားအေးသွားတာပဲ သူ စိတ်ချမ်းသာခွင့် ရခဲ့သည်။

“ကဲ ... စကားပြောလို့ ရပြီလား၊ ညက ကိုယ် မင်းနဲ့ ဆေးနွေးခွင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စလေ”

“ပြော ... ရပြီ”

သူမက လေသံမာမာနှင့် သူ့ကိုဟောက်လိုက်တာဆို သူ မခံချင်ဖြစ်သွားရကာ မျက်နှာကြီးတင်းတည်သွားရလေသည်။

သူမမျက်နှာလေးကိုလည်း ဒေါသမျက်လုံးနှင့် နှိပ်ကြည့်လိုက်မိကာ ...

www.burmeseclassic.com

“မင်း ကိုယ့်ကို မချေမင် မပြောနဲ့နော်၊ ကိုယ့်ထက်ကြီး မှန်းမသိ ငယ်မှန်းမသိ ရိုင်းကိုရိုင်းလွန်းတယ်”

“ကြီးတဲ့လူကလည်း ပြောတာချောင်တာ တစ်ခွန်းပါသလား”

“ဘာ ... ရန်တွေ့နေတော့မှာလား၊ ငါပြောမဲ့စကားကို မပြောရတော့ဘူးတဲ့လား”

“ပြောလို့ ပြောထားပြီးမှပဲ”

“အေး ... အဲဒါဆို ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်၊ ထပြီးဝုန်းဒိုင်း မကြန့်နော်၊ မင်းရဲ့အဖျိုးဘဝက ငါ့လက်ထဲမှာပဲ မင်းမ ကြောက်ရင်တော့ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လုပ် ...

“အင်း ... ပြောမယ်၊ တိုတိုရှင်းရှင်းပဲ၊ မင်း လက် ခံတယ်ဆိုရင် လက်ခံတယ် တစ်ခွန်းပဲပြော၊ လက်မခံဘူး ဆိုရင် ကိုယ်က ဖိုးကျိုင်းတုတ်ပဲ”

“ဘာလဲ ... ရှင်ပြောမယ့်စကားသား ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ချင်တယ်၊ အဓိကက အခုလော လောဆယ် မင်းကို စေ့စပ်ထားချင်တယ်၊ ဝါဝင်ဖို့ ဆယ် ရုတ်လောက်ပဲလိုတော့ ဘယ်လိုမှ မင်္ဂလာအကြီးအကျယ် ဆောင်လို့ မရတော့ဘူး၊ Hotel ဒိတ်တွေက ပြည့်နေပြီ၊

အဲဒီတော့ သီတင်းကျွတ်မှ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်၊ အဲဒါကို မင်း သဘောတူရင် ဖေဖေနဲ့ အန်တီက သူတို့ ဒီနေ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို နောက်ဆုတ်ပေးမယ်တဲ့၊ ကဲ ... သဘောတူလား”

“မတူဘူး၊ လုံးဝမတူဘူး၊ ဒါ ရှင် ပရိယာယ်ဆင်တာပဲရှင် ပရိယာယ်လောက်ကတော့ မနောရတို့က ပျင်းသနားတယ်၊ ဒီမှာ တွေ့လား”

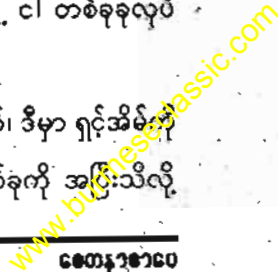
ဖျတ်ခနဲ ခါးကြားထဲ လက်နှိပ်လိုက်ပြီး ပါလာသည့် အရာဝတ္ထုလေးကို သူ အလန့်တကြား အပြူးအပြို စိုက်ကြည့်ရင်း လေသံက ထစ်အသွားကာ ...

“မင်း ... မင်း ... ဒီ ဒီဓားက ဘယ်ကယူလာတာလဲ”

“ရန်ကုန်က၊ ကဲ ... ရှင် မသေချင်သေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ကို ဒီအခန်းထဲက လွှတ်ပေး”

“ဟာ ... ဒီမိန်းကလေးတော့နော်၊ ငါ ... ငါ တစ်ခုခုလုပ် ပစ်လိုက်လို့”

“အောင်မယ် ... လာလာချည်သေးတယ်၊ ဒီမှာ ရှင်အိမ်ကို လာကတည်းက ရှင်ကြံမယ့် အကြံတစ်ခုကို အပြီးသိလို့

ထည့်လာတာ၊ ကဲ ... ပြောလေ၊ ဆက်ပြော၊ ဘာပြောဦးမလဲ”

သူ့ကို ပမာမခန့် မျက်လုံးနှင့် တကယ့်လူဆိုးမကြီးရုပ်နှင့် မျက်အိမ်ကျဉ်းကြည့်လာသည့် သူ့ကို ဖြစ်နိုင်ရင် သူ နားရင်းသာ ဆွဲကိုင်ပြီး ပါးပိတ်တီးပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဟင်း ... ဒေါသထွက်တာတောင် သူ့မှာ အစွမ်းကုန်ထွက်ခွင့်မရအောင် သူမရဲ့စတီးဓားဖြူဖြူလက်လက်ကလေးကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ကျောချမ်းသွားရသည်။

ဟား ... ဖြစ်နိုင်ရင် သူမလက်ထဲက ဓားလေးကို ဆွဲလှူချင်တာပါ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာမို့ ဒီအတိုင်းပင် လည်ပင်းကြီးအင့်ပြီး အသက်အောင့်ကာ သူမကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

စောင့်မကြည့်လို့မရ။ သူက သူ့ကို့ဓားနဲ့ထောက်ပြီး ရုံးခန်းကို ဖွင့်ခိုင်းရင်ဖြင့် ...။ ဟား ... အတော်ကို အကြံပက်စက်တဲ့ မိန်းကလေး။

သူ့အကြံထက်ကောင်းသည့် သူမကို တော်တော် ဖြိုသွားရပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အကြံကုန်သွားကာ သူ့မနံ့နားမှာ လည်ပင်းကြီးအင့်ပြီး မျက်လုံးတွေ အိသွားရကာ ကိုယ့်ပေါင်ကိုပဲ တဖတ်ဖတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ရင်းက ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို ထုတ်လွှတ်လိုက်ရသည်။

“ဟား ... မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကွာ၊ ချစ်ခဲမိတဲ့ ငါ့နုလုံးသားကိုက မှားတာ”

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ သူ ရေရွတ်လိုက်တော့ သူမက တကယ့်လူဆိုးမလေး အသွင်နဲ့ မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် ကိုယ်လုံးကလေးလှုပ်ပြီး ခန်းခနဲ ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“.....”

သူ ဘာမှမပြောမိတော့ဘဲ ဓားကိုင်ထားသည့် သူမလက်ကိုပဲ ဆွဲလှူဖို့ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဒါကို သူမက အထာပေါက်စွာ သူ့ကိုလျှာခေါက်ပြီးကြည့်ရင်းက ဓားကလေးကို ဘယ်ဘက်လက်ထဲ ပြောင်းကိုင်လိုက်ပြီး မခါင်းကလေးဆတ်လျက် ...

“မှားရင်ပြင်၊ မှန်ရင်ချစ် ဒါပဲပေါ့”

“နော ... မင်း ဇာတ်ပျက်စကား ဆိုမနေနဲ့၊ မင်းလုပ်ရပ် လုံးဝပုံစံမကျဘူး၊ မင်း ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေတာ၊ စိန်ခေါ်နေ တာ”

“အလို ... ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန် ဖြစ်ပြီ၊ ဟာဟ ... ရယ် ချင်သေး”

“ကျွန် ... ငါ မင်းမာမိကို ဖုန်းဆက်မယ်၊ ရတယ်၊ မင်း တော့လားကွာ”

နောက်ဆုံးတော့ သူ ကြိရာမရဖြစ်သွားရကာ အန်တီ ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

အဲဒီလို သူ ထရပ်လိုက်တာကိုလည်း သူမက ဘာ တစ်ခွန်းမှ တားမြစ်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုဘဲ ဒီအတိုင်း လက်ထဲက ဓားကလေးဘယ်ညာကိုင်ကြည့်ပြီး တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေ လေသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက် သွေးအေးတဲ့ မိန်း ကလေးလဲ။ ဒီလိုသွေးအေးတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သူ မနှစ်မြို့ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းစေကာ အန်တီကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... အန်တီလား”

တစ်ဖက်မှ အန်တီအသံကို ကြားကြားချင်းပင် သူက ရင်ထဲက အခံရခက်နေသည့် အသံကြီးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

“အေး ... သား၊ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ၊ သမီးနဲ့ဘာပြဿနာ တက်ပြီလဲ”

အန်တီကလည်း သူမသမီး အဆိုးမဇလး အကြောင်း ကို သိထားပြီး ကွက်တိ အမှန်မေးခွန်းကို မေးလိုက်လေသည်။

အဲဒီလို ကွက်တိမေးလိုက်သည့် အန်တီ question ထို သူ ရင်ဘတ်အောင့်စွာ နားထောင်ရင်းမှ အကြိတ်သံကြီးနှင့် အစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေလိုက်မိလေသည်။

“ပြဿနာမှ တကယ့်ပြဿနာ အကြီးစားပဲ အန်တီ၊ အန်တီသမီးဟာ လူဆိုးဗိုလ်မပဲ လုပ်စားဖို့ ကောင်းတော့ တယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ခြိမ်းခြောက်နေပြီလေ အန်တီရဲ့”

“ဘုရားရေ ... ဘာ ... ဘာဓားလဲ”

“သူ့လက်ထဲမှာ ကျွန်တော် အန္တ ရာယ်ပြုမှာဆိုပြီး အဆင် သင့် ရန်ကုန်ကနေ ဓားတစ်လက် ဆောင်လာခဲ့တယ်တဲ့”

www.burmeseclassic.com

သိပ်စောင်းထောင်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ ကျွန်တော် သူ့လုပ်ရပ်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး အန်တီ၊ ဖေဖေလည်း အိမ်မှာရှိတယ်နော် အန်တီ၊ ကျွန်တော် လိုရင်းပဲ ပြောတော့မယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အန်တီတို့ ရန်ကုန်မပြန်ခင် လက်ထပ်လိုက်ကြပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှငဲ့မနေတော့နဲ့၊ သူ့ကိုတော့ လုံးဝငဲ့စရာ မလိုတော့ဘူး၊ မိဘကင့်ညာနေလို့ ငဲ့ညာနေမှန်းမသိ အလကားမိန်းကလေး”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ သမီးနဲ့တော့ ခက်ပြီ၊ အေး ... အေး၊ အန်တီ သမီးနဲ့ ဆက်စကားပြောဦးမယ်၊ သားဖုန်း သမီးကိုပေးလိုက်”
“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ဖျတ်ခနဲ အကြည့်တစ်ချက် သူမဆီရွေ့ကာ နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး သူမဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သူမက သူ လျှောက်လာတာကို မြင်တာနှင့် ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ သူ့ကို ကျောခွင်းလိုက်သည်။

အဲဒါကို သူက ပိုအသည်းယားသွားကာ အကြိမ်သံကြီးနှင့် ...

“ဟေ့ ... ဒီမှာ၊ အန်တီ မင်းနဲ့ ဖုန်းစကားပြောမယ်တဲ့”

“No ... No လက်သင့်မခံ”

“ဟာကွာ၊ ပမာမခန့် ရှိလိုက်တာ၊ ငါ နားရင်းဆွဲရိုက်လိုက်လို့ သက်သက် ရိုက်ပွဲဖြစ်ဦးမယ်”

“ကိုချစ်မင်း ... ရှင် စကားကို ဆင်ခြင်ပြောနော်”

“မင်းအသက် နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတယ်နော်၊ မင်း သိပ်လူလည်ကျမနေနဲ့၊ ဖုန်းပြောမှာလား မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ နောက်မှ နောင်တမရနဲ့”

“ဟား ... ဟ၊ အရှုံးကြီး ရှုံးနေတာတောင် ခေါင်လုပ်ချင်သေးတယ်၊ ရယ်ရတဲ့ လူ့သဘော လူ့မနော”

ဒီကောင်မလေးကို သူဘယ်လိုမှ အံတုပြောနိုင်သည်အင်အားမရှိတော့ပြီမို့ လက်ထဲဓာဖုန်းကိုပဲ ခပ်နာနာ ဖျစ်ချေပြီး အန်တီကို အကြောင်းပြန်လိုက်ရသည်။

“အန်တီ ... အန်တီသမီးက No ... No လက်သင့်မခံတဲ့”

“အေး ... အေး၊ ဒါဆိုလည်း တစ်နည်းကြိရတာပေါ့၊ အန်တီ ကတိပေးတယ်၊ သားနဲ့သမီးကို နေစပ်ဖြစ်အောင် ကို အန်တီလုပ်ဆောင်ပေးမယ်၊ ဒါပဲနော် သား၊ သူ့ကိုအခု ခေါ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တော့ သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဖျတ်ခနဲ ဖုန်းပိတ်ပြီး သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ သူမက စောစောကအတိုင်း ဆုံလည်ဆိုဖာကြီးမှာ ဆုံလည် ကြီးစီးပြီး ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေတာ မျက်မှန်းကျိုးစရာ ကောင်းခဲ့ ပေမယ့် သူ စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေဖျော့ချလိုက်ရတော့သည်။

အင်း ... ဘီလူး ... ဘီလူးချင်းဆို ဝါးစားဖို့ပဲရှိ တော့မည်။

ခက်ရချည်ရဲ့ နောရယ်၊ မင်းတော့လားကွာ။
တစ်နေ့ ငါနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန် ရောက်မှင့် တော့ဖြင့် ...။ ဆိုသည့် အတွေးတစ်ချက်နှင့် သူ့စိတ်ထဲက အနိုင် ယူပစ်လိုက်ပြီး တကယ့်အပြင်ဘဝမှာတော့ နောအရှေ့ကို ခေ ယယ ရောက်သွားကာ အနူးညံ့ဆုံး လေသံကလေးနှင့် ချောမော နှစ်သိမ့်ပြီး ပြန်ဖို့စကား ဆိုလိုက်ရတော့သည်။

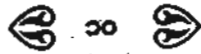

“နော ... ညီမ၊ ကိုယ်တို့ ပြန်ကြစို့၊ ညည်းလည်း ရန်ဖြစ် ရတာနဲ့ မောနေလောက်ပြီ၊ ထမင်းဆာရောပေါ့၊ ဟင် ... ဆာပြီလား၊ ကဲ ... ဓားကိုလည်း ပြန်ထည့်လိုက်ပါဦးကွာ၊ အန္တရာယ်များပါတယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... တို့ ပြန်ကြစို့”

ဒါပဲ သူပြောလိုက်ပြီး ရှိမှတ်ဖြင့် ရုံးခန်းတံခါးကို လှမ်းဖွင့်ကာ သူက အရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ပြီး ရုံးခန်းထဲကနေ လှမ်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အနောက်ကနေ နော လိုက်လာခဲ့ ထယ်ဆိုတာကို သူ အကြားအာရုံဖြင့် သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်အိမ်ကို ပြန်ရောက်သည့် အချိန်မှာတော့ ဧည့်သည်တွေ ရန်ကုန်ပါလာရသည့်အဖြစ်၊ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးရတဲ့ အဖြစ်ကြီးကို ကိုကိုက လုံးဝလက်သင့်မခံဘဲ သူ့အခန်းထဲမှာ ထသောင်းကျန်းပါတော့သည်။

“ငါ လုံးဝ လက်သင့်မခံဘူး နော်၊ လုံးဝလက်သင့်မခံဘူး ဒီကောင်ကို ငါချဉ်တာ တူးတာ၊ ဟားကွာ ... ယောက်ဖတော်ရမယ်၊ ပြီးတော့ တစ်နှုတ်ငင် တစ်စင်ပါဖြစ်ပြီ၊ နင် နင် ရုံးလိုက်တာ မိနောရ”

လက်သီးလက်မောင်းချိုပြီး ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေ ကိုဖွင့်ကာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် တံခါးပိတ် ပေါက်ကွဲနေသည့်

ကိုကိုကို နော် တစ်ချက် မအိမလည်ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ခေါင်းကဆံပင်တွေကို ခုံလုံးကုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဪ ... ဖြစ်ပုံ ... ဖြစ်ပုံ၊ မကွေးသား အပြင်းဖျားဖျားတယ်ဆိုလို့ ဒီကနေ အလောတကြီး (မာမီကြောင့်) လိုက်ပါ သွားရပါတယ်။”

ဟိုကျ အကျပ်ရိုက်ပြီး အခုလို နောက်အနောက် ကို ပါလာပြီး နောက်ဆုံး စေ့စပ်ပွဲလုပ်ရသည့်အဖြစ်။

ကောင်းလိုက်တဲ့ ကိုချစ်မင်း အစီအစဉ်။

Director ချစ်မင်း လုပ်ချက်က မိုက်ပါ။

လုပ်ထားလိုက်စမ်းပါ ကိုချစ်မင်းရယ်။

ကျွန်မကလည်း ရှင်တို့ အစီအစဉ်ကို အခုလို အေးအေးဆေးဆေး လက်သင့်ခံလိုက်တာကလည်း ကျွန်မအစီအစဉ်နဲ့ ကျွန်မလေး (တစ်ချက်ခတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုတာ ရှင် ကြားဖူးမှာ ပါ)။ ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်မ ရှင်ရဲ့စေ့စပ်ပွဲ တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောခဲ့တာကလည်း တစ်ချက်ခတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပါပဲရှင်။

နော် တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ကလေး ကြိမ်းဝါးနေတဲ့ ရင်ထဲက အသံတွေကို ကိုကိုက ဘာမှမသိဘဲ နော်

www.burmeseclassic.com

ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခါယမ်းပြီး ရင်တွင်းအက်ကွဲသံကြီးနှင့် အတိုင်းအတာတစ်ခု လွန်မြောက်ကာ ပေါက်ကွဲလာတော့လေ သည်။

“နင် ... နင်ဟာလေ၊ အပြောတစ်မျိုး၊ အလုပ်တစ်မျိုး၊ အခု ... အခု ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား၊ ဟာ ... ဒီကောင် အကျပ်ကိုင်လို့ အခုလို စေ့စပ်ရတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ၊ နင် ဒီကောင်ကို ကျိတ်ကြိုက်နေလို့ လက်ခံလိုက်တာ မဟုတ်လား။”

“ဟာ ... ကိုကိုကလည်း၊ ဘာကျိတ်ကြိုက်တာလဲ”

“ဒါဆို ပေါ်တင်ကြိုက်တာလား၊ ပြော”

“ဟား ... ကိုကိုနော်၊ နင် ငါ့ကို လျှောက်ပြီးမစွပ်စွဲနဲ့၊ ဟိုမှာ ငါ ဘယ်လိုပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာ နှင်က ဘာမှမသိဘဲနဲ့။”

“ကဲ ... ပြော၊ နားထောင်ရတာ အကွက်ကျလို့ကတော့ ကျ၊ မကျလို့ကတော့ နင်နဲ့ငါ အသိပဲ”

“ကိုကို မကြိမ်းနဲ့နော်”

“ပြောစမ်းဟာ”

ကိုကိုရဲ့ဒေါသတကြီး လက်ဖျားတွေက နောပန်း သားလေးပေါ် တအားနှစ်ဝင် နာကျင်သွားလေသည်။

နာကျင်လွန်းလို့ နောက် “အ” ခနဲ တစ်ချက်သည်း

ပြီး မျက်ရည်ကလေးတွေတောင် ဝိုင်းသွားရသည်။

“ကျစ် ... မျက်ရည်က ဘယ်က ဘယ်လို ထွက်တုတ် လာတာလဲ၊ ဟိုကောင်က သင်ပေးလိုက်ပြီလား။”

နော မျက်ရည်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုက ကြမ်း

ကြမ်းရှုရှု ပြောလာတော့ နော ရင်နာသွားရသည်။

“ကိုကိုနော် ... နင်”

“ပြောစမ်း၊ မကွေးမှာ ဇာတ်ခင်းကြတဲ့ပုံ၊ မာမိ ... မာမိ ဟာလည်း အသက်ကြီးခါမှ အတော်ကို သင်လိုချင်နေတာ၊ သမီးကို ယူမဲ့ယောက်ျားရဲ့သားနဲ့ အရင်ပေးစားခန်းထုတ် ပြီးမှ သူတို့က နောက်က မေးလိုက်မယ်ပေါ့၊ ဇာတ်တူသား စားကြတာ ဘယ်တော့မှ ပျက်စီးမလဲ မသိဘူး။”

“ဟာ ... အာ ... ငါက ဒီ ချစ်မင်း ဆိုတဲ့လူကို ယူမယ်လို့ နင့်ဘယ်သူပြောလဲ၊ စေ့စပ်ပြီးတာ လေးငါးလောက် ကြာမှ မင်္ဂလာပွဲ စီစဉ်ရမှာလေ၊ ဒီမှာ ကိုကို၊ နော ...

မနောရတဲ့၊ တစ်မနောရတည်းရှိတယ်၊ ငါပါပဲ၊ ဟား ... ဟိုမှာ ငါ့ကို အမိအဖမ်းခံသလို ဖြစ်နေလို့ ငါ သူတို့အစီအစဉ်ကို လက်ခံရတာလေ၊ ငါက သူ့ကိုမစေ့စပ်ရင် မာမိက သူ့ဒက်ဒီကို ချက်ချင်းလက်ထပ်မတဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာလေ၊ ဟင်း ဟင်း ... အကြံကြီးလွန်းတဲ့ သားအဖကို ဒီက ရွှေမနောရတို့ကလည်း တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်တတ်ပါတယ်၊ Director မနောရ စီစဉ်တာကို ကိုကိုစောင့်သာကြည့်လိုက်”

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်လဲ”

ဒီတော့မှ ကိုကိုက နည်းနည်းကြည့်သွားပြီး နော့မျက်နှာလေးကိုလည်း တည့်တည့်ကြည့်ဖော် ရလာခဲ့သည်။

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားသည့် ကိုကိုကို နော့မျက်စောင်းခဲကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုက တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး မကျေမနပ် ဆိုလာခဲ့ပြန်သည်။

“ငါ့ကိုလာပြီး မျက်စောင်းခဲပြမနေနဲ့၊ မူယာမာယာ အများလွန်လို့ အခုမှတွေ့တဲ့လူက နင့်ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဖြစ်နေတာ”

“သေပါလား၊ ယောက်ျားတွေက လှတဲ့လူတွေရင် အမြဲတမ်း ဖွာပ်ချိုး ဟပ်ချိုး ဖြစ်နေတာ နှင် မသိဘူးလား”

“အဲဒီထဲမှာ ငါမပါဘူး၊ နင့်ကောင် ထိပ်ဆုံးကပဲ”

“ဘာ နင့်ကောင်လဲ”

“နင့်နဲ့ စေ့စပ်ပြီးသွားတဲ့ကောင်က နင့်ကောင် မဟုတ်လို့”

ကိုကို ပြောတာလည်း ဟုတ်နေ မှန်နေတာမို့ နော့တစ်ချက် ငြိမ်သွားပြီး မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ရင်ခုန်သံတွေကို နည်းနည်းရှက်မိသွားရသည်။ (ကွယ် ... မရှက်စတာမီး ဝန်ခံရရင် ကြည့်နူးသလိုလို ရှက်သလိုလို) ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ရှက်မိသလိုလိုနှင့် စိတ်လည်းဆိုးကာ နာကျင်အောင်မျက်သွားရသည်။ (တာကြောင့် ရှက်တယ်ဆိုတာက ယနေ့ သူနှင့် စေ့စပ်လိုက်ရလို့ပါ။)

ယနေ့ စေ့စပ်လိုက်သည့် စေ့စပ်ပွဲမှာ သတို့သမီးလောင်းလေး မနောရဟာ အင်မတန်မှ ကံကောင်းသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ နော့တို့နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်းချီးဩဘာ ပြုခဲ့ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘယ်လောက်အထိ နောက်ကောင်းသလဲဆိုရင်
 ခေတ်ပညာတတ် ယောက်ျား၊ စည်းကြည်ခန့်ညားပြီး ယောက်ျား
 ပီသစွာ ချောမောတဲ့ယောက်ျား ဖြစ်ရုံမက နောက်ပိုင်း ငွေသိန်းလေး
 ထောင် ပုံတင်တောင်းခဲ့တာ၊ ကဲ ... နောက်လောက် ကံကောင်းသည့်
 မိန်းကလေး လောကမှာ အင်မတန် ရှားလိမ့်မည်ထင်သည်။
 (ရှိတော့ရှိတယ် ရှားတယ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။)

ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ သူ့စည်းစိမ်တွေနှင့် ဝင်တင်
 ပြီး ဘယ်လောက် ငွေပုံတင်တောင်း တင်တောင်း စိတ်ကြည်ရွှင်မှု
 လုံးဝမရှိတာ အမှန်ပင်။

စိတ်မကြည်ရတဲ့ကြားထဲ ကိုကိုက ဟစ်နေ ပေါက်
 နေပြန်သေးတာမို့ ကိုကိုကို ရှင်းတန်းထုတ်နေရသေးသည်။

“ငါမပြန်ခင် ညက မာမီနဲ့ သူ့အဖေက ငါ့ကို ဘယ်လို
 အပိုင်ကြီးတုတ်သလဲဆိုရင် ငါ သူ့သားကို လက်မထပ်ရင်
 လောလောဆယ် မစေ့စပ်ဘူး အတိအကျငြင်းရင် အဲဒီနေ့
 ညမှာ သူ့အဖေ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်
 ထပ်မယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ ငါက သူ့သားကို လက်ခံလိုက်
 ရင် သူတို့မင်္ဂလာကိစ္စကို နောက်ဆုတ်မယ်တဲ့၊ အဲဒီလို
 အကျပ်ကိုင်လို့ ငါ သူ့နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ကို လက်ခံလိုက်ရတာ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ နင် ပြောတဲ့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်
 ချက်ပြတ်ဆိုတာကရော”

ကိုကိုက မကျေမနပ် မျက်မှောင်ကြီးကုတ် ပြောလာ
 လျှင် နောက် ပိုပိုသာသာလေး မျက်ခုံးရွံ့ပစ်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်
 လိုက်ကာ ဘင်ပါးကလေးကို နောက်ပစ်ချိတ်လိုက်ရင်း ဖောက်ချီ
 ကြွေးကြော်ပစ်လိုက်သည်။

“နောက်မှ ပို့ချမယ်၊ ဒီနေ့ ဒီလောက် Lecture နဲ့ပဲ ကျွ
 နပ်တော့၊ ငါလည်း စိတ်ပင်ပန်းတယ်၊ နားလို့က်ဦးမယ်၊
 နင်လည်း အေးအေးဆေးဆေးနားတော့၊ ငါ သူ့ကိုတကယ်
 လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်းနှင့် နောက် ကိုတို့အခန့်ထဲကနေ ခပ်သွက်
 သွက် လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ခါးဝရောက်သည့် အချိန်မှာတော့ ကိုကိုရဲ့
 ဆောင်အင်အင်သံကြီးကို မခံချိမခံသာ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်ရိုးဟုတ်ဆီ ငါ့ကိုပြောနေတာ၊
 ဟုတ်လာလို့ကတော့ ဟုတ်ကွာ၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ဟင်း
 နှစ်ယောက်စလုံး မသာပေါ်သွားမယ်မှတ်”

ကြည့်စမ်းပါဦး။

နောက်များ ကိုကို အထင်သေးပြီး မယုံမကြည်ဖြစ်

နေတာ။

ပြန်ပြောပြန်ရင်လည်း အိမ်မှာ မကွေးသားအဖက

ရှိသေးတာမို့ နောက်ကျိတ်သည်းခံပြီးပဲ ကိုကိုအခန်းထဲက ခပ်
သွက်သွက်ကလေး လှမ်းထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

အင်း ... မိနော တစ်ယောက်တော့ ...

အခုတလော အဆင်မပြေတာတွေ များနေပြီ(စကား

နဲ့)ယတြာချေပေးဦးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါသည်။

ဒီညတစ်ညလုံး နောက်ဘယ်လိုမှ အိပ်ပျော်မည်
မထင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ မောသလိုလို ရင်ခုန်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှား
နေသလိုလိုနှင့် နေ့လယ်က သူနှင့် လူကြီးဆုံရာရှေ့မှာ စေ့စပ်
လိုက်ရသည့် ပွဲတစ်ခုက အတည်ဖြစ်သွားပြီမို့ နောက်ရင်ထဲမှာ
တကယ်အမောဖောက်သွားရပြီဖြစ်သည်။

ပိုပြီး ရင်မောခဲ့မိတာက သူ့ရဲ့ငွေကြေးအင်အားကြီး
နှင့် တင်တောင်းခဲ့သည့် သိန်းလေးထောင်ဂဏန်းကြီးပင်။

ဒီဂဏန်းကြီးက နောက်သူ စေ့စပ်ပွဲပျက်မယ်ဆို
တောင် ရာစင်တွင်ကျန်ခဲ့မယ့် ဂဏန်းကြီး။ (နောက်တင်တောင်း
တာ သိန်း ၄၀၀၀ ... ၄၀၀၀ တဲ့။)

“အင်း ... ကိုချစ်မင်း ... ကိုချစ်မင်း၊ လူလည်ကလည်းကျွ
တတ်ပါ၊ နာမည်နဲ့ လူနဲ့လည်း လိုက်ပါ။”

တစ်ယောက်တည်း အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ နေ့လယ်က လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ သူ့ရဲ့အကြည့်မွှေးမွှေးတွေနှင့် ပီတိသောမနသဖြစ်နေသည့် အပြုံးတွေက နောက်ကို ရင်ခုန်ရူးသွပ်စေခဲ့ရသည်။

တည်ကြည်ချောမောသည့် မျက်နှာထားနှင့် တစ်ချက် တစ်ချက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်လိုက်ရင်း ကလေးဆန်သလောက် တစ်ခါတစ်ခါ နောက်ကို မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြန်ရင်လည်း အရမ်းလူကြီးဆန်သွားသည့် သူ့ကို နောက်ခုန်ခဲမိတယ်ဆိုတာကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူမှမသိအောင် ဝန်ခံချင်ပါသည်။

“ဝန်ခံပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ရင်ခုန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ စေ့စပ်ပွဲကိုတော့ နောက် လေးလလောက်ကြာရင် ဖျက်ပစ်ရမှာက ဖျက်ပစ်ရမှာပဲ၊ ကျွန်မ ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ဘာကြောင့် ဖျက်တယ် ဆိုတာကတော့ ရှင် ကောင်းကောင်းနားလည်သဘောပေါက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

သဘောမပေါက်တော့လည်း အဲဒီအချိန်ကျမှ နောက်ပညာပြရတာပေါ့လေ။

အခုလောလောဆယ်တော့ သူ့အရှေ့မှာ အရှုံးကြီး ရှုံးခဲ့ရသည့် မနောရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အဲဒီလို ခံယူခဲ့ရတဲ့ ဘဝကို နောက်မှန်းတာ။

မှန်းပေးမယ့်လည်း မာမိနှင့် သူ့အဖေ ချက်ချင်းလက်မထပ်ရရေးအတွက် နောက် အခုလို စေ့စပ်ပွဲကို လက်ခံပြီး လေးလစီမိကိန်းကြီးနှင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်လိုက်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

အင်း... သူကတော့ အခုလောက်ဆိုရင် လိုချင်တာကို ရသွားပြီမို့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပြီလား-မသိ။ (ညဉ့်ကလည်း နက်ပါပြီ)။

မနက်ကတော့ နောက်ကို တပြုံးပြုံးနှင့်ကြည့်ပြီး ပီတိလွမ်းမိုးနေသည့် သူ့မျက်နှာကြီးက နောက်ရင်ထဲကို အခံရခက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသဖြင့် အကြိတ်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ နောက်ခေါင်းရင်းက ဖုန်းကလေးက တတူတူ မြည်လာပါတော့သည်။

ဟော... ပြောရင်း ဆိုရင်း သူ ဖုန်းဆက်လာပြီး ထင်ပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

နောက် တတူတူ မြည်နေသည့် ဖုန်းကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်ပြီး အသံခပ်မာမာဖြင့် အသံပြုလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“အား ... အသံကလည်း ကြောင်လိုက်တာ Baby လေး ရယ်”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ရှင် ဘစ်ဖြစ်လို့ အဲဒီလို (ညှာသလို) တစ်ဖက်မိန်းကလေးရင်ကို ထိစေတဲ့ စကားမျိုး လျှောက် ပြောရတာလဲ”

“ဟော် ... ဒါလား၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ညည်း ရင်မခနဲအောင်”

“ကျွန်မ ရင်ခနဲမယ်လို့ ရှင်က ထင်သလား”

“မခနဲလို့လား”

“လုံးဝမခနဲဘူး၊ ရှင်ကိုတောင် အထင် small သေး တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ... နော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ဒီနေ့ စေ့စပ်ပွဲကိုတော့ ရင်ခနဲမှာပါနော်”

တစ်ဖက်မှ နော့ရဲ့ဂျစ်တူးတူး အသံကလေးက သူ့နားစည်ထဲကနေ နှလုံးသားထဲကို တစ်ရှိန်ထိုး စီးဝင်သွားခဲ့

သည်တွင် သူ ဘယ်လိုကြီး ခံစားလိုက်ရမှန်း မသိအောင် ရင် တစ်ခုလုံး မြင့်မောက်ရန်တတ်သွားတော့သည်။

ဟား ... တကယ်ပါကွာ။

မင်းလေးကို ကိုယ် နောင်ဆယ်သက်အထိ ခက် ရုတ်ခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမလဲဟင်။

သူ့ရင်ထဲက စကားတွေက သူ့ရင်ထဲမှာပဲ ခုန်ပေါက် သွားခဲ့ပြီး သူ ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားကာ မျက်ဝန်းကြီးမှိတ်ထား တုန်းမှာပဲ နော့အသံမာမာလေးက သူ့အသံညည်းကို အဖျားခတ် သွားရလေသည်။

“အင့်” ခနဲတောင် မြည်သွားသည် ထင်မှတ်ရလေ သည်။ အဲဒီလောက်အထိ သူ့မလေးရဲ့စကားလုံးက ကြီးတာ။

“ဒီစေ့စပ်ပွဲက လုပ်စေ့စပ်ပွဲကြီးဟာ၊ ကျွန်မ ရင်ခနဲစရာမှ မဟုတ်တာ”

“နော့ ... မင်း”

နော့ရဲ့စကားကြီးက သူ့ရင်ထဲက ရင်ခနဲချစ်ခြင်း တွေကို နှလုံးသားထဲ ပြန်ကျွန်ဝင်သွားသလို စူးနင့်ရီဝေစွာ ခံစား လိုက်ရသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် သတင်းစာ
ထဲမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခဲပေမဲ့”

“နော ... မင်းစကားတွေနော်၊ ရင့်နေပြီ”

“ဪ ... ရှင်က ရှင်တို့လုပ်စာတ်ခင်းထားတာကျ မရှက်
ဘူးပေါ့၊ အနုနည်းနဲ့ ချူတီးထားတာကိုး”

“Baby ... ငါ စိတ်ညစ်တယ်ကွာ၊ မင်း ငါ့ကို ရန်မထောင်
စမ်းနဲ့၊ ငါစိတ်ညစ်ရင် မကွေးမပြန်ဘဲနေပြီး အရှက်လျှောက်
သောက်ပစ်လိုက်မှာနော်”

“ရှင်ဘာသာ အရက်သောက်သောက်၊ အဆိပ်သောက်
သောက် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး”

နော့ရဲ့အသံစွာစွာလေးက သူ့ရင်ထဲက ဒေါသထွက်
ပိုပြီး တုလိပ်လိပ် ကြွတက်လာတော့သည်။

ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပေါက်ကွဲပြန်ရင်လည်း သူ့
နဲ့သူဟာ မငြိမ်းသောမီး ဖြစ်ဦးမည်။

အား ... ပေရှည်ပါတယ်ကွာ။

စကားဖြတ်ပြီး အိပ်ဗာပဲ ကောင်းတယ်။

“အိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မယ်၊ ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ ...

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အပီချပစ်လိုက်ပြီး သူချစ်
သည့် သူမလေးကို တစ်နာရီလောက် စကားပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ထားသည့်ရင်က ဆယ်မိနစ်လောက်နဲ့တင် စခန်းသိမ်းချပစ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

သင်း အခုလောက်ဆို ခုတင်ပေါ်ကနေ မျက်လုံး
ကလေးဖွေပြီး ဖုန်းကို မျက်စောင်းချိတ်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်
နှင့် လုပ်နေမည့် ကိုယ့်ချစ်သူ ကောင်မလေး (ဒီကနေ့ စေ့စပ်
လိုက်သည့် Baby လေးကို) သူ နောက်ဆုံးပိတ် နှုတ်ပိတ်ချစ်ခွန်း
ခြေဖို့ မျက်လုံးအကြည့်တွေ ရိတွေ့သွားရကာ ရင်ထဲက လေးနက်
ရှုတသည့် အသံကြီးနှင့် ဆိုလိုက်မိပြန်သည်။

“Baby ကိုယ်တို့ စကားစခန်းသိမ်းဖို့ Baby (You're my
No.1... I love you”

ရင်ထဲက စကားတွေကို ဆိုလိုက်ပြီးချိန်မှာတော့
တစ်ဖက်မှာ သူမလေးရဲ့စကားပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ရင်ခုန်သံစဉ်
တွေကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လွှတ်ချပေးလိုက်မိကာ သူ ဖုန်းကလေးကို
နှုတ်ခမ်းကလေးဖြင့် ဖိအပ်နမ်းရွိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်
တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

Baby ...

မင်းဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ရသူပါကွာ။
မင်းဟာ ကံကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

သူပြန်သွားပြီး တစ်လကျော် ကြာသည်အထိ သူ့
ဆီက ဖုန်းကလေးတစ်ချက်တောင် ဆက်လာဖော်မရသည့် သူ့ရဲ့
လျစ်လျူရှုမှုတွေကို နော့ မခံချင်စိတ်သီးကာ ကြံထားသည့် အကြံ
အစည်တွေက တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် ရှေ့တိုးခဲ့ရလေတော့သည်။

အင်း ... နောက်တစ်လလောက် ကြာရင်တော့ ရှင်
ပေါက်ကွဲသံစဉ် ဖြစ်တော့မယ်ပေါ့ ကိုချစ်မင်း။

အခုလောလောဆယ်တော့ ရှင် ကျွန်မကို ဖုန်းမဆက်
ဘဲ မျိုသိပ်ထားဦး၊ မျိုသိပ်ထားပါဦး ဆိုပြီး တိတ်တိတ်ကလေး
ကြိမ်းနေတုန်းမှာပဲ။

“တူ ... တူ ... တူ”

“ဟင်”

သူ့အကြောင်းကို တွေးနေသည့် အတွေးတွေတောင် မဆုံးသေးချေ။ ညအချိန်မတော် မြည်လာသည့် ဖုန်းသံက သူ့ ဖုန်းပဲဆိုတာကို နော တပ်အပ်ထင်ပြီး ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင် လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“နော ... ကိုယ်ပါ”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ ဖုန်းဆက်လာပြီမို့ နော က ရင်လေးတွေ ခုန်မြည်သွားခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် နည်းနည်း ရှက်သွားရလေသည်။ (အို: ... ရှက်စရာလားကွယ်)။

နော ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ရှက်လွန်းလို့ မျက်လွှာလေး တစ်ချက် သိမ်းပြီးမှ ...

“အင်း ... ပြော”

“ပြောဆို ချစ်တဲ့အကြောင်းပဲ ပြောရမှာပေါ့နော်”

“ရှင်ဘာသာ ဘာပြောပြော”

“နားထောင်ချင်နေတာ ကြာပြီပေါ့နော်”

“ဘာပြောတယ်”

တစ်ဖက်က သူ့ရဲ့ခန်းခဲနဲ့ ရယ်သံနှင့် အပြောက နောရဲ့အလွမ်းတွေကို ချက်ချင်းပျောက်သွားရကာ ဒေါသက မိုး ဆီ မြင့်တက်သွားရပေပြီ။

ကြည့်ပါလား။

အမြဲတမ်း ရန်ဖြစ်ဖို့ တိုက်ကွက်လုပ်နေသည့်သူ့ ဆို နောက ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့လူ။

တစ်ချိန်ကျ ကိုယ်လက်ထပ်ရမယ့်လူ ဆိုပြီး ဘယ်လို ထုပ် အထင်ကြီးလို့ ရမှာလဲ။

အထင်ကြီးလို့မရတဲ့အပြင် မုန်းတဲ့စိတ်က နှလုံး သားထဲက မထွက်စတမ်း ဖြစ်နေခဲ့တာဟာ နောရင်ထဲက သူနှင့် တော်သက်ပြီး ပူလောင်မှုတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုလည်းကြည့် နောကိုများ သူ ချစ်ပုံပြင်ပြောမှာ ဆို အခမ်းမရ ငုံ့လင့်စောင့်ဆိုင်းနေသူလို ဖုန်းနဲ့တင်သွင်းလာတာ ဖြစ်နိုင်ရင် နော ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲ ပစ်ချပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါ သည်။

ဒါပေသည့် (သည်းခံ ... သည်းခံ ... ရှေ့မှာအခန်း ဆက်တွေ ရှိသေးသည်ဆိုသည့် အသိက) သည်းခံစိတ်၊ ကြိတ် မှိတ်မွေးယူနေရပြီး အခုထိ တအိအိ သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေ သည့်သူ့ကို ဖုန်းထဲကနေပဲ တနင်တနည်း ဆဲပစ်လိုက်တော့သည်။

“ရှင် ဘာတွေကိုများ ဒီလောက်အထိ သဘောကျပြီး ရယ်နေရတာလဲ”

“ဟဲ့ ယံ ... မင်း ငါ့ကို သတိရနေပုံ လွမ်းနေပုံလေးကို သနားလွန်းလို့ပါကွာ”

ဘယ်အချိန်က နော သူ့ကို သတိရပါတယ်လို့ ပေါ်လွင်အောင် ပြောခဲ့မိသည် မသိတာကြီးကို သူ့က ကောက် နှုတ်တင်ပြလိုက်သည်တွင် နော မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရေနေ့ငွေ့ ဟပ်သွားသလို ပူဖျင်းဖျင်းကြီး ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ နော့ရဲ့ရင်တွင်းခံစားချက်ကို ဒီလောက်အထိ ပုံဖမ်းဆုပ်ကိုင်နိုင်ရတယ် မသိ။

ခက်လိုက်တာ ကိုချစ်မင်းရယ်၊ ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မ ပိုပြီးအငြိုးကြီးမိတော့မယ်၊ သိလား။

“ဟေ့ ... ငြိမ်လိုက်တာကွာ၊ ကိုယ့်ဖုန်းကို မျှော်နေတာ လားဟင် ညီမ”

ပြောလိုက်သည့် အရာတိုင်း တစ်ကွက်ကြောကြီး ပြောနေတာ သူ့ကိုယ်သူ လူချမ်းသာကြီးဆိုပြီး ဂုဏ်အရှိန်နှင့် မြောက်ကြွ ဂုဏ်တက်နေတာလား မသိ။

ဒီလိုဆို နော့တို့က တစ်ကွက်ကျောမပေးဘဲ သူ့ကို ပြန်ပြီး ရင်ပြည့်အောင် ပြန်ဆော်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဒီစကားကို နောက်နှစ်လလောက်ကြာမှ ပြောမယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ၊ အင်း ... အခုပြောလိုက်ရ ကောင်းမလား။

သူမ ဘာမှစဉ်းစားခန်း ထုတ်မနေချင်တော့ဘဲ တစ်ဖက်မှ အပိုင်အနှိုင် ဖြစ်နေသည့်သူ့ကို Heart ထိသွားအောင် သွေးတိုးစမ်းစကား ဆိုပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်ဖုန်းကို မမျှော်ပါဘူး၊ ရှင် ဖုန်းမဆက်ဘဲနေတော့ ကျွန်မက Boy friend တွေနဲ့ ဝိုပြီး သူငယ်ချင်းလုပ်တမ်း ကစားလို့ ရတာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

လူတွေဟာ ကိုယ့်ထိတော့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွား
တတ်လိုက်တာ၊ အခုလည်း ချစ်မင်း ဆိုတဲ့လူသား ဆတ်ဆတ်ခါ
နာသွားပုံကြီးကို နောက် မြင်ယောင်ရင်း တအိအိရယ်ချလိုက်ပါ
တော့သည်။

“အဟင်း ... ဟင်း”

အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်အလှည့်ပေါ့ ကိုချစ်မင်း။

“မင်း စကားပြင်ပြောစမ်း နော်”

“ဘာလဲ ကိုချစ်မင်း”

“Boy friend တွေနဲ့ သူငယ်ချင်း လုပ်တမ်း ကစား တာ”

“အဲဒါ အမှန်တရား အတွက်ပဲ၊ ပြင်လိုမရ ... စာပြင်
မရှိ”

“နော် ... မင်း ... မင်း”

“အင်း ... ပြောလေ၊ ဘာပြောဦးမလဲ”

“နော်ရယ် ... မင်း ကိုယ့်ကို ခိတ်မရှည်အောင် ဆွပေး
သိပ်မလုပ်ချင်စမ်းနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်
ဘူးနော်၊ မင်း ကိုယ့်ခိတ်ကို သိပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ သူ့အသံမာမာကြီးက နော် အခုပြော
လိုက်သည့် စကားကို ဘယ်လောက်အထိ အခဲရခက် နာလုံးပေါက်
သွားတယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သည့် နောက်
နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို စုံချွန်ပြီး အမိုးပေါ် မော့ကြည့်ပြီးပစ်လိုက်
တော့သည်။

အဲဒီလို တစ်ဖက်မှ သူ့ အခဲရခက်နေတာကြီးကို
နော် လှလှပပ သရော်ကောင်းနေဆဲ သူ့အသံကြီးက အလွမ်းသံ
ကြီး ပေါက်သွားပြီး နူးညံ့ရိစေစွာဖြင့် နော် နှလုံးသားတွေ
တလှုပ်လှုပ် ပုတ်တင်းခတ်သွားအောင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းလိုက်
ပြန်သည်။

“ညီမ ... အစ်ကို ရန်မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ၊ ရန်ဖြစ်တာကြီး
ကို ငြီးငွေ့တယ်၊ ညည်းက ရန်ဖြစ်စကားပဲ လျှောက်ပြော
နေတာ”

“လျှောက်မပြောပါဘူး”

“ဒါဆို ထိုင်ပြောနေတာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အဟိ”

www.burmeseclassic.com

“အရှုံးမလေး”

... သူ ပြန်ကြည့်သွားပြီနို့ နောက်လည်း ပြန်ပြီးရင်ချောင်
သွားခဲ့ရသည်။

အဲဒီခဏမှာပဲ ရင်တွင်းခံစားသံကြီးနှင့် ဆက်ပြော
လာခဲ့သည်။ သူ့စကားက နောက်ကို အချစ်လှိုင်းလုံးကြီးကြီး
ထိမှန်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။

(အချစ်လှိုင်းလုံးကြီးက ဘယ်သူ့အချစ်လှိုင်းကြီးလဲ
ဆိုရင် သူ့အချစ်လှိုင်းလုံးကြီးရယ်ပါ။)

“ညီမ အချစ်ကို ခံစားလို့မရသေးဘူးလားဟင်၊ မရသေးဘူး
ဆိုရင် အစ်ကို သင်ပေးဓယ်နော် ... ဟုတ်လား၊ အင်း ...
အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားထဲက လေးနက်မှုနဲ့ ဖြစ်တည်လာ
တဲ့ ခံစားမှုပဲ အချစ်ကို လိမ်လို့မရဘူး ညာလို့မရဘူး၊ ငါ
ဒီလူကို လူမှုရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မုန်းလိုက်တာလို့ ဆိုချင်
ပေမယ့် မုန်းလို့မရဘူး၊ နာကြည်းလို့မရဘူး၊ အချစ်က
အချစ်ပဲ၊ နှလုံးသားနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ် ညီမ”

အံ့မယ် ... သူကလည်း အလာကြီးပဲ။

စိတ်ကြွပ်သလိုလိုနှင့် အနုအရွယ် ဖန်တီးပြောဆို
တတ်သား။

မဆိုးဘူး (ရှင်ကို ကျွန်မ နည်းနည်းအထင်ကြီးသွား
ပြီ)။

ရှင်သာ ဆက်ပြော။

ကျွန်မ နားထောင်နေမယ်။

“ညီမ နားထောင်နေသလားဟင်”

“အင်း”

တစ်ဖက်မှ သူ့ ရဲ့လှမ်းမေးသံတို့ နောက် ရင်ခုန်စွာ
မျက်စိမိုတ်ပြီး အင်းလိုက်လိုက်သည်။

“နားထောင်လို့ရော ကောင်းလား”

“အင်း”

“အိုခေ ... ဒါဆို ဆက်ပြောမယ်၊ နားထောင်နော် ညီမ၊
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက
အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူနဲ့ ကြယ်ကလေးလို တလက်
လက် တောက်နေတဲ့ မျက်လုံးပိုင်ရှင်လေးကို စွဲလမ်းသွား
တာ ...

အဲဒီတုန်းက အဲဒီကလေးမလေးက ဖခင် တစ်ယောက်လုံးကို အပြီးဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ သောကရောက်နေတဲ့ အလွမ်းမျက်နှာလေးနဲ့ပေါ့၊ သာမာန် ဘာမာန ဘာအငြိုးမှ မရှိခဲ့သေးဘူး၊ ပကထိ ဖြူစင်ရိုးသားခဲ့တယ်လေ”

ဪ ... သူက နောက် ဖေဖေအသုဘမှာ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့တာပါလား ဆိုတာကြီးကို နောက်ရင်ခန့်စွာ မှတ်သားလိုက်မိပြန်သည်။

ဒါဆို ရှင်က နောက် အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ်သမီးကတည်းက မြင်ဖူးပြီး စွဲလမ်းသွားခဲ့တာပေါ့။

အခုမြင် အခုကြိုက်ကြီး မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ဒါဆို ရှင် တော်တယ်။ (ရှင်ကို တစ်မှတ်ပေးလိုက်

ပြီ)။

ဆိုပြီး နောက်တစ်ယောက်တည်း ကျေနပ်စွာ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ဖြိုးလိုက်ချိန်မှာ သူ့ရဲ့ဆွေငင်မှုပြည့်သည့် အသံကြီးက နောက်ရဲ့မချစ်ချင် ချစ်ချင် ဖြစ်နေသည့် နှလုံးသားလေးကို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းလိုက်ပြန်ပြီ။

“အဲဒီတုန်းက ဘာအငြိုးမှ မရှိ၊ ဘာမာနမှမရှိတဲ့ အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ချာတိတ်မလေးဟာ အခု အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ရောက်လာတော့ သူမလေး သိပ်ချစ်တဲ့ မာမိရဲ့ လူမှုရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ထက် အသက်ငါးနှစ်ကြီးတဲ့ စက်ရုံ G.M ကြီးကို မုန်းနေပြန်သတဲ့ ...”

သူ ပြောတတ် ဆိုတတ်ပုံကြီးကို နောက်ကျိတ်ပြီး ကြည့်ရှုရင်ခန့်နှုန်း မြန်နေသည့် အချိန်မှာပဲ သူ့အသံကြီးက အရှိန်ကောင်းစွာ ထွက်လာပြန်သည်။

“အဲဒီအမုန်းတွေကို စက်ရုံ G.M ကြီး ချစ်မင်းကိုကိုက ကျိတ်သည်းခံပါတယ်၊ ဘယ်လောက်အထိ သည်းခံသလဲ ဆိုရင် ကောင်မလေးက သူ့ကိုဓားရွယ်ပြီးတော့တောင် ကြိမ်းသတဲ့၊ ရှင် မသေချင်သေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မကို ဒီအခန်းထဲက လွှတ်ပေးတဲ့ အဲဒီလောက်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို G.M ကြီးရဲ့ သူ့အပေါ် ဆိုးလွန်းတဲ့ ကလေးမလေးအပေါ် ချစ်တဲ့အချစ်အကြောင်းတွေ အတိုချုပ်ပါပဲ၊ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

ဆိုပြီး ချက်ချင်းကြီး ဖုန်းပိတ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ အဆန်းဆုံးလုပ်ရပ်နှင့် အဆန်းဆုံး စကားသစ်ကလေးတွေကို နောက်ရင်ခုန်ကြည့်နူး မြတ်နိုးမဆုံး ဖြစ်သွားရကာ မျက်ဝန်းလှလှ လေးတွေကို ယောင်ယမ်းမိတ်ထားမိသည်။ ပြီးမှ အသက်ဝဝရွှိက် ရှုကာ ဖုန်းကလေးကို ပိတ်လိုက်ရပြီး ခုတင်ကြီးပေါ် တုံးလုံးဝစ် လှဲချလိုက်မိပါတော့သည်။

အိုး ... ကျွန်မ ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီးမျိုး ခံစား နေရတာပါလိမ့် အရှင်။

(ထူးဆန်းလိုက်တာ)။

စေ့စပ်ပြီးလို့ နှစ်လတိတိပြည့်သည့်အချိန် လက်ထပ် ဖို့ နှစ်လခွဲလောက်ပဲလို့တော့သည့် အချိန်တစ်ခုမှာ သူက ဖုန်းမ ဆက် ဘာမဆက်နှင့် နောက်ဆီသို့ ပေါက်ချလာခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က နောက် သူငယ်ချင်း Birthday သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီး ကားပေါ်တက်ခါနီးမှ သူ့ကားကြီး ခြံထဲကို “ဝေါ”ခနဲ ထိုးဝင်လာခဲ့တာကို နောက် အံ့ဩသွားသည့် မျက် ဝန်းဝိုင်းကလေးတွေနှင့် မော့အကြည့်၊ သူ့ရဲ့ ကာဒီလက်ကားကြီးက နောက်ရပ်ထားသည့် နောက် Mark II ကားလေးဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက် ထားဖြစ်သည်။

“ဟင်”

သူငယ်ချင်း Birthday ကိုသွားဖို့ အားလုံးအဆင်
သင့်ဖြစ်ပြီးမှ အခုလို ရောက်လာသည့် သူ့ကို ဧည့်ခံဖို့ဆိုတာ
ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာမို့ နောက် သူ ကားပေါ်မှာ အပြုံးနုနုတွေ
နှင့်ဆင်းပြီး လျှောက်လာတာကို ဓဏရပ်စောင့်နေလိုက်ပြီး ရင်စော
စွာ သက်ပြင်းလေး ကျိတ်ချလိုက်မိသည်။

“ဟင်း”

သူ ဘာများ ဂရီဂရောင် ကျဉ်းမည်မသိ။

“နော့ ကိုယ့်ကိုတောင် အပြုံးကလေးတစ်ခုနဲ့ ကြိုဖော်မပ
ဘူး”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ သွားမလို့”

နောက် မျက်နှာတည်လေးနှင့် တိုက်ထဲကို ဓာတ်ချက်
ကြည့်ပြီး သူ ဆွဲကိုင်လိုက်သည့် လက်ကလေးကို မသိမသာ
ရုန်းပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကို အိမ်ထဲမှာ ရှိတယ်”

“ကိုကိုရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းက
လေးလက်ကလေးကိုတောင် ကိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

“ဟာ ... ရောက်ရောက်ချင်း စကားကို ကပ်မပြောနဲ့နော်၊
သွား ... သွား၊ အိမ်ထဲဝင်ပြော၊ မာမိတော့မရှိဘူး၊ ကျွန်မ
မွေးနေ့ပွဲသွားရဦးမယ်၊ အချိန်နောက်ကျနေပြီ”

“နေပါဦးကွာ၊ မွေးနေ့ပွဲက အရေးကြီးသလား ကိုယ်က
အရေးကြီးသလား”

စကားကို ကပ်ပြောနေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ တည်ကြည်
ချောမွေ့သည့် မျက်နှာတည်ကြီးကို နော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

နော့ မျက်လုံးထဲမှာ စပိုရှပ် အဝါနရောင်ကလေး
နှင့် ဂျမ်းဘောင်းဘီရှည်ကို တွဲဝတ်ထားသည့် သူ့စတိုင်က
အထူးယောက်ျားပီသပြီး ကြည့်ကောင်းခဲ့ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်က
ရုပ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မချောမွေ့ခုံတာက သွားခါနီး လာခါနီး
နော့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်က
လေးကို ရုန်းခါမြန်တော့လည်း သူ့က လွှတ်မပေးခဲ့တာမို့ နော့
ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားကာ ဆတ်စနဲ့ မျက်နှာလေးလွှဲလိုက်မိသည်။
အဲဒီအချိန်မှာ ခါးကြီးနှစ်ဖက်ထောက်ကြည့်လာသည့် ကိုကိုကို

www.burmeseclassic.com

တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နော ပါးစပ်ကလေး ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်အထိ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ကိုကို”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုကိုက ပြောလည်းပြော သူနှင့် နော ရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့သည်တွင် သူက ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် နောလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖြေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ဟွန်း ... ကိုကိုကျ ကြောက်လိုက်တာ။

ဟိုက အဆုံးအမကြမ်းတာကိုး (ကြောက်မှာပေါ့)။

“ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ညီမအရှေ့ကနေ ကာဆီးကာဆီးနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ မင်းညီမက မွေးနေ့သွားစရာ ရှိလို့ပြောနေတာ၊ နေဦး နော၊ ကိုယ်ပါ မင်းသွားမယ့်ဖွေနေ့ကို လိုက်မယ်”

“ဟာ ... လိုက်လို့ဖြစ်မလား ဒုက္ခပဲ”

“နော ... နင့်ကိစ္စ နင့်သွား၊ ဒီကောင်ကို ဧည့်ထောက်မနေနဲ့”

ကိုကိုက ဒေါသတကြီးဝင်ကန့်ကွက်လိုက်သည်တွင် သူက ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါပွသွားပြီး နောအရှေ့မှာ ကာဆီးရပ်လိုက်ပြန်သည်။

“နော ... မင်း မသွားရဘူး၊ ငါ ရောက်နေတဲ့ကြားက မင်းအခု သွားစရာမလိုဘူး”

“ဟ ... ဘာဆိုင်လဲ ချစ်မင်း၊ မင်းတော့နော် သက်သက် ပြဿနာဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့”

“ယေဘုရ ... မင်း ကာဆီး ကာဆီးနဲ့ ဝင်မပါနဲ့”

“ဝင်ပါတယ်၊ ဝင်ပါတော့ မင်းက ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကိုက သူ့ကို လက်သီးပစ်ကျွေးမလို့ လက်သီးကြီးကိုပင်အမြောက် နောက ကိုကိုအရှေ့က ကွယ်ရပ်လိုက်ပြီး ဖျန်ဖြေလိုက်ရတော့သည်။

“ကိုကို မလုပ်နဲ့၊ ကိုချစ်မင်း ရှင်ကလည်း ရောက်လာတာနဲ့ ဂြိုဟ်မွေဖို့ကြည့်မနေနဲ့၊ ကျွန်မ သွားစရာရှိတဲ့လမ်းကို သွားတာ၊ အဲဒီမှာ ရှင်ကို စကားပြောမယ့်သူ မရှိရင် ဧည့်ခန်းမှာ အခွေထိုးကြည့်နေ၊ ကျွန်မ တစ်နာရီအတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

www.burmeseclassic.com

“အေး ... တစ်နာရီအပြင် မင်း ပိုမကြာစေနဲ့နော်”

အလှူရှင်မှန်းသိအောင် ကိုကိုအရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြလိုက်သည့် သူ့ကို နော တစ်ချက် မအိမသာ စိုက်ကြည့် ပြီး ကားပေါ် ဖျတ်ခနဲ တက်ကာ ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက် လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

သူနှင့် ထပ်စကားပြောနေရင် ထပ်ပြီး အရစ်ရှည်ဦး မယ်။ အခုလို အမြန်ဆုံး ကားမောင်းထွက်လာတာပဲ လွတ်လပ် ခွင့်ရပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ သူနှင့် ကိုကို(ကမ္ဘာ့ရန်သူကြီးနှင့်ယောက်) ကာတော့ ဘယ်လို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်စစ်စင်နေ ကြမည်မသိ။

ဟင်း ...

ရှေ့လျှောက် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရင်လေးမိပါ သေးတယ်။

သူ ဒီကိုရောက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ။ နောနှင့် အခုထိ စကားလက်ဆုံ မကျရသေးသည့် အဖြစ်ကြီးကို ဒီကနေ့မှာတော့ သူမ မမျှော်လင့်နိုင်တော့ဘဲ အန်တီကို အခုလိုပဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါ်ပျက်လက်ပျက် တိုင်လိုက်မိလေသည်။

“အန်တီ ... အန်တီသမီး ပုံစံမကျတော့ဘူး”

အဆုံးအစမရှိ ပြောလိုက်သည့် သူ့စကားကြီးကို အန်တီက အံ့သြသွားသည့် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် သူ့ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ့သတိရသွားကာ ခေါင်းက ဆံပင်တွေ ကို တဖွဖွ ကုတ်ပစ်လိုက်ရင်းက အားနာစကား ဆိုလိုက်မိလေသည်။

“ဪ ... ဒီလိုပါ အန်တီ၊ အန်တီသမီးက ကျွန်တော် ရောက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ အခုထိ ကျွန်တော်နဲ့ကို စကား ကောင်းကောင်း ပြောမရ ဖြစ်နေတာ”

“အဲဒါ သား အစွမ်းအဆပဲ၊ အန်တီနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ဟာ ... အန်တီကလည်းဗျာ၊ အန်တီသမီး ဆိုးတာကို အန်တီ သိနေတာပဲ”

“ကဲ ... အဲဒီတော့ သားက အန်တီကို ဘာအကူအညီ တောင်းချင်သလဲ”

နူးညံ့မွှေးထွေးသည့် မိခင်ဆံပြုံးမျိုးနှင့် မေးဆတ်မေး လိုက်သည့် အန်တီကို သူနည်းနည်း ရှက်သွားရပေမယ့် ရင်ထဲ က တောင်းဆိုချင်သည့်စကားကို တောင်းဆိုလိုက်ရသည်။

“အဟား ... ရှက်တယ်၊ ရှက်တယ် အန်တီရယ်”

“အမယ်လေး ရက်မနေပါနဲ့၊ ပြော ... ပြော”

“သူနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ထဲကို ဒီနေ့ လျှောက်လည်ချင်တယ်၊ အဲဒါ အန်တီက အမိန့်ထုတ်ပေးပါနော်၊ အန်တီသမီးက အမိန့်နဲ့မှ၊ အမိန့်မပါရင် သူက ကာလန်ကဆန် အမြဲလုပ် တယ်”

“အေး ... အေး ... ဖြစ်ရမယ်၊ ဟဲ့ ... ပြောရင်းဆိုရင်း သမီး အပြင်က ပြန်လာပြီး ကားသံကြားတယ်၊ သွား

သွား ... သား ... မင်း အခန်းထဲ ခဏဝင်နေ၊ ဝင်နေပြီးမှ အန်တီ သမီးနဲ့ စကားပြောချိန်ကို မှန်းလာခဲ့ ... သွား သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူး အန်တီ”

သူမလေး တိုက်ထဲမဝင်ခင် အပေါ်ထပ်ကိုတက် မလာခင် သူက အမြန်ဆုံး ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ပြေးဝင်လိုက် ရတော့သည်။

ဟား ... အခုမှပဲ ရင်ထဲပေါ့တော့တယ်။

အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ အိုကောလောက်ပါ တယ်။

ဒီလိုဆို သူမနှင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲကို လျှောက်လည်ပြီး ရင်တော့ နောက်တစ်နေ့ကို သူ မကွေး မပြန်မဖြစ် ပြန်ရတော့ မည်။

အဲဒီတော့ မနက်ပြန် ပြန်ကိုပြန်ရမှာမို့ ဒီကနေ့ သူမလေးနှင့် တွေ့ရဖို့အရေးကိုပဲ မျှော်တွေးပြီး သူမ ခြေသံကလေး ကို ရင်ခုန်စွာဖြင့် နားစွင့်ထားလိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အပေါ်ထပ်ကို တခုနဲ့တခု တက်လာသည့် ခြေသံနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းဝရောက်သည်နှင့် ကြားလိုက်ရသည့် သူမ အသံစာစာလေးက သူ့ကို ရင်အမောပြေသွားရလေသည်။

“ဟင် ... မာမိ ဒီနေ့ ဘယ်မှ မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး သမီး၊ ဒီနေ့ မာမိ နားတယ်၊ ကဲ ... လာပါဦး သမီး၊ မာမိ သမီးကို ပြောစရာရှိလို့”

နိစ္စဇူဝင် စိန်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် အပြင်ကို သွားတတ်သော မာမိက ဒီနေ့ နားတယ်ဆိုတော့ ထင် ... အကြောင်းထူးများရှိပြီလား ...။

ဘာအကြောင်းထူးဖြစ်ဖြစ် ဝါတွင်းကြီးတော့ နောက်သူ ဘယ်လိုမှ နားပူနာဆာလုပ်လို့ ရမည်မဟုတ်။

အခုလည်း မာမိ ပြောမယ့်စကားက သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောမှာပဲဆိုတာကို အတပ်သိသည့် သူမက မကျေမနပ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေးက တွန့်မဲ့သွားရကာ မျက်လုံးတွေက ထန်သွားရသည်။

“ဘာလဲ မာမိ”

မာမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုစာကြီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်တွင် မာမိက မျက်နှုံးကြီးတစ်ချက်ပင့်ပြီး ...

“သမီးနဲ့ ချစ်မင်း အဆင်မပြေဘူးလား”

“ဘယ်တုန်းက အဆင်ပြေတာ တွေ့ဖူးလို့လဲ”

“အေးလေ ... အခု အဆင်ပြေတာ တွေ့ချင်တယ်၊ သမီးနဲ့ သား တစ်ခါမှ အဆင်ပြေတာမတွေ့တော့ မာမိ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“နောက်တော့ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

ဂျစ်ကျကျဖြေလိုက်သည့် နောက်ကို မာမိက မျက်ဝန်းတစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းအရောင် ပြေခင်းသွားကာ ဧည့်ခန်းအဝကို လှည့်ပြီး ...

“ဪ ... သား၊ လာကွယ်”

“ဟင်”

နောက်တစ်ချက် မျက်နှာလည်သွားကာ သူ့မျက်လုံးဝိုင်းတွေနှင့် ပင်အကြည့် သူက နောက်ကို ချစ်စနိုး ပြုံးစိုက်

ကြည့်နေတာမို့ နော မာမိအရှေ့မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ခေါင်းလေး ငဲ့ချလိုက်မိသည်။

သူ့ကိုလည်း ဘယ်လို စကားလုံးနှင့် ရန်တွေ့ရ ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားအကြံထုတ်နေတုန်းမှာပဲ ဩဇာအပြည့်ပါ သည့် သူ့အသံက နောနားထဲကို ခါးသီးစွာ ရိုက်ဝင်သွားရ သည်။

“နော ... မင်းမလည်း ကိုယ်ရောက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ကိုယ့်ကို စည့်မခံနိုင်လောက်အောင်ကို အလုပ်ကြီးလုပ် နေတာပဲ၊ လမ်းသလားတာ ... လမ်းသလားတာ”

“ဟင်”

နောကို ရိုသလို ပတ်သလိုနှင့် မာမိအရှေ့မှာ ဩဇာအာဏာပြလာသည့် သူ့ကို နော ခပ်ထန်ထန် စိုက်ကြည့် ကာ ချုပ်ထိန်းထားသည့် ဒေါသက ဒိုင်းခနဲ လွတ်ထွက်သွားရ သည်။

“ကျွန်မ လမ်းသလားတာ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“မဆိုင်ဘဲနေမလားကွ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်က စေ့စပ်ထားတာ”

“ဟား ဟား ... ရယ်စရာပုံပြင်ဟောင်း”

“ဟင် ... မင်း မခန့်လေးစား ရှိလိုက်တာ”

“ရှင်ကို ခန့်ရအောင် ရှင်က ကျွန်မကို သင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်း ဆရာလား၊ မှတ်ထား ကိုချစ်မင်း၊ ရှင် မဏ္ဍပ်တိုင်တက်မပြ နဲ့၊ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ရင် မဏ္ဍပ်တိုင်ကို မနောရတို့ ရိုက် ချွတ်နိုင်တဲ့အစွမ်း ရှိတယ်”

“သမီးငယ်”

“မာမိ ဘာမှ မသိဘဲ ဝင်မပြောပါနဲ့”

“မာမိ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မသိတာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ သမီး ... ညည်း စကားကို ရင့်ရင့်သီးသီးမပြောနဲ့၊ ကြမ်းကျွံတာသေ နတ်လိုရတယ်၊ စကားကျွံတာကို နတ်လိုမရဘူး၊ ပြင်လို့ မရဘူး”

“အိုး ... ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“သမီးငယ် ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာစားပြီးရင် သားကို ရန်ကုန်မြို့ထဲ အလည်လိုက်ပို့ပေးလိုက်၊ သားက လည်း ရန်ကုန်က ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်သွားရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“မာမိက နောက် အမိနဲ့ ခိုင်းတာလား၊ ဒါ ဘယ်သူ
သင်ထားတာလဲ၊ ဘယ်သူ ပြောခိုင်းတာလဲ၊ ဟင်း ...
မသိရင်ခက်မယ်၊ ဆင်ကြဲကြိတ်ကြဲနေတဲ့ မကွေးသားအဖ
အကြောင်းကို မနောရ မသိရင် ခက်လိမ့်မယ်”

နော ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါသစိတ်ကို မမျှသိပ်နိုင်
တော့ဘဲ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို
တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးပြီး ရန်တွေ ပစ်လိုက်လေ
သည်။

“သတ္တိနည်းနည်းမှမရှိတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို လိမ်နည်းပတ်နည်းနဲ့ပဲ လှည့်ပြီး ကျူးသွင်းဖို့
ချောင်းနေတာ၊ မုန်းဖို့အကောင်းဆုံးပဲ။”

အဲဒီလိုပြောလိုက်တာကို သူက သူ့ကို ပန်းနဲ့ပေါက်
နေသလား၊ အောက်မေ့သလား၊ မသိဘဲ ဖြူဖြူလေး ပြုံးလိုက်ပြန်
သည်။

နောအမြော နောအဆိုကို ပန်းနဲ့ပေါက်သလိုပဲ
ခံစားရသည်ပေါ့။ (အားလို့ကံစမ်းပါ)

ဟင်း ဟင်း ... အခုနေ့တုန်းတော့ ပန်းနဲ့ပေါက်
တယ်ပေါ့။ နောက်နှစ်လလောက်ကြာမှ ကျောက်ခိုင်ကျောက်ခဲနဲ့
ရှင့်နလုံးသားကို ပစ်ချမှာ။

အဲဒါ ရှင့်ကို မချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး။

မုန်းလို့ မှတ်ထား ကိုချစ်မင်း။

“ကိုယ် ရန်ကုန်ကို နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်သာ ရောက်တာ၊
အင်းလျားကန်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ နော်ရော
ဘယ်နှခါ ရောက်ဖူးလဲဟင်”

နောက် ဈေးသလို မျက်လုံးနွေးနွေးတွေနှင့် စိုက်
ကြည့်ပြီး မေးတဆတ်ဆတ် ပြောလာသည့် သူ့ကို မုန်းလွန်းလို့
သူနှင့် ပန်းချင်းယှဉ်လျှောက်နေရာမှ မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲလိုက်
သည်။

ဒါကို သူက အထူးသဘောကျသွားပြီး ခေါင်း
တဆတ်ဆတ် ညိတ်နေပြန်သဖြင့် နော် ရင်ထဲက ဒေါသတွေထွက်
မိုင်နှုန်းတွေက မြင့်တက်သွားတော့သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေတာလဲ”

အိမ်ကနေ စိတ်မကြည်ဘဲ သူ့အနောက်ကို မပြစ်
မနေ ပါလာရသည့် နောက် သူ့ကို နိုင်ကွက်ချည်း ရခဲ့လေသည်။

“ဟော် ... သဘောကျလို့ပါ”

နော်ရဲ့ အဟောက်အဟမ်းတွေကို သူက သူ့ကို
ပန်းနဲ့ပေါက်တယ်များ သဘောပိုက်ထားသလား မသိ။ သူမ
လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ထားရာကနေ တစ်ချက် အရယ်မရပ်ဘဲ
နော် မျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ရှင်နော်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟော့ဗျာ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူကလေးကို လက်ကလေးဆွဲ
ပြီး အင်းယားကန်ပေါင်ရိုးမှာ လမ်းလျှောက်ရတဲ့သူ မပျော်
စူး၊ သဘောမကျဘူးဆိုတာ ဘယ်သူရှိမလဲကွယ်၊ ညီမ
စဉ်းစားကြည့်”

ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ရဲ့အပြောတွေကို မုန်းလွန်းလို့
နော် သူ့မျက်နှာကြီးကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပြန်သည်။

“ဟေ့ ... မျက်စောင်းထိုးလွန်းလို့ မျက်ရိုးကျိုးနေပါဦး
မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ရှင် စကားတွေ ဝေမတ်ပြီ၊ ဆင်ငှေ့ရန်ရှောင် လုပ်ပြော မနေနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာသာပြော၊ ကျွန်မ တစ်နာရီအပြင် ပိုအချိန်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘယ်ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလို့လဲ”

“ရှင်”

“အ ...”

ဆတ်ခနဲပင့်တက်လာသည့် သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက်က သူမမှာ ရည်းစားမရှိကြောင်းကို သက်သေရသွားခဲ့သည်။ (ပူးတော်ပါသေးရဲ့) တစ်ချိန်တည်း သူကလည်း ဝဲတက်လာတဲ့ သူမ လက်ကလေးကို အမြန်ဆုံး မမ်းထိန်းလိုက်နိုင်လို့ (နင့်စို့ ပါးရိုးကျိုးလောက်မည်)ထင်သည်။

“မင်း မစွာနဲ့ နော”

သူက နောရဲ့ ပခုံးလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင် ပြီး ခုံတန်းကလေးတစ်ခုမှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ နောရဲ့ ဆံပင်အိအိ စင်းစင်းကလေးတွေကို လေမှုတ်ကစားလိုက် သည်။

အဲဒီလို ကစားလိုက်သည့် သူ့ရဲ့ အချစ်ကွန်ယက် ကြီးကို နော ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်သလို နှုတ်ခမ်းကလေး မဲ့ကာ မျက်နှာကလေး ဆတ်ခနဲလွဲလျက် ငြိမ်သက်သွားရလေ သည်။

နော မျက်နှာကလေး လွဲသွားတာကို အသည်းယား ပြီး သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်စေလိုက်ကာ ...

“ဟေ့ ... ကောင်မလေး၊ ကိုယ့်ကို တည့်တည့်ကြည့်၊ ကိုယ် စကားပြောတော့မယ်၊ ဟဲ ဟဲ ... ချစ်ဖို့ကောင်း လိုက်တာကွာ၊ ကိုယ့်ကို အသည်းယားအောင် နှုတ်ခမ်းကြီး စူမထားနဲ့နော်၊ ကိုယ်က အသည်းယားရင် ...”

“ရှင်နော် ... ပြောမှာဖြင့်ပြော”

“အင်း ... ပြောမယ်၊ Baby နားထောင်၊ ကိုယ် အင်းယား ကန်ခုံတန်းကလေးတွေမှာ အခုလို ချစ်သူလေးနဲ့နှစ်ယောက် တွဲပြီး တစ်ခါမှ မထိုင်ခဲ့ဖူးသလို အင်းယားကန်ပေါင်ရဲ့ စောင်းကလေးတွေမှာလည်း ချစ်သူလေးကို ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး တစ်ခါမှ မသိပ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါလား ... ရှင် ပြောမယ့်စကား”

“အင်း... ဘယ်ကမလဲ ညီမကလည်း”

“အဲဒါဆို အရည်မရ အဖတ်မရစကားတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ကျွန်မ ထပြန်ပစ်လိုက်မှာ”

“ထပျံ့ရအောင် အတော်ဝံ့ပဲဖြင့် မပါဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ မလဲ”

“ကိုချစ်မင်း၊ ရှင် ဖျက်လိုက်တာ”

“ဟဲ... ဟဲ... ချစ်လေး စိတ်ဆိုးပုံလေးက ကိုယ့်ရင်ကို တကယ် ဖိန့်လို့ပါ၊ ကဲ... ပြောတော့မယ်၊ နားဆင်၊ နောက်အချစ်ကို ဘယ်လိုယုံသလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မယုံဘူး”

“အတည်မေးနေတာကွာ”

သူက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး စိတ်မရှည်စွာ နောက်မျက်နှာနား ကပ်ပြောလိုက်တော့ သူမကိုယ်လုံးလေး ကျုံ့သွားကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ...

“ရှင် စကားပြောရင် လွတ်လွတ်လွတ်လပ်ပြော”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မကြာခင်ဘဲ ဘိတ်သိတ်သွန်းတော့မယ်”

“ကျစ်”

“ဟဲ... ဟဲ”

ဒီလောက်အထိ စိတ်ဆတ် ဆည်းမခံတတ်သည့် ကောင်မလေးကို သူ ချစ်ရတာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပျော်ပြီး ဘယ်လိုကြီး သာယာမိမှန်း မသိအောင် ခံစားရပါသည်။

တကယ်ပါ။

အဟုတ်ကို ဘုရားစူး ဝန်ခံပါရစေ (နောက်ကျွန်တော် ပြောမပြုတတ်အောင် ချစ်တယ်)။

မျိုးသိပ်ထားလို့မရအောင် နှလုံးသားထဲက တဒက်အက် ပြောချင်အောင် ချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံရင် (ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို တဏှာရှူးလို့ ပြောကြမလား)။

(မပြောကြပါနဲ့ဗျာ)။

(ကျွန်တော် တကယ်ခံစားပြီး သူ့ကို အရိုးရှင်းဆုံး ချစ်ခဲ့တာပါ)လို့ သူ့စိတ်ထဲက ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်နေမှန်း မသိရင်ဖွင့်နေချိန်မှာ နောက်လက်ကလေးက သူ့လက်မောင်းကြီးကို ဖြန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်လိုက်သည်တွင် သူ့ရဲ့စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာလေး ဖျက်စီးသွားရတော့သည်။

“အား ... မင်း”

“စကားပြော စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့”

“အင်း”

“အင်း” ခနဲ ပါးစပ်က ပွင့်ထွက်သွားသည်အထိ လန့်သွားပြီးမှ သူမ မျက်နှာကလေးကို တစ်ချက်ဖိအပ်ပြီး

“အင်း ... နားထောင်ချင်ပြီ၊ ရင်ခုန်ချင်ပြီပေါ့၊ ပြောတော့ မယ် နားထောင်နော် နော၊ အချစ်အကြောင်းကို မင်းမခံစားတတ်သေးရင် ကိုယ်ပြောပြမှာပေါ့၊ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ် ဟိုတစ်ပတ်က ပြောခဲ့သလို နှလုံးသားထဲက လာတာပါပဲ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက် မျက်မှန်းကျိုးနေနေ ကိုယ်က မင်းကို ဒီနေ့အထိ စိတ်ထဲမှာ ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတာ တစ်ကွက်မှ မရှိခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား နော”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ချစ်လို့ပေါ့ နောရယ်”

သူက ခံစားချက် မျက်လုံးတွေနှင့် မော့ မျက်လုံးတည့်တည့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်တွင် သူမ မျက်လုံးက အရောင်တစ်မျိုး လက်သွားတာဟာ ခံစားချက်လား။

“ဖြစ်ပါစေကွာ” လို့ပဲ သူ့ရင်ထဲက တိတ်တိတ်ကလေး ညည်းပြီး နော် ရင်ခုန်သထက် ခုန်သွားအောင် စကားဆန်းလေးတွေကို ရွေးပြီးပြောလိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ ခက်တယ် နော၊ ကိုယ့်ကို အလိုမရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ကိုမှန်းနေတဲ့သူကိုလည်း ဘာမှကရုမစိုက်မိဘူး၊ သူလေးက ကိုယ့်ကို မှန်းနေပါလားလို့လည်း မခံစားမိဘူး၊ သူ့ကို အပြစ်မမြင်ဘဲနဲ့ကို အရိုးရှင်းဆုံး ချစ်ချင်နေတာ၊ ခြေ ... တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ သူ့ရဲ့အမှန်းခံလူသားကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါကိုတော့ ခေါင်းထဲက အသိရှိပေမယ့် ကိုယ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကို မဖြိုငြင်ခဲ့မိဘူး၊ အဲဒါ အဆန်းဆုံး ခံစားချက်ပဲ”

သူက သူမ မျက်နှာတည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ပြောလိုက်သည်တွင် သူမက မျက်လွှာကလေး သိမ်းကာ ခပ်တိုးတိုးလေး မပွင့်တပွင့် ဆိုလာခဲ့သည်မှာ ...

“ဘယ်သူက ရှင့်ကို မှန်းတယ်လို့ ပြောနေလို့လဲ”

“မပြောပေမယ့် အမူအရာက ပြနေတာပဲ”

“ရှင်နော် ... ရန်စမလာနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ပေါ့”

သူ့အကွက်ထဲကို အမိအရ ဝင်လာပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်ရ သူလေးကို သူ အရိုးရှင်းဆုံး မေးလိုက်သည်တွင် သူမက မျက် လွှာလေးသိမ်းကာ ခဏငြိမ်ကျသွားသည်။

တစ်အောင်ကြာမှ မပွင့်တပွင့်သံလေးနှင့် ပြောလာ သည်မှာ ...

“မခံစားတတ်သေးဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ် ခံစားချက် သွင်းပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး၊ ရှင်ပဲ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားထဲလာခဲ့တာ ဆို”

“အောင်မယ် ... ဒီလိုကျ တတ်သား”

“တတ်တာပေါ့၊ ရန်ကုန်သူပဲ”

“အဟား ... ဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲက ခံစားလိုရမှ ရှင့်ကို ပြောမယ်၊ ရှင် စိတ်အေးလက်အေးသာ ပြန်ပေတော့”

သူက နောက် တစ်ချက် မအိမလည် ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေ အောက်စိုက်ချကာ တအောင့်ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ဒါ သူ နောက်တွက်နဲ့ ခံစားတာပေါ့ (ခံစားမှူးရိ သွားတာပေါ့)။

ဘယ်လိုပဲ ခံစား ခံစား ကိုချစ်မင်းရယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ နောက်နှစ်လလောက်ကြာရင် စေ့စပ်ပွဲပျက်အောင် ပန်တီးမှု ပြုရမယ်။

အဲဒီတစ်ကွက်ကိုတော့ ကျွန်မ မေ့ထားလို့ မရဘူး။

ရှင်ပဲ ကံဆိုးတာလား၊ မသိဘူးရှင်။

“နောက် ကိုယ့်ကို ဒါဆို ဘယ်လိုမှ မချစ်မနှစ်သက်နိုင် သေးဘူးပေါ့”

ဒီအချိန်မှာ သူ့အသံကြီးက ဟိုးအဝေးတစ်နေရာ က ရောက်လာသလို လှိုင်းသံပေါက်သွားတာက နောက် တကယ် ရယ်ချင်သွားရသည်။

ရယ်ချင်လွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဖိကိုက်လိုက် မိသည်အထိ ဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်နှာလေး ငဲ့ချပစ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာ မျက်နှာလေးငဲ့ချပြီးမှ ပြန်ပြီး မျက်နှာလေးမောကာ ...

“အချိန်က အဆုံးအဖြတ် ပေးမှာပေါ့ရှင်”

လို့ သူမ ပြန်ဖြေလိုက်သည်တွင် သူက အကျိုးအိတ် ထဲက ဘောလ်ပင်ကလေးကို ကန်ရေထဲကို ဆတ်ခနဲ လွှင့်ပစ် လိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘောလ်ပင်ကို ရေထဲလွှင့်ပစ် ရအောင်”

“တည့်ငြိမ်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်တောင် ဒီပစ္စည်းလေး ပစ် လိုက်တာနဲ့ ဂယက်ရိုက်ခတ်သွားသေးတာ၊ မင်းရင်ထဲက နှလုံးသားကလည်း ကျောက်ခိုင်ကျောက်ခဲမှ မဟုတ်တာ၊ လှုပ်ရှားရမှာပေါ့၊ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် နူးညံ့တဲ့ မင်းရဲ့နှလုံး သားဟာ ကိုယ်ပစ်ထည့်လိုက်တဲ့ ကန်ရေပြင်လို လျှင် ဂယက်ထရမှာပါ၊ နော ... မင်း မလိမ်ပါနဲ့”

“အင်း ... အင်း ... ထားပါ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားပေး မယ်လေ”

“ကိုယ် မနက်ဖြန် ပြန်တော့မယ်၊ စက်ရုံက အကြာကြီးထိ ထားလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်လာရင် တော့ ကိုယ့်အတွက် အဖြေဟာ ခေါင်းညိတ်ခြင်းပဲ ဖြစ် ပါစေကွာ”

“အင်း ... ရှင် စိတ်ချမ်းသာရမယ်”

“ကိုယ်က အခု စိတ်ချမ်းသာချင်တာ”

“အခုတော့ တစ်ဝက် စိတ်ချမ်းသာလိုက်ဦးနော်”

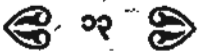
“အေးပါကွာ၊ အေးပါ၊ Baby သဘောပါ”

လို့ပဲ သူ ဆိုလိုက်နိုင်သည်။ အဲဒီနောက် ဘာမှ မပြောမိတော့ဘဲ သူ နော ပခုံးလေးကို သိမ်းပွေ့ပြီး ပခုံးပေါ်သို့ သူမခေါင်းကလေးကို မှေးတင်ပေးလိုက်မိသည်။

အဲဒီခဏအတွင်း သူမလေးကလည်း သူ့ပခုံးကလေး ပေါ်မှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နွေးထွေးစွာ မှေးစက်လိုက်လေသည်။

အင်း ... ဒီလောက် လိမ္မာပေးရင် ကိုယ် ကျေနပ် ပါတယ် နောရယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ရန်ကုန်လာပြီး ပြန်သွားသည့် အချိန်မှာ အထူးငြိမ်ချက်သားကောင်းသွားသည့် နောက် ကိုကိုက ရိုထေ့လာခဲ့သေးသည်။

“ငါ့ညီမတော့ ဒီတစ်ခါတော့ တယ်မီးသေနေပါလားလော့”

“ကိုကိုနော် ... နင်က ဘာရန်ထောင်ဦးမှာလဲ၊ ငါ့ကို ငါက မငြိမ်ရအောင် ဘယ်တုန်းက dance နေလို့လဲ”

“ဒီကောင်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ နင် မဒန့်တော့တာပါ၊ ငါသိပြီး သား”

“ကိုကိုနော် ... နင် ရန်မစနဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ နောက် အယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်လောက် အောင်ကိုပင် ကိုကိုကို အကျယ်ကြီး အော်ပစ်လိုက်တော့သည်။ အဲဒီလို အော်လိုက်တော့မှ ကိုကိုကလည်း နားအရသာရှိသွားသည် ထင်သည်။ တစ်ခါတည်းကို ငြိမ်ကုပ်သွားလေပြီဖြစ်သည်။

အဲဒီခဏအတွင်းလေးမှာပဲ နောက် စားပွဲပေါ်က Hand Phone ကလေးက တတုတု မြည်လာခဲ့လေသည်။

“ဟင်”

သူ့ဆီက ဖုန်းများလား။ သူ့ဆီကဖုန်း ဆိုရင်တော့ ကိုကိုအရှေ့ကြီးမှာ မပြောချင်ပါ။

နောက် ရင်ထဲမှာ ကြိရာမရဖြစ်ပြီး ကိုကိုကို အကဲ ခတ်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကိုကိုက ဖျတ်ခနဲ စားပွဲပေါ်က နောက်ဖုန်း ကလေးကို ကောက်ဖွင့်နားထောင်လိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို ... ညော် ... အေး၊ ဘာလဲကွ၊ မရှိလို့ မရှိဘူး ပြောတာ ဘာ မင်းက ရန်စတာလဲ၊ ငါက မင်းကိုလိမ် ပြောရအောင်၊ အေး ... ဒီမှာ ချစ်မင်း၊ မင်းကို ငါမလိမ်ဘဲ အမှန်အတိုင်းပြောမယ့် စကားတစ်ခွန်း ရှိသေးတယ်၊ ပြောမယ် အသေအချာနားထောင်၊ ငါ့ညီမမှာ ရည်းစားရှိ

www.burmeseclassic.com

တယ်၊ အခု ငါ့ညီမ သူ့ရည်းစားနဲ့ အပြင်ထွက်သွားလို့ ဖုန်းထားခဲ့လို့ ငါ့ကိုလိုက်တာ၊ အင်း ... ဟား ဟား ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ချစ်မင်းရာ၊ ငါ့ညီမ မင်းကို မယူမှာတော့ အသေအချာပဲ”

ကိုကိုက အားရအောင် သူ့ကို ထိုးနှက်ပြီးသွားပြီ မို့ ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်ကာ ခါးကြားထဲ ထိုးထည့်လိုက်လေ သည်။ ပြီးတော့ နောက် မခံချင်ဖြစ်အောင် သရော်တော်တော် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ပြီး ရိထေထေ ပြောလာသေးသည်။

“ငါ ဒီလိုပြောလိုက်တာ နင် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကိုကို ... နင်က ငါ့ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်နေလို့ ဒီစကား ကို မေးတာလဲ”

“နင်ကရော ဘယ်လိုခံစားနေရလို့ ငါ့ကို ဒီလိုမေးတာလဲ”

“ဟာ ... ငါက ဘာခံစားရမှာလဲ၊ နဂိုကတည်းက ဒီလို ငါကြိမယ် ငါပြောမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ၊ အခု နင်ပြော လိုက်တော့ ငါ နားပူတောင် သင်္ကေသာသေးတယ်၊ နင်ပြော လိုက်လို့ ပြဿနာဖြစ်သွားတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကြားထဲ သူ ပေါက်ချလာတော့လည်း တို့မောင်နှမက

ဝိုင်းသမပေးလိုက်တာပေါ့၊ သူ အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့ရင် နင် ငါ့အနားကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာနဲ့နော် ကိုကို”

“အေးပါ၊ နင်သာ အပြောနဲ့အလုပ် တစ်သားတည်းကျပ ခေ”

ကိုကိုစကားကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်လာခဲ့မိ သည်မှအပ နောက်မှာပြောစရာစကား မရှိတော့ပါ။

ရင်ထဲမှာကို စကားကုန်ခန်းသွားတာဖြစ်သည်။

အင်း ... သူကတော့ ဒီစကားကို ကြားပြီး ဘယ် လောက်အထိ မိုးအထိ ထပေါက်သွားမည်မသိ။

ထင်ပါသည်။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ဆို ရင် နောက်ကို ဒေါသတကြီး ပေါက်ချလာတော့မှာဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တော့ သူ့ရောက်လာသည့် အချိန်ကို သတိ ... ကြည့်ရှောင် လုပ်ရတော့မှာ သေချာသွားရ လေပြီ။

သူ ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူ အိမ်ကို ရောက်လာပြီး မာမီနှင့် စိတ်ဆိုးပေါက်ကွဲနေတာကို နောက်တို မောင်နှမက အခန်းအပြင်ကနေ တိတ်တဆိတ် ချောင်းနားထောင် ခဲ့လို့ ကြားခဲ့ရလေသည်။

“အန်တီ ... အန်တီသမီးမှာ ရည်းစားရှိတယ် ဆိုတာ ဟုတ်လား။”

“ဟဲ့ ... ဘယ်ကသာ ကြိုကြီးစည်ရာ၊ ရည်းစားရှိရမှာလဲ၊ သားကို ဘယ်သူက နောက်လိုက်ပြန်ပြီလဲ”

မာမီအသံက အခံရခက်စွာ တင်းမာမာကြီး ပေါ် လာခဲ့လေသည်။

“အန်တီသား ပြောတာ”

“ဟယ် ... ဒုက္ခပဲ၊ ဒီကလေးတွေတော့ သူများလက်ထပ် ခါနီးကို စိတ်ပျောက်သောက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ၊ ခက် တာပဲ၊ ဒါ သားက အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပေါက်ချလာတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီသမီးကို ဖုန်းခေါ်လိုလည်း မရှာဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းလာခဲ့တာ”

“သမီးနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား။”

“မတွေ့ရသေးဘူး၊ ညနေကျမှ အေးအေးဝေးဝေး ဆွေး နွေးမယ်”

“အေးကွယ် ... မင်း ဒီမောင်နှမ စကားကိုတော့ မျက်စိ မှိတ်ပြီး သွားမယုံလိုက်လေနဲ့ မင်း မှားသွားမှာ၊ ဒေါသ လည်း ရှေ့မထားနဲ့နော် ... သား၊ သမီးက စိတ်ကြွပ် တယ်၊ သမီးကို ချောချောမော့မော့ ပြောရာပြောကြောင်း ပြော”

“အန်တီသမီး ပုံစံမကျရင်တော့ ကျွန်တော်က လက်မခံ ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အေးပါ၊ နှစ်ယောက်သား ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းလုပ်ကြပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းအဖေကရော ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“အန်တိုကို လွမ်းတယ်တဲ့၊ ဖုန်းထဲမှာ စကားပြောရတာ အလွမ်းမပြောဘူးတဲ့၊ သားတို့မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ရက် မြန်မြန်ရောက်ပါစေတဲ့ အန်တို”

“အမယ်ဟဲ့ ... ဒီလိုပြောလိမ့်မယ် အလည်လေးနော်၊ မင်းအကြောင်းကို မသိဘူးအောက်မေ့နေသလား၊ ကဲ ကဲ ... သားလည်း ခရီးပန်းလာတာ၊ ရေမိုးချိုးပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ခဏအနားယူရင်လည်း ယူလိုက်ဦးပြီးမှ ရေချိုး၊ သမီးကိစ္စကို ဘာမှ ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့၊ အဲဒါ သူတို့ မင်းကို နှောင့်ယှက်တာ”

မာမီစကားကို နောက် စိတ်ထဲကနေ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိကာ ကိုကိုလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် အပြေးလှမ်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။

အင်း ...

အနောက်ကနေ ဟို မွေးစားသားအမိနှစ်ယောက်တော့ ဘာတွေ ပြောကျန်ခဲ့ဦးမည်မသိ။

သူမနှင့် ကိုကိုကတော့ သူ့ ထွက်လာမယ့်လမ်းကို ဘာအရိပ်မှ မမြင်အောင်ကိုပင် သုတ်ခြေတင်ပြီး ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

အလင်းရောင် မှန်ဝါးသည့် ညနေ နေရီရီအောက် မှာ သူနှင့်အတူ ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းကလေးမှာ အတူယှဉ်တွဲပြီး ထိုင်နေခဲ့ပေမယ့် စိတ်က ကိုကိုဆီကို ရောက်နေခဲ့သည်။

ကိုကိုနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က အကြံကြီးကြီးနှင့် အချိတ်အဆက်လုပ်ပြီးသား။ (ကိုကိုက အခု နောက်တိုင်းခုံတန်း အနောက်က ပန်းချီအစပဲမှာ ရှိပြီးသား) ဒါကို မကွေးသားက မသိဘဲနှင့် သူ့နောက်ကျောသူ လုံခြုံစွာဖြင့် နောက်ကလေးကို တစ်ဖက်ကိုင်ပြီး တစ်ဖက်က နောက်ပခုံးလေးကို တန်းပေါ်ကနေ ကျော်ပြီး တင်ထားကာ သူလိုချင်သည့် စကားတွေကို ရအောင် အစ်အောက်မေးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“နော ... ကိုယ် အခု အရွယ်အထိရောက်ပြီ၊ နောက်လွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဖူးသေးဘူး”

“အင်း”

နော သူ့ကို အင်းလိုက်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့် တွေကိုတော့ နည်းနည်းရင်ခုန်မိပေမယ့် အနားမှာ ကိုကိုရှိတယ် ဆိုတဲ့ အသိက နောကို ဘယ်လိုမှ မလှုပ်နိုင်အောင် ရှက်စိတ်တွေ လွှမ်းနေခဲ့ရတာ သူ့လက်ထဲက လက်ကလေးကို တစ်ချက် ရုန်း ယူပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ နော”

“တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“မိုးချုပ်နေပါပြီကွာ၊ မင်းကိုကိုလည်း ကိုယ်တို့စုံတွဲကို ချောင်းကြည့်မနေပါဘူး၊ အင်း ... မင်းကိုကို၊ အင်း ... နော ကိုယ် ဟိုတစ်ပတ်က ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို မမေ့ သေးဘူးဆိုရင် မင်း ကိုယ့်ကို ခေါင်းညိတ်ဖို့ လုံလောက် လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်”

နော ဘာမှ မပြောမိ။ ဒီစကားတွေကို ကိုကို အတိုင်းသား ကြားနေရတာကိုပဲ နော အရှက်ကြီးရှက်ကာ မျက် နှာတွေ ထူအမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလို နော အရှက်ကြီး ရှက်သွားတာကို သူက သူ့အပြောကို ရှက်သွားတယ်ထင်ပြီး သဘောကျသွားကာ ခပ်နန အဖြိုးဖြင့် နောကို စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“မရှက်ပါနဲ့ နောရယ်၊ ကိုယ်တို့က လက်ထပ်ဖို့ တစ်လ လောက်ပဲလိုတော့တာ၊ အရင်းနီးဆုံးဖြစ်ရမယ့်သူတွေပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုယ်ထင်ရာနဲ့ မြင်ရာ ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ”

“ဟင် ... ဒါ ဘာစကားလဲ”

သူက အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် နောကို စိုက်ကြည့်လာတဲ့အချိန်မှာ နောက သူ့မျက်လုံးတည့်တည့် ကို စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်မက ရှင်ကို လက်ထပ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာ”

“ရှင် ကျွန်မလက်ကို လွှတ်နော်၊ ကျွန်မ ပြောတာကိုလည်း အသေအချာ နားထောင်ပြီးမှ ရှင်ဘာသာ ဝေဖန်ပိုင်ဖြစ်”

“ဟ ... ဒါ ဘာစကားလဲ၊ ကလေးကစားနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် နော၊ မင်း နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး”

သူက မျက်လုံးတွေ အပြူးသားနှင့် တအံ့တဩ ပြောလာခဲ့တာကို နောက မချိုမချင်လေးဖြိုးပြီး သူ့ကို မေးတစ် ချက်ဆတ်ပြကာ ...

“ကျွန်မ နောက်နေတယ်လို့ ရှင်က ထင်လို့လား”

“ဟ ... မနောက်ရအောင် ဒါက အတည်ပြုစရာလား”

“အင်း ... ပြုရမယ်၊ ပြုရမယ်လေ၊ ကျွန်မက ရည်းစားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ဘာကွ”

“ရှင်နော်”

နော ပခုံးလေးကို တအား ဆွဲခါလိုက်သည်တွင် နောက ဆတ်ခနဲရုန်းပြီး သူ့လက်ကြီးကို တအားရိုက်ထုတ်လိုက် သည်။

“ဘာ ... ရည်းစားလဲ၊ မင်းနော် မင်း ငါ့ကိုနှောင့်ယှက် မနေနဲ့ မင်းတို့မောင်နှမတွေ ငါ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာ ငါ မသိဘူး အောက်မေ့နေသလား”

“ဘုရားရေ ... ရှင်က ကျွန်မ ရည်းစားရှိတာကို မယုံဘူး လား”

“လက်မခံတာ၊ လုံးဝကို လက်သင့်မခံတာ”

“ရှင် ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့စကား မပြောနဲ့၊ ရှင်ကရော ဒီ အရှယ်ကြီးရောက်နေပြီ အမြီးမပေါက်သေးဘူး ဆိုတာ ရှိမလား”

“ဟင် ... မင်း ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

သူ့ဒေါသသံ ကျိတ်ကျိတ်က အခုလောက်ဆို ကိုကိုကို အံတခဲခဲ ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ ဒီထက် သူ့လွန်လာ ကျွဲလာရင် ကိုကို သူ့ကို ထဘောပေတော့မည် ဆိုတာကို သူက မသိသေးဘဲ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲလာတော့သည်။

“မင်း မချေငံတဲ့စကား တစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့နဲ့”

“အို: ... ကျွန်မ အတည်ပြောနေတာနော်၊ ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ အတည်မေးနေတာ၊ ရှင်မှာ ရည်းစားတကယ်မရှိ ခဲ့ဘူးလား”

“မရှိဘူး၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဟာ ... ဒါဆို ရှင် ရှုံးတာပေါ့”

“ဘာကို ရှုံးတာလဲ”

“ဟော် ... အခုခေတ်ထဲမှာ ရည်းစားမရှိတဲ့လူက တကယ် အရှုံးပဲ၊ ရည်းစားရှိတဲ့သူက အမြတ်ပဲလေ၊ ရည်းစားတောင် မှ စပါယ်လာထားတဲ့လူက ပိုတောင်မြတ်သေး”

“နော ... မင်း”

“အား ... ကိုကိုရေ”

နော တစ်ချက်ပဲ အော်လိုက်ရသည်။ အဆင်သင့် စောင့်နေသည့် ကိုကိုက ဂုဇ္ဇာန်တစ်ထောင်အားဖြင့် သူ့မျက်နှာ တည်တည်မီက ပါးရိုးတည့်တည့်ကို ခွပ်ခနဲနေအောင် ဆုံးမပြီး သား ဖြစ်သွားရသည်။

“တောက် ... ယေဘုရ ... မင်း”

“အေး ... မှတ်ထားကွ၊ ဒီမှာ ချစ်မင်း ... မင်းတို့သားအဖ ကို ငါတို့မောင်နှမက ဟောဒီလို ဟောဒီလို ဆုံးမပစ် ချင်နေတာ ကြာပြီကွာ ကြာပြီ၊ ဟိုက အဘိုးကြီးမို့လို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ အောင်ခံနေရတာ၊ မင်းကိုတော့ ဂရုစိုက် စရာမရှိဘူး၊ ချတယ်ကွာ ချတယ်၊ ဟား ဟား ... ငါ့ညီမ ကို မင်း လုံးဝ လွှတ်လိုက်စမ်း၊ မင်း ငါ့ညီမအသားကို လုံးဝ မထိနဲ့”

“ထိတယ် ထိတယ်၊ အဲဒါ ငါ့မိန်းမဖြစ်တော့မှာ၊ မင်းက ဘာဆိုလဲ”

“ဟာကွာ ... ငါ အသေလုပ်ရရင်တော့ ထောင်ကျဦးမယ်”

ယေဘုရက သူ့ကို လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သည်တွင် သူက ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး နောက်ကို သူ့ကိုယ်လုံး ဘက်ကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ရင်းက ယေဘုရ မျက်နှာဆီ လက်သီး ပစ်သွင်းချလိုက်သည်။

“သိပ်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်၊ ခွေးသူတောင်းစား”

“မင်းက ခွေးသူတောင်းစားထက်နိမ့်တဲ့လူ သူတောင်းစား၊ ငါ့ညီမအချစ်ကို တောင်းနေတဲ့ သူတောင်းစား”

“ဟား ... သေတော့မယ်ကွာ”

နဂိုကတည်းက ချစ်မင်းမှာ စိတ်ကြွပ်ခဲ့တာမို့ အသားလွတ်ကို ရန်စလာသည့် ယေဘုရကို ဘာမျက်နှာမှ မထောက်တော့ဘဲ အဆက်မပြတ် လက်သီးတွေ ပစ်သွင်းချလိုက်ချိန်မှာ ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်သည့် အန်တီအသံကြီးက နားထဲကို ထွင်းဖောက်သွားသည်။

“အမယ်လေး ... သား ချစ်မင်း၊ ယေဘုရ ဒါ ... ဒါ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း ဖြစ်ရအောင် မင်းတို့ မင်းတို့ဟာလေ၊ ငါ့ကို မြန်မြန်သေအောင် အရိုးပြာ ဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ကျိန်စာဆိုက်နေတာ”

“အန်တီ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် မပါဘူး၊ အန်တီသမီးကို ပြော၊ အန်တီသားကိုပြော”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါနဲ့ ငါ့နမကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ ဆွဲထိုးလိုက်လို့ အခွက်စုတ်ပြီး ဘယ်မိန်းမမှ မသုံးတဲ့ဘဝရောက်ဦးမယ်”

“ယေဘုရ ... မင်း ရိုင်းလိုက်တာ ... ဟင် ဟင်”

“မာမီ ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့”

ကိုကိုအော်သံက တစ်လမ်းလုံး ဟိန်းထွက်မတတ် မြင့်တက်သွားလေသည်။ အဲဒီတော့မှ မာမီက ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ဖိကာ ...

www.burmeseclassic.com

“အမယ်လေး ... လိမ္မာလိုက်တဲ့ ငါ့သားနဲ့ ငါ့သမီး အရပ်ကတို့ရေ ... လာကြပါဦး”

ဟု ဆိုပြီး မာမီ သတိလက်လွှတ် ဒေါသကြီးသွားချိန်မှာပဲ နောက် ကိုကို့နောက်ကို ပြေးလိုက်လာခဲ့တော့သည်။

နောက်တိုမောင်နှမ လုပ်ချက်တွေကို အရှက်ကြီးရှက်ကြီး ရန်ဖြစ်ပြီးသည့်နောက်နေ့မှာ ချက်ချင်း ကောက်ပြန်သွားသည့် သူက အခုတော့ လက်ထပ်ဖို့ အရက်နှစ်ဆယ်ကြီးတောင်လိုသေးတာ မနက်ဖြန် ပြန်လာမည်ဆိုတော့ နောက် ခေါင်းခဲရလေပြီဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကြံစည်ထားသည့် အကြံအစည်ကိုလည်း အဖျက်မခံနိုင်ခဲ့တာမို့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး ဝေလကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟာ ... နင့်ပုံစံကြီးကတော့ ငါ့ကို မသာပေါ်အောင်လုပ်
နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ။ လက်ထပ်ခါ
နီး ယောက်ျားတစ်ယောက်က နင့်ကို စိတ်ပျက်ပြီး နောက်
ဆုတ်ပေးဖို့ဆိုတာ လုံးဝ အဆိုမရှိဘူး။”

“ဟာ ... နင်ကလည်း ဘူပိတ်စကား လာမပြောစမ်း
ပါနဲ့။”

“ကဲ ... ထားလိုက်ဦး။ ဒါဆို နင် သူ့ကို ဘာလို့ လက်
မထပ်ချင်ရတာလဲ။ အဲဒီလူက အရုပ်ဆိုးပြီး အသားမည်းလို့
လား။”

“အရုပ်လည်းမဆိုးဘူး၊ အသားလည်းမမည်းဘူး၊ ရုပ်က
ခန့်ပြီး ချောတယ်။”

“ဟာ ... ဒါဆို နင်နဲ့ အရုပ်မကိုက်လို့လား။”

“ဘာအရုပ်လဲ”

“ဪ ... အဲဒီလူက နင့်ထက်အရုပ်ပိုလို့ မင်္ဂလာဆောင်
ရမှာ ရှက်လို့လား။”

“ဟာ ... မပုပါဘူး ရှည်ပါတယ်။ သူ့အရုပ်က ငါထက်
နည်းနည်းရှည်တယ်။”

“ဒါဆို အရုပ်ကလည်း အရှည်ကြီးပေါ့။ အင်း ... ဒါဆို
ပိန်လွန်းလို့လား နင်က မကြိုက်ရအောင်”

“ဟာ ... အာ မပိန်ပါဘူးဟာ။ ဂျီတောင့်တောင့် ဖြောင့်
ဖြောင့်နဲ့ ရင်အုပ်အကျယ်ကြီးနဲ့ ယောက်ျားပီသပါတယ်။”

“ဟာ ... ဒါဆို နင်က ဘာချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့ ဒီလူကို
မကြိုက်ရတာလဲ။ အဲဒီလူက ယောက်ျားမစစ်လို့လား ...
ဟဲ ဟဲ”

“ဘာ ... နင် ... နင် မဟုတ်မာနနဲ့ ဝေလ”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမလျှာစိတ်ပေါက်နေတဲ့
အခြောက်လားလို့ ပြောတာပါ ... ဟဲ ဟဲ”

“သွား ... သွား တော်ပြီ တော်ပြီ။ နင့်ကို ကူညီခိုင်းရတာ
လေကုန်တယ်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ငါ နင့်ကို ဘာ
အကူအညီ တောင်းခဲ့ဖူးလဲ”

“မထောင်းခဲ့ဖူးပါဘူး။”

နောက်ဆုံးသွားတော့မှ ဝေလက မျက်နှာပိုးသလ
ပြီး ခေါင်းကလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ...

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ... နင်စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါ ကူညီမယ်နော်၊ နင့် လူကြီးကိုသာ ငါ့မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ မထိုးမိအောင် နင် တာဝန်ယူ၊ ငါ့မျက်နှာသာ တစ်သက်သာဒဏ်ရာရ သွားရင် ငါ့အသည်းက အနစ်နာခံပြီး ဆက်ချစ်မှာမဟုတ် တော့ဘူး။ ငါ့ကို ပစ်သွားမှာ”

“အေးပါ အိုခေ ... ရပြီ၊ နင် ပြန်ရင်ပြန်တော့”

“အောင်မယ် ... ငါ အဲဒီလို ကူညီတဲ့အတွက် တစ်သိန်းပေး ရမယ်”

“ပေးမယ်၊ ပေးမယ်ဟာ”

“ဒါဆို ငါ ဘယ်တော့ အလုပ်စရမလဲ”

“မနက်ဖြန် နင် ဘယ်မှ မသွားနဲ့၊ ငါ နင့်ကို ဖုန်းဆက် မယ်”

“အိုခေ ... ဒါဆို ငါ သွားပြီ သူငယ်ချင်း”

နောက် လက်တကာကာနှင့် နှုတ်ဆက်ထွက်သွား သည့် သူငယ်ချင်းကို နောက် လိုက်ငေးကြည့်နေရင်းမှ ကိုယ့်လုပ် ရပ်ကိုယ် မှားသွားသလားလို့ ပြန်မေးပစ်လိုက်တော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပြန်ဖြေလိုက်သည့် ကောင်မလေးတစ် ယောက်ရဲ့ အသံကတော့ ...

“မှားပါတယ်” တဲ့။

သူရောက်လာသည့်အချိန်မှာ နောက် သူနှင့် သင့် သလို လိုက်လိုက်လျော့လျော့လေး စကားပြောလိုက်သဖြင့် သူ ကြည်လင်ကျေနပ်သွားတာကြီးကို စိတ်ထဲကနေ ကျိတ်လှောင်ပြီး အခွင့်အရေးရတာနှင့် ဝေလဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဝေလ သူတော့ ရောက်လာပြီဟာ၊ Shoppingထွက်ဖို့ ငါ့ ကိုပြောနေတယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်လေ၊ အဟား ... သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ရာနှုန်းပြည့်တွက်ထားတာ၊ ငါ ဒီလိုလုပ်ရမှာ သနားတော့ သနားပါတယ်နော်။ ဟဲ့ ... အဟင်း ဟင်း ... နောက်ထပ် နာရီဝက် အေး ... တစ်နာရီအတွင်း နှင် ယူနေပလားဟာ J'DONUTSမှာ ငါ့ကို အေးဆေးစောင့်နေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အဲဒီဆိုင်ကို တန်းလာခဲ့

မယ်၊ အေး အေး ... ပီပြင်စေနော်၊ ရည်းစားအတုံ့ ... ဟား ဟား၊ ချစ်သည်းလို့သာ ငါ့ကို ပိတ်ခေါ်လိုက်၊ အေး ... ဒါပဲနော်”

နော့ ဖုန်းကလေးပိတ်ပြီး ဟန်းဘက်အိတ်ထဲထည့်ကာ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ် သဘောကျစွာ ကျိတ်ပြီးလိုက်မိလေသည်။

အင်း ... သဘောကျတယ် ဆိုပေမယ့် ရင်တော့အခုန်သားကွယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက် ခုန်နေတဲ့ရင်ကို ရဲဆေးကျွေးကာ ခပ်သာသာပင် သူနှင့် Shoppingထွက်လာခဲ့တော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကားပေါ်မှာ သူက နောက်ကားတစ်စီးမှ မပြောသလို နောက်လည်း သူ့ကို ဘာစကားတစ်စွန်းမှ မဆိုခဲ့မိချေ။

အင်း ... သိပ်မကြာခင်တော့ သူနဲ့ အကြီးမားဆုံး ချိတ်ရုံရုံပြီပေါ့ဆိုသည့် အတွေးက နောက်ကို ထိတ်လန့်ခုန်မြည်ညွှားခဲ့ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီတစ်ချိန်မှာတော့ သူ ဘယ်လို ပေါက်ကွဲမှုမျိုးနှင့် ပေါက်ကွဲမည်မသိ။

ဒီစိုးရိမ်စိတ်တွေက နောက်ထဲကို တနင်နှင့်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရပြီး ပလာစာပေါ်တက်လာသည့် တစ်လျှောက်လုံး ရင် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရင်တွေထဲမှာ ထိတ်လန့်နေသလို ကိုယ်က မဟုတ် တာလုပ်ရတော့မှာမို့ ချွေးတွေကလည်း ပြန်လာရပြီဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပွဲစကြမယ် ဆိုင်ကလေးဆီ နီး လာလေလေ နှော့ ရင်တွေ ပူထူလာလေလေဖြစ်သည်။

ရင်ခုန် အသက်ရှူကျပ်လွန်းလို့ နှော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေတာကို သူက သတိထားမိသွားပြီး နှော့မျက်နှာကို တစ် ချက်ငုံကြည့်ကာ ...

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ နှော့”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှသာ မဖြစ်တယ်၊ မျက်နှာက တစ်ခုခုတို လန့်ပြီး ထိတ်နေသလိုပဲ”

“ဘာတစ်ခုခုလန့်လဲ၊ ရှင်စကားမပြောပါနဲ့ ပြောကိုမပြော နဲ့၊ ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ အကုသိုလ်ကို ရတယ်”

“အေး ... ငါကလည်း မင်းနဲ့အတူသွားရတာ အကုသိုလ် ရတယ်”

“ဒါဆို ရှင် အခုပြန်၊ အခု ပြန်လှည့်ပေတော့၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မလိုအပ်တော့ဘူး၊ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်မချစ်သူရှိတယ်”

“ဘာကွ”

“အ ... ရှင် ဆိုင်ရှေ့မှာနေတဲ့”

ဖျတ်ခနဲ မြောက်တက်လာသည့် သူ့လက်တစ်ဖက် က လက်သီးဆုပ်နှင့် ပြန်ကျသွားချိန် ဆိုင်အဝင်ဝမှာ ထိုင်နေသည့် ဝေလကလည်း မျက်နှာထားနှင့် နှော့တို့နှစ်ယောက်အရှေ့ကို ခါးထောက်ရပ်လာလေသည်။

နှော့က ဟံနဲဆောင်ကောင်းသူပီပီ ဝေလလက်က လေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ...

“မောင် ... ဒါ နှော့နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ သူလေ၊ သူက နှော့မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ မယုံလို့ မောင်ကို နှော့

www.burmeseclassic.com

ဒီဆိုင်ကို ချိန်းလိုက်တာ၊ ကိုချစ်မင်း ... ရှင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့၊ ရှင် အေးအေးဆေးဆေး ကျွန်မကို စေ့စပ်ပွဲဖျက်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ မောင်ကရော ကိုချစ်မင်းကို ဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ တစ်ခါတည်းပြောလိုက်လေ”

“ချစ်သည်း မောင့်ဘက်မှာရှိတာကိုပဲ မောင် ကျေနပ်တယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပြန် အတိုင်အဖောက်ညီနေသည့် ဒီနှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရင်ဆဲက ဒေါသကို ကြိတ်မိတ်မျိုချပစ်လိုက်သည်။ အခုချိန်မှာ သူ ပေါက်ကွဲရင် သူ့ရင်ထဲကဆန္ဒတွေ အကောင်အထည်ပေါ်မှာ မဟုတ်တော့။

သူ့ကို ဒီလောက် အကဲစမ်းချင်သည့် မိန်းမကို သူ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီနည်းနဲ့ပဲ အချိုသတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ကဲ ... နော မင်း စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်၊ ကိုယ်တို့ သွားကြစို့”

အဲဒီတစ်ခွန်းကိုပဲ ပြောပြီး သူ နောလက်ကိုဆွဲကာ ဆိုင်ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ နောရဲ့ရည်းစားအတုကတော့ သူ့ကို ဘာစကားမှ ဝင်ရောက်ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် တဟင်ဟင် တဟာ
ဟာ စိုးရိမ်သံဖြစ်နေသည့် မာမိုကို သူ ဧည့်ခန်းအဝကနေပဲ ပေါ်
ပေါ်တင်တင် နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အေး ... ဒီမိန်းကလေးက ဒီလိုလုပ်ပစ်မှ၊ အန်တီ စိတ်
မဆိုးဘူး၊ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဖြစ်တယ် သား၊ သူက မင်္ဂလာ
ရှိရှိ လက်ထပ်ရတာကိုမှ မလိုချင်တာ၊ အေး ... အဲဒါ
အကောင်းဆုံးပဲ၊ ရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးတာ၊ အေး ... စိတ်
ဆိုးရုံပဲ သူ တတ်နိုင်တယ်၊ ဒါပဲ သူ့မှာ ဘာအစွမ်းအစမှ
မရှိဘူး၊ မင်းကို ဒေါသထွက်အောင် သူ လိစယ်မယ်၊
လုပ်ဇာတ်ခင်းမယ်၊ အခုတော့ လုပ်ဇာတ်အခင်းကောင်း
သွားပြီ၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဟင်း ... မိရွှေမနောရ
မိရွှေမနောရ၊ ငါ သင်းကို မွေးရတာ မွေးရကျိုးကိုမနပ်
ပါဘူး၊ အေး ... လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ပြန်လာခဲ့တော့”

မာမိစကားက သူ့ရင်ထဲက ဒေါသကို ဘယ်လိုမှ
ချုပ်ထိန်းလို့မရ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူ မာမိအရှေ့ အပြေးရောက်သွားပြီး ...

“မာမိ ဘာဖြစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်”

“မင်းရဲ့အချစ်ဆုံး ညီမလေးကို ချစ်မင်းက ဒီနေ့ လက်မှတ်
ထိုးပြီး လက်ထပ်လိုက်ပြီ”

“အဲဒါကို မာမိက စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့၊ ကျေနပ်တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“အေး ... ကျေနပ်တယ်၊ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဒါ သူ့ထိုက်နဲ့သူ
ကံလေ၊ မင်္ဂလာအကြီးအကျယ်ဆောင်ရခါနီးမှ သူ့ဘာသာ
ပြိုဟ်မွှေတာ၊ ဒါ သူ့သမိုင်း၊ ကောင်းတယ်၊ မင်္ဂလာရှိရှိ
မင်္ဂလာမဆောင်ရတော့ဘူး၊ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ မင်္ဂလာ
ဆောင်ရတဲ့ဘဝကို ရောက်သွားပြီ၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်း
တယ်”

“ဟာ ... မာမိ ... မာမိက မိခင်စကားပြောစမ်းပါ၊ မာမိ
နောက်ယူမယ့်ယောက်ျားရဲ့အားဘက်ကနေ ထောက်ခံပေး
နေရအောင် မာမိဟာ မိခင် မဝီသဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အေး ... မပီသဘူး၊ မပီသဘူးဟေ့၊ ငါ မပီသတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

အသားလွတ်ကြီး သူ့ကို ရမ်းလာသည့် မာမိုကို သူ့ နာကျင်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့ လည်း နောက် လုံးဝ သဘောမတူဘူး၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး ဗျာ”

“မကျေနပ်တော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရုံပေါ့၊ မာမိသေ မာမိုသားအသစ်ကလေးနဲ့ ပျော် ပျော် ...”

သူ အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲသွားပြီး မာမိုကို အသံ ကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်တွင် မာမိက မျက်နှာကြီးကို လက်ဝါး နှင့်အုပ်ကာ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“အမယ်လေး ... ပြော ပြော၊ သားက အခု အားရအောင် ပြောထား၊ နောက်ပြီး ဖအေတူသမီးက ငါ့ကို အသက်ထွက် အောင် စကားလုံးနဲ့ နှိပ်စက်ဦးမယ်၊ ငါ့မှာ ဘယ်ဘဝက

ဝင့်ကြွေးကြော်ငှာလည်း မသိပါဘူး၊ သားသမီးကို နိုင်အောင် ဆုံးမလို့မရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာ၊ သေသာသေလိုက် ချင်တယ်၊ သေပစ်ချင်တယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုလုပ်နေသည့် မာမိုကို သူကလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက် လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ရှင်ကို ကျွန်မ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး၊ ကျွန်မ အသက်ရှင် နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး မကျေဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲ သလို ရှင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲစေရမယ်”

လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရလို့ သူ့ကို ကမ္ဘာမကြေတဲ့ အငြိုးတွေနှင့် ကြိမ်းလာသည့် နောက် သူကလည်း ခပ်သာသာပဲ ခွင့်လွှတ်နားလည်ထားလိုက်သည်။

ဒီကလေးမနဲ့ အံ့တုပြီးလည်း ပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ အိမ်ရောက်ရင်လည်း ပြဿနာက အကြီးအကျယ် တက်ဦးမှာမို့ သူ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အဲဒီလို သူ အေးအေးဆေးဆေး ဘာမှ ပြန်မပြောတာ ကို သူမက အရမ်းအခံရခက်သွားသည်ထင်သည်။

ကားမောင်းနေသည့် သူ့လက်ကြီးကို ဆွဲခါလိုက် သည်တွင် ကားက ဘယ်ညာယမ်းသွားချိန် သူက သတိကြီးစွာ ထိန်းလိုက်ရုံပြီး နောက်ပဲ အံ့ကြိတ်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ရင်ထဲက အလိပ်လိုက် ထနေသည့် ဒေါသသံကြီးနှင့် ...

“တောက် ... လင်မယားဘဝမရောက်ဘဲ အသေကောင်ဘဝ ရောက်ချင်လို့လား။”

“ကူးမယ် ... ကူးမယ်၊ အဲဒီဘဝကို ကျေနပ်သေးတယ်”

သူမက ငိုရွိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြောပြီး မျက် နှာလေးကို လက်နှင့်အုပ်ကာ ရွိုက်ငိုလိုက်ပါတော့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မင်း အငိုမင်းသမီး ဖြစ်သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား။

“ဘဝမှာ အသက်ရှင်လျက်ကနေ သေသွားပါပြီ”

“အဲဒါ မင်းထွင်တဲ့စာတံပဲ၊ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံစာတံ ဆင်တော့လည်း အရက်နှစ်ဆယ်ကြာမှ အသစ်စက်စက် သတို့သားလေးနဲ့ ရွှေလက်တွဲပြီး ရင်ခုန်ရမယ့် မင်္ဂလာပွဲ ကြီးက ကိုယ့်ယောက်ျားကို လက်တွဲပြီး မင်္ဂလာပွဲခွင့်ရ

www.burmeseclassic.com

မယ့် မင်္ဂလာပွဲကြီး ဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား
ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အသစ်စက်စက် လူပျိုလေးလောက်
မသစ်တော့ဘူးပေါ့၊ ငါကတော့ ငါ့ရဲ့သတို့သမီးလေးကို
အချိန်မရွေး သစ်တယ်”

အဲဒီလို မခံချင်အောင် သူ ရိုထေ့လိုက်ပေမယ့်လည်း
သူမက သူ့ကို ဘာစကားမှ ဆိုမလာတော့ချေ။

သူမကလေး အာစီးပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားပြီဖြစ်
သည်။

ပြီးတော့ Heart တစ်ခြမ်း ကွဲသွားပြီလားမသိ။

မှတ်ထား နော။ ချစ်မင်းကိုကို ဆိုတဲ့ ငါ့ကို မင်း
ဘယ်တော့မှ အကဲစမ်းလို့မရဘူး။ အခုချိန်ကစပြီး မင်းဟာ
ငါ့စနီးဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ပိုပြီး အကဲစမ်းခွင့်မရှိတော့ဘူး။

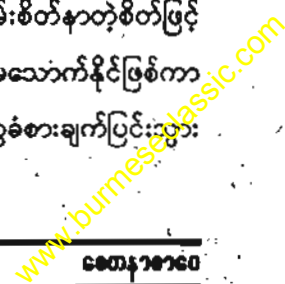
ငါ့ကို မာယာနဲ့လာပြီး မလှည့်စားနဲ့။ ဘယ်တော့မှ
မရဘူး။ ငါက မင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒါမျိုးကိုတော့ ဘယ်
တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး။

သူတို့ လက်ထပ်ပြီးတာ တစ်ပတ်ကြာသွားပြီးသည့်
အချိန်အထိ နောက သူ့တို့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့သလို
သူ့ကိုကိုကလည်း အိမ်ကို အခုထိ ပြန်မလာသေးတာက အန်တိုကို
ရောဂါပိုတိုးသွားရလေတော့သည်။

အဲဒီလို ရောဂါပိုပြီးတိုးသွားခဲ့ရသလို ...

သားနှင့်သမီးရဲ့ ဥပေက္ခာပြုမှုတွေကို ဓါးစည်းခံနေ
ရသည့် အန်တိုက သားသမီးတွေကို လွမ်းစိတ်နာတဲ့စိတ်ဖြင့်
ကြေကွဲမှုအလုံးအထွေးနှင့် ထမင်းမစားနိုင် မသောက်နိုင်ဖြစ်ကာ
အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲခဲ့သည်အထိ စိတ်တွေခံစားချက်ပြင်းထန်
ရလေသည်။

အန်တီ အဲဒီလို ခံစားနေရတာကို လိုက်ပြီး ခံစား နားလည်ပေးတာကတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူနှင့် ပေပေပဲရှိခဲ့ သည်။

အဲဒါကိုပဲ အန်တီက ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျပြီး သူ့သားသမီးတွေ မလိမ္မာတာကို တဖွဖွ ဆိုသည်းငိုရွိုက် လိုက်ပါတော့သည်။

“အန်တီ သားသမီးတွေဟာလေ ဓာတ်ယောက်မှ မလိမ္မာ ကြဘူး၊ မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာ၊ အန်တီ တကယ် မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ အခုလည်းကြည့်၊ သမီး အန်တီကို စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူးလေ၊ သားကတော့ အိမ်ကိုတောင် ဖြန်မလာဘူး၊ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာ အန်တီ ကြောင့်လို့ သူတို့ စွပ်စွဲသတ်မှတ်နေတာ၊ အန်တီ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ သေပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း ပါတယ်”

အန်တီက ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုနှင့် ကြည့်ရ သည့် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ပေပေကဆို ပိုပြီး ခံစားသွားရလေသည်။

ကြေကွဲရိပ်တွေ အပြည့်လွှမ်းသွားသည့် မျက်ဝန်း သို့ကြီးဖြင့် အန်တီ ငိုနေတာကြီးကို စိတ်မခံစားနိုင်အောင် စိုက် ကြည့်နေရင်းမှ ကြေကွဲဆိုနှင့်သံကြီးနှင့် ...

“တင့်ရယ် ... ဘာမှ စိတ်ထိခိုက် ခံစားမနေပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့က တင့်သားသမီးတွေပဲ၊ သားသမီးနဲ့မိဘ စိတ်ဆိုး စိတ်နာ မဝေပျဲကွာ၊ သမီး တင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာ ဖြစ် သလို သားကလည်း တင့်ကို စိတ်မျက်သွားတာလို့ပဲ ယုံကြည်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ သားကလည်း ကြာကြာ သူများ အိမ်မှာ မနေနိုင်ပါဘူးကွာ၊ သူ ပြန်လာတော့မှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရယ်၊ ဘာမှ စိတ်ထဲမှာ အာရုံနှစ် မထားပါနဲ့၊ အန်တီ သမီးကို ကျွန်တော် ဆုံးမပါ့မယ်၊ သူ အန်တီကို နားလည်ပေးလိုက်ရင် အန်တီသားကလည်း အန်တီကို နားလည်မှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ သူ ကြောင့် အန်တီသား ဒီလောက်အထိ အန်တီကို စိတ်မျက် သွားတာ၊ အဲဒါ သူ မကောင်းလို့”

“အမယ်လေး ... သူ မကောင်းလို့လို့တော့ သွားပြီး လတ် သိုးထိုးမချလိုက်ပါနဲ့ သားရယ်၊ အန်တီကို တစ်လှိုင်းပဲ ရှာနေမှ အန်တီ ဒီထက်ပိုမခံစားနိုင်တော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

ပြောရင်းနှင့် အန်တီအသံက တိမ်ဝင်သွားပြီး မခံစားနိုင်သော မျက်နှာကြီးနှင့် တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်တွင် သူနှင့် ဖေဖေ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြလေသည်။ အတန်ကြာ သားအဖ နှစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ငေးကြည့်နေပြီးမှ ပြိုင်တူ ခေါင်းကြီးခါယမ်းလိုက်မိကြသည်။

သူက ခေါင်းကြီးခါယမ်းပြီးမှ ဖေဖေကိုလည်း ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ အန်တီအခန်းထဲကနေ လှည့်ထွက်လာ ခဲ့လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် တစ်နေ့ကုန် အိပ်ရာထဲက မထွက်တမ်း အိပ်နေသည့် ဇနီးဖြစ်သူဆီ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေနှင့် လှမ်းဝင်လာ ခဲ့လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ စိတ်ကောက်ကျစ် နာနေသည့် နောက် တစ်ကျော့ပြန် ပြန်ပြီး စောင်ခေါင်းပြီးခြံကာ အိပ်နေပြီမို့ သူ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်စော့အောင် ဒေါသစိတ်က မြင့်သွားရပြီဖြစ်သည်။

သူမတို့မောင်နှမကြောင့် အန်တီ ခံစားနေရသည့် ခံစားချက်တွေကိုလည်း သူ ရင်နာသွားရကာ ဇနီးဖြစ်သူကိုမိ

ဆူပူမာန်မဲဖို့ သူမ ခြံထားသည့်စောင်ကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခွာပစ်လိုက်ကာ သူမမျက်နှာနားမှာ မျက်နှာချင်းထိမတတ်ငုံပြီး ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

“နော ... မင်း ထစမ်း၊ ထစမ်း၊ ဒီအချိန်က ပြန်အိပ်ရ မယ့်အချိန်လား။”

လက်ထပ်ပြီးတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ သူ့ကို လုံးဝ စကားမပြောသည့်ဇနီးကို ဒီနေ့တော့ သူ ရန်ပွဲနှင့် စကားခင်းလိုက် ပြီဖြစ်သည်။

အဲဒီလို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သူမကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲခါလိုက်တာကို သူမက ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားပြီး သူ့ကို မတန်စေး မတန်ရာ နာမည်ကို ကိုင်ပြီးခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ချစ်မင်း ... နင့်မျက်နှာပြင်စမ်း၊ ငါ့ကို ဒီပုံခံလာချိုးလို့ ဘယ်တော့မှမရဘူး။”

“နော ... မင်း သိပ်မိုက်ရိုင်းတဲ့မိန်းကလေး၊ ငါ့ကွာ ဒေါသထွက်တိုင်း လုပ်ရရင် မင်း သေမယ်၊ မင်း သေမယ်”

နော ကိုယ်လုံးလေးကို အရိုးတွေကြောမတတ် တအား ဖျစ်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်းလိုက်သည်တွင် နောကိုယ်လုံးလေးက

သူ့လက်ထဲမှာ ပျော့မွှေးလာရပြီဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ ဘယ်လို လုပ်လုပ် သူမကတော့ သူ့ကို ပြန်ခုခံမှာ သေချာသည်။

ဒီထက်ပိုပြီးလည်း သူမကို မနှိပ်စက်လိုတော့တာမို့ သူမကိုယ်လုံးလေးကို ခုတင်ပေါ်ပြန်ပြီး တွန်းပစ်လှဲချလိုက်ပြီး သူမမျက်နှာလေးကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ...

“မင်းဟာ ယောက်ျားကို ရိုသေရမှန်းမသိ လေးစားရမှန်း မသိ၊ မိဘကို ရိုသေရမှန်းမသိ လေးစားရမှန်း မသိတဲ့ မိန်းမရိုင်း”

“ရှင်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို နာအောင်လုပ်တဲ့ ယောက်ျားရိုင်း”

“မင်းက ငါ့ကို စိတ်နှာတယ် ဟုတ်လား ... ပံးား ဟား၊ ကြားရတာ နားအရသာ ရှိလိုက်တာကွာ၊ မင်္ဂလာပဲ”

“ရှင် အမြန်သေပါစေ၊ ကျွန်မကို စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ထားတဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မကသေပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်”

“တောက်”

သူ ဒီအခန်းထဲက အမြန်ဆုံးလှည့်ထွက်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကြာရင် သူမကို သူ ပါးမရိုက်မိဘူးလို့ အာမ မခံနိုင်။ ဒီထက်ပြဿနာပိုမကြီးသွားဘူးလို့လည်း အာမမခံနိုင်တော့တာမို့ ဒေါသစိတ်ကို မျိုသိပ်ပြီး အဲကို တင်းတင်းဖိကြိတ်လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဖိဆုပ်ပြီး သူမအရှေ့ကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အဲဒီနေ့က သူ့ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်ခဲ့မိလေ
မယ့် ညဘက်မှာတော့ စိတ်က အလိုလိုပြေကာ ဇနီးဆိုးလေးကို
ချော့ချော့နှစ်သိမ့်ဖို့ပဲ အာရုံနှစ်ထားလိုက်သည်။

အဲဒီတစ်ခါ သူ့ကို ကျော့နိုင်အိပ်တတ်သည့် ဇနီးလေး
ကို သူက အနောက်ကနေ ခပ်တင်းတင်း သိမ်းဖက်ပြီး ချော့ချော့
မော့မော့ ပြောရာပြောကြောင်းပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“နော”

“.....”

“ညီမ”

“.....”

“မိန်းမ”

“.....”

“ဟေ့ ဇနီးလေး”

“.....”

သူ့ လေးခွန်းတိတိခေါ်တာကို လုံးဝ အရေးမစိုက်
သည့် ဇနီးသည်ကို သူက ချော့အနမ်းတွေနှင့် နှစ်သိမ့်ချော့မော့
လိုက်တာကို ဇနီးလေးကတော့ နည်းနည်းမှ ဘယ်လို ခံစားချက်
မျိုးမှ မခံစားရဘဲ ရင်မခွန်ဖြစ်နေသည်လားမသိ။

သူမ အဲဒီလို အသက်မဝင်တာကိုပဲ သူက ရင်မော
ရတာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က အမှားကျူးလွန်ခဲ့ပြီမို့
သူ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံပြီး သူမကို နားဝင်အောင် နှစ်သိမ့်ဖို့ပဲ
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်တွေက သူ့ကို တကယ် ငြိမ်းချမ်း
ရသွားပြီး နောက်ထပ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲလှည့်ပြီး ခပ်တင်း
တင်းဖက်လိုက်ကာ မျက်နှာလေးကို သူ့မျက်နှာနှင့် အနီးဆုံး ပူး
ယှက်လိုက်ပြီး ကြင်နာနွေးထွေးသည့် ရင်ထဲက အသံကြီးနှင့် ...

“ညီမ ငါ့ကို မကောက်ကျွတ်ပြန်ကွာ၊ ငါ ကောက်ကျွတ်တာ
လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ စိတ်ဆိုးရင်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်ပြီး

မကျေနပ်လို့ ရန်တွေ့ရင်တွေ့၊ အဲဒီလို စကားမပြောဘဲ
ကောက်ကျစ်တာတော့ ငါ မကြိုက်ဘူးကွာ၊ ဟင် ... ဟေ့
စကားပြော၊ စကားမပြောရင် ကလီထိုးမှာနော် ဟေ့”

သူက သူ့ကို တစ်ပတ်လုံးလုံး စကားတစ်ခွန်းမှ
မပြောသည့် ဇနီးလေးကို ပြောသည့် နည်းပရိယာယ်ဆင်လိုက်လေ
သည်။

အဲဒီလို သူမ ခါးကြားထဲကို ကလီထိုးလိုက်တော့
မှ သူမက ကိုယ်လုံးလေး တွန့်လိမ်သွားကာ ...

“မလုပ်နဲ့နော်” လို့ အော်ဖော်ရလာခဲ့သည်။ အခြေ
အနေက နည်းနည်းတိုးတက်လာခဲ့ပြီမို့ မနက်က အန်တီ ရင်တွင်း
ခံစားချက်ကို ပြောဖို့ သူ စကားခင်းလိုက်သည်။

“ညီမ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို မင်း ဘယ်လို
မြင်သလဲ ဟင်၊ အင်း ... ထားမ၊ ဒီစကားကို မင်းက
မိခင်မဖြစ်သေးတော့ ဘယ်ဖြေနိုင်ဦးမလဲ၊ အခုလို ကိုယ့်
အပေါ် မကျေနပ်ဆုံးဖြစ်လာတဲ့ အချိန်မှာဆိုတော့ ပိုဆိုး
တာပေါ့နော် ...

ထားပါ၊ ကိုယ် ထွေထွေထုံးထူး ဘာမှ မပြောချင်ပါ
ဘူး၊ အဓိက ကိုယ်ချစ်တဲ့ဇနီးကို မိခင်အပေါ်မှာ နားလည်မှု
စိတ်ထားကလေး ရှိစေချင်တာ၊ ကိုယ့်မိခင် ကိုယ့်ကြောင့်
စိတ်ဆင်းရဲသောကရောက်ပြီး ထမင်းမစားနိုင် မသောက်နိုင်
နဲ့ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲနေတဲ့ ဘဝကို မင်း မြင်ချင်
သလားဟင် ညီမ”

သူ့စကားတွေကို ဘာမှ ပြန်ပြောဖော်မရပေမယ့်
နားထောင်နေပုံကတော့ မိခင်အပေါ် နည်းနည်းသနားသွားသည့်
ခံစားချက်လို့ သူက ယုံကြည်သွားကာ ပြောလက်စ စကားကို
ဆက်ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“မနက်က အန်တီ ငိုတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သေပါစေလို့လည်း
ဆုတောင်းတယ်၊ သူ့အပေါ် နားလည်မှုမရှိတဲ့ သားသမီးတွေ
နဲ့ အတူနေရတာ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုပြီး
ငိုတော့ ကိုယ် တော်တော်ခံစားရတယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်
စားလည်း ရှက်မိတယ်၊ သမက်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ
ငါ့ယောက္ခမကို ဒီထက်စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမယ်၊
စကားပြောရမယ်၊ နှစ်သိမ့်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း အရှင်က
ထက် ပိုပြီး သဘောပေါက်သွားတယ်”

သူက စကားခဏဖြတ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲက ဇနီးလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက် လိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားသည့် ဇနီးဖြစ်သူကို သူက မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး လိုချင်သည့် စကားတွေကိုပဲ ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့မိန်းမကိုလည်း ကြီးတဲ့သူအနေနဲ့ ဆုံးရမယ်ဆိုတာ နားလည်သွားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နောက်ရယ်၊ ကိုယ့် မိခင်က မကောင်းတာ စီမံတာမှမဟုတ်တာ၊ မကောင်းတဲ့ လမ်းကြောင်းကို လျှောက်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးကို လည်း အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကို မင်းတို့က သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတုန်း ဘာမှ မသိတတ်ကြဘူး၊ ငါကတော့ ဆုံးရှုံး လိုက်ရပြီဆိုတော့ သိတယ်၊ တမ်းတတယ်၊ ကြေကွဲတယ်”
“... ..”

“ဟင် ... နော်၊ အစ်ကိုပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ မင်းတို့ မောင်နှမတွေ အန်တီအပေါ် နားလည်ပေးလိုက် စမ်းပါကွာ၊ ဘုရားတောင်မှ မိခင်ကျေးဇူးကိုဆပ်တာ နို့ တစ်လုံးဖိုးပဲ ကျေတာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ သာမန်လူသားတွေ

က နို့တစ်စက်ဖိုး ကျေအောင်တောင် မနည်းကြီးစားစဉ်း မယ်၊ အစ်ကိုပြောတာ သဘောပေါက်လား ညီမ”

“အခု နောက် ဘာပြောနေလို့လဲ”

“အဲဒီလို ဘာမှမပြောဘဲ စိတ်ကောက်တာ၊ လင်သားအပေါ် မှာက အကြောင်းခရှိဘူး၊ မိဘအပေါ် အဲဒီလို မဆိုးရဘူး၊ ငရဲကြီးတယ်ကွဲ့၊ ညည်း ... ညည်း မာမီအပေါ် လက်ခံ စကားပြောသင့်ပြီနော်၊ ဒါ အစ်ကို သမက်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ယောက်ျားမှ ခံစားရတာကို ကြည့်ပြီး မခံစားနိုင် လို့ပြောတာ၊ ကြားလား နော်၊ မင်း ကိုကိုကိုလည်း မင်း မာမီ မစားနိုင် မယောက်နိုင် ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ဖုန်း ဆက်ပြောပြီး အိမ်ပြန်လာဖို့ ပြောလိုက်နော်”

“ဒါတွေ ဘာမှလာပြောမနေပါနဲ့”

“နော် ... မင်း နားမလည်သေးဘူးလား၊ မင်းကို အစ်ကို ဒူးထောက်တောင်းပန်မှ မင်းက ကျေနပ်မှာလား၊ ပြော”

သူက ပြောရင်းနှင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွား ပြီး နော် ကိုယ်လုံးလေးကို ထုမတ်ကာ နော်အရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

အဲဒီလို သူ အကျပ်ကိုင်လိုက်တော့မှ နောက် လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ သူ့ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ စိုက်ကြည့်
ပြီး အသံမာမာနှင့် အော်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ဒါ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အစ်ကို မင်းကို ဒူးထောက်တောင်းပန်တယ်”

“အိုး ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငရဲခပေးမနေပါနဲ့၊ အစ်ကို့ကို နောက်
ဘာပြောနေလို့လဲ”

“အား ... ကမ္ဘာမြေပြင် တစ်ခွင်လုံး လင်းသွားသလို
အစ်ကို့ရင်ထဲက နှလုံးသားတစ်ခုလုံးလည်း လင်းသွားပြီ၊
ဘာတဲ့ ... အစ်ကို ... ဟား ... အမြဲခေါ်ရမယ်နော်၊ ညည်း
ဟား ... လိမ္မာလိုက်တာကွာ၊ မာမိုကိုလည်း လိမ္မာပေးလိုက်
ရင် ဘာမှအပြစ်ဆိုစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် ဇနီး
ဆိုးစာရင်းမဝင်တော့သလို မာမိုအတွက်လည်း သမီးဆိုး
စာရင်းမဝင်တော့ဘူးပေါ့ ... နော် ... ညီမ၊ ဟား ဟား ...
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရင်ထဲက စကားတွေ ထွက်ကျ
သွားလို့ ရှက်သွားပြီ၊ ရှက်သွားပြီ”

“ရှင်နော်”

ဆိုပြီး ရှက်စနိုးလေး အိပ်ရာထဲ ပြန်လှဲအိပ်ချလိုက်
သည့် ဇနီးလေးနှင့်အတူ သူကလည်း လဲလျောင်းအိပ်စက်လိုက်
ရင်းမှ ရင်ထဲက ကြင်နာနွေးထွေးသည့် ချစ်ခြင်းသံစဉ်တွေကို
မပြတ်တမ်း ခြေချလိုက်ပါတော့သည်။

ဒီတစ်ခါ သူ့ရင်ခန့်ချစ်ခြင်းတွေသည် အသက်ဝင်
ပြီး ခံစားချက်ပြည့်ကာ နွေးမြသွားရှုပြီဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်လဲလို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလဲ။ (ကျွန်
တော် ဝန်ခံတယ်၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို ခွင့်
လွှတ်နားလည်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခွင့်ပေးလိုက်လို့ပါပဲ။)

သူ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာသည့် အချိန်မှာတော့ မာမိတစ်ယောက် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာသွားပြီး ထမင်းစားနိုင် သောက်နိုင် ဖြစ်သွားတာကို သူက မျက်မှန်းကျိုးသွားသည်။ သူ မျက်မှန်းကျိုးပေးမယ့် မာမိအံသစ်သမက်နဲ့မမက် (ချစ်သူ)ကတော့ ပျော်လုံးဆိုးသွားသည့် မျက်နှာတွေနှင့် သူ့ကို အပြုံးရိပ်လွမ်းနေသည့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေတာကို သူ တကယ် အခံရခက်လှသည်။

ဒီနေ့မနက် ကော်ဖီခိုင်းမှာလည်း ကော်ဖီအတွဲ သောက်ရင်းနှင့် သူ့ကို စကားရော ဖောရောနှင့် မာမိလူကြီးက

ပြောလာခဲ့တာ သူ့ရင်ထဲက မျိုသိပ်ထားသည့် ဒေါသတွေကို ဘယ်လိုမှ ချုပ်ထိန်းလို့မရ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဒေါသမျက်လုံးတွေက အိဒီလူကြီးဆီ ပစ်ကျသွားချိန် လူကြီးကလည်း အလိုက်မသိစွာဖြင့် သူ့ကို ပြောလာခဲ့သည်မှာ ...

“သား ... ယေဘုရတောင် နည်းနည်းမြှောင်းသွားသလိုပဲ နော်၊ သားလည်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်၊ အသက်ငယ်ငယ် ကြီးကြီး ကျန်းမာရေးက အဓိကပဲ၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ မဖြစ်စေနဲ့၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သက်သာသလို နေပါကွာ ... နော်၊ မင်း ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ မင်းမာမိလည်း ချက်ချင်း ကို ထမင်းစားနိုင်သွားတာပဲ၊ အဲဒါ စိတ်ပေါ့ သားရယ်၊ သားလည်း စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ ကြံဖန်တွေးပြီး မနေနဲ့”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး ဆရာလုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဝင်စွက်ဖက်ခွင့် မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားဆိုင်တဲ့ ခင်ဗျားဈေးမကိုသာ ဆရာလုပ်ချင်လုပ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့”

“ဟဲ့ ... သား”

“မာမီ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မာမီကိုချစ်လို့ မာမီစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တာ၊ ဒီမျက်နှာတွေ ဒီအသံတွေကို လုံးဝကြည့်ချင် ကြားချင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက်”

သူ ဒီဝိုင်းထဲကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရှင်ထဲမှာ အခဲရခက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသလို မထုံတက်တေးလေး ဖြစ်သွားသည့် ညီမဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး သူ ပိုပြီးအသည်းနာသွားရပါသည်။

အစတုန်းက ပြောထားတာတော့ မိုးလားကလား၊ ချစ်မင်းဆိုရင် ချည်လွန်းလို့ ချည်မင်းတောင် ခေါ်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ယောက်ျားစကားထွက်တိုင်းကို နာခံလက်ခံနေတာ ကြည့်ရတာ ကြာရင် သူနဲ့ပြဿနာဖြစ်နိုင်သည်။

သူ အိမ်ကိုပြန်လာသည့် နေ့ကဆို လက်သီး Fight စရာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီနေ့က သူ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်

ရာထဲမှာ မစားမသောက် ဖြစ်နေသည့် မာမီကို ဝင်ကြည့်တော့ မာမီ ဝမ်းသာအားရ ကျေနပ်သွားတာ သူ ကျေနပ်မိပါသည်။

ဒါပေသည့် မာမီလူကြီး စကားပြောကြီးကို နားခါးသီးစွာ လက်မခံနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်က ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်သွားရသည်။

“သားရယ် ... ဦးတို့က မိသားစုဝင်တွေပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်ပေးလိုက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ၊ မင်းမာမီလည်း စိတ်ချမ်းသာသွားတာပေါ့”

ဆိုပြီး သူတော်ကောင်းစကား ဆိုလိုက်တာကို သူက လုံးဝလက်မခံနိုင် ဖြစ်သွားကာ မာမီလူကြီးမျက်နှာကို ခါးခါးတူးတူး စိုက်ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးငေါက်ခေါက်ထိုးကာ ...

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျား စကားတစ်ခွန်မှ ဝင်မပါနဲ့၊ ဒီမှာ ... ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် မာမီကို ဖျော်ဖို့တော့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့၊ တစ်ယောက်ပဲ မဖြစ်မနေ အပါခံမယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လုံးဝအလိုမရှိဘူး၊ မာမီနဲ့လည်း လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ ဒီမှာ နေ့၊ နင်လည်း ပြောလိုက်စမ်း၊ နင်ပြောမယ်ဆိုတဲ့စကားကို”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

ဒီအချိန်မှာ မျက်နှာလေး မှဲသွားသည့် နောက် သူ ဖြစ်နိုင်ရင် အားလုံးရှေ့မှာ နားရင်းသာ ဆွဲတီးပစ်လိုက်ချင်သည်။ အဲဒီလောက်ကို အခံရခက်သွားတာဖြစ်သည်။

ရင်ထဲမှာ အခံရခက်လွန်းလို့ ဟိုကောင်ဘေးမှာ ခေါင်းလေးငုံပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဖြစ်သွားသည့် နောက်ပခုံးတစ်ဖက် ကို ဆွဲလှည့်ကာ မျက်လုံးကြီးအပြူးသွားနှင့် အကြိတ်ပြောလိုက် မိသည်။

“နော ... ပြောစမ်း၊ ဒီလူကို မာမိနဲ့ လုံးဝသဘောမတူ ဘူး ဆိုတာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့မိန်းမ အသားကို လုံးဝနာအောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“ဘာကွ ... မင်းက ... မင်းက ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက မောင်၊ ဘာမှမဆိုတော့ဘူး၊ ငါ က သူ့ယောက်ျား၊ ငါ့စကားပဲ သူ လက်ခံရမယ်၊ နော ... မင်း ဘာစကားမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ သွား ... သွား ... မင်း အခန်းထဲ ပြန်နေ နော”

“နော ... နင်”

“သား ... မင်း ... မင်း စိတ်လျှော့လိုက်ပါ သားရယ်၊ မာမိကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် မင်းစိတ်လျှော့လိုက်ပါ နော်”

မာမိက သူ့လက်ကြီးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး သတိ ပေးလိုက်တော့မှ သူ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချ ငြိမ်သက်သွားရလေ တော့သည်။

နောက်လည်း လက်ထဲကနေ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက် ရတော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီး မျိုး ခံစားနေရသည်ဆိုတာကိုတော့ မာမိနှင့် နောက် နားလည် ပေးလိမ့်မည်မထင်။ (ခံစားရမည်လည်း မဟုတ်။)

သူကတော့ ရင်ထဲမှာကို တနင့်တနင့်ကြီး ခံစားလိုက် ရတာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“နောရေ ... မိန်းမရေ”

ဆိုသည့် အသံက သူ့နားထဲကို အူအူထွက်သွားသည်အထိ ခါးသီးသွားတာဖြစ်သည်။

အခုလည်း ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပလူးပလဲ အသံတွေကို နားမခံနိုင်စွာ ကြားနေရသေးသည်။

တောက် ... ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကောင်မျက်ခွက်ကို ချေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်သွားအောင် စွတ်ရွတ်ထိုးပစ်လိုက်ချင်တာပါ။

နားထောင်ပါဦး၊ ကြားနေရသည့် အသံက သူ့ကို တကယ် အခံရခက် ရင်ဆူပွက်စေသည်။

“အဟား ... မျက်စောင်းမထိုးနဲ့ တကယ်လှတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာသစ်မှာဖြင့် မြန်မြန်သစ်၊ တော်ကြာ ကိုကိုလာတာနဲ့ ပက်ပင်းတိုးနေမှ ရှင် စားသာ ရာမရ ဖြစ်နေမယ်”

“အောင်မယ် ... မင်းကိုကို ဖလံလေးကို ငါ တစ်မွေ့ရှိတယ်၊ ဒီမှာ ပျော်လို့ပါ မိန်းမရဲ့၊ ကိုယ် ကြားလာရတဲ့ စကားလေးတွေ သစ်လို့ပါ”

“ဟင် ... ဘာစကားလဲ၊ ပြောပါဦး”

“သိချင်တယ်ပေါ့၊ ပြောမယ် နားထောင် ကလေးမ၊ အင်း ညက ဖေဖေနဲ့ မာမိ ပြောနေတဲ့အသံကို ကိုယ်ကြားခဲ့တယ်”

“ဟင် ... ဘာတွေပြောလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဖြတ်မမေးနဲ့ နားထောင်၊ ပြောမယ်လေကွာ၊ မာမိကို ဖေဖေက ညဆယ်နာရီမှာ ချောမလို့တဲ့”

“ဘာရယ်”

“ချောမလို့တဲ့ သိချင်းနဲ့”

“ဟဲ့ ... အယ်၊ ကလက်လိုက်တာ ရှက်စရာကြီး၊ ရှင် ဖေဖေကလည်းနော် သိပ်ကဲတာပဲ”

“သားအတိုင်းပဲနော် နော”

“ဘာ ... ရှင်နော်၊ ပြော ... ဆက်ပြော၊ နောက်ပြီးတော့ ဘာတဲ့လဲဟင်”

"အင်း ... ပြောမယ် နားထောင်၊ ဖေဖေက ကိုယ်တို့ခေတ် လင်မယားထက်တောင် ခေတ်မီသေးတယ်။ မာမိ လွမ်းခဲ့ ဆွေးခဲ့၊ ဝမ်းနည်းခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်တွေကို သူက အချစ် သီချင်းနဲ့ စိတ်ပျော်အောင် ချောမယ်တဲ့။ တင့်က ကိုယ့် ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းကလေးမိုပြီး ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ခံစားနားဆင် ပေးပါတဲ့ကွာ၊ အဟား ဟား ... ဖေဖေစကားလုံးတွေက သစ်လွန်းလို့ ကိုယ့်ဇနီးလေးကို ကိုယ် ဘယ်လို ဘယ်လို ချောရမယ်ဆိုတာတောင် ကိုယ် သင်ခန်းစာရတယ်"

"အစ်ကိုနော် ... ဒါဝဲထတ်တယ်"

"အကုန်လုံး တတ်ပါတယ်ကွာ၊ မိန်းမကလည်း ဟဲ ဟဲ"

"ကြည့်ပါလား၊ သိပ်မုန်းစရာ ဖြစ်နေပြီနော်၊ နေပါဦး၊ အဲဒီတော့ မာမိက ဘာပြောလဲ"

"ဟင် ... ဘာပြောရမလဲ နောက်လည်း၊ မိန်းမဆိုတာ အသက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ယောက်ျားရဲ့အချောကိုခံ ချင်သေးတာပေါ့၊ ညီမလည်း အစ်ကို အချောကောင်းလို့ အခုဆို အားကို အားကို ဖြစ်နေပြီ"

"ဟင် ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သိပ်စိတ်ညစ် ဖို့ ကောင်းနေပြီ"

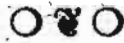
"စိတ်မညစ်နဲ့၊ ညကျ ပျော်စရာအကွက်ကို ချောင်းရမယ်၊ ဖေဖေက မာမိကို ပန်းခြံထဲက ကိုယ်တို့ထိုင်ခဲ့တဲ့ ခုံတန်း ကလေးမှာ ချောမတဲ့ဗျာ ချောမတဲ့၊ ဆယ်နာရီတဲ့၊ ကိုယ် ကြားခဲ့တာ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့ လင်မယား ချောင်းကြစို့၊ ဖေဖေချောပုံချောနည်းလေးကို သင်ခန်းစာ ယူရအောင်ကွာ ဟဲ ဟဲ"

"ဟာ ... ဒုက္ခပဲ"

သူ ဒီနေရာကနေ လှည့်ထွက်ဖို့ သင့်ပါပြီ။ ရှေ့ ဆက် နားထောင်နေရင် နမပေးထားရသည့်သူက တကယ့်ကို မျက်နှာပူစရာ မျက်နှာနာစရာ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

အင်း ... ဒီလောက်ကဲသည့် ဒီအဘိုးကြီးသားအဖ ကိုတော့ သူ တစ်ခုခုနှင့် ပညာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ..."

“ရှု... တိုးတိုး၊ ဟိုမှာ ဖေဖေနဲ့မာမီ ထိုင်ခုံလေး၊
နေပြီ”

“အင်း... အစ်ကို၊ ဒီပန်းချီလေးမှာထိုင်မယ် မမြင်ရဘူး၊
စကားသံကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားရတယ်၊ ပြီးတော့
ချောင်းကြည့်ရင်လည်း အထင်းသားကြီး အဟင်း ဟင်း၊
အစ်ကိုကို ကိုကို Fingst တဲ့နေ့က ချောင်းတဲ့ ပန်းချီလေး”

“ဒါကို ထည့်မပြောနဲ့ကွာ”

“အဟင်း ဟင်း”

“အေးပါ ... ရယ်ပါ ... ရယ်ပါ၊ တော်ကြာမှ ဖေဖေ သူ
မာမီကို နမ်းချော ချောမှ သဝန်တိုမယ် မပြင်နဲ့”

“အစ်ကိုနော်”

နောက် သူ့ကို တံတောင်နဲ့တွက်ပြီး မျက်စောင်း
လှမ်းချိတ်လိုက်မိသည်။ ဟင်း ... သူကတော့ ပြောလိုက်ရင်တော့
တစ်ကွက်ကျောကြီးပဲ၊ အဲဒါကို နောက် မျက်မှန်းကျိုးသွားခဲ့ရ
တာဖြစ်သည်။

“ဟော ... စပြီ ... စပြီဗျာ၊ ပွဲက ဖြိုင်တယ်ဗျာ”

နော စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ်
ဖြစ်နေသည့် အချိန်မှာ ကြားလိုက်ရသည့် သူ့အသံက ရင်ထဲက
ကလိထိတိ အသံကြီးမို့ နောရင်ထဲမှာ မအိမလည်ကြီး ဖြစ်သွား
ရသည်။

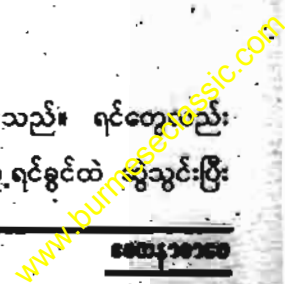
သူ့ကိုလည်း မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်မိသလို
မာမီနဲ့ သူ့ဖေဖေကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိသွားချိန်မှာ မျက်လုံးက
လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖိမိတ်လိုက်မိသည်အထိ ရှက်သွားရသည်။

“ဟဲ ဟဲ ... တွေ့လား၊ တွေ့လား”

“ဘာတွေ့တာလဲ”

“ဖေဖေ နှာခေါင်းပွနေတာ”

နော တကယ်ရှက်သွားပါသည်။ ရင်တွေ့လည်း
စုန်သွားချိန်မှာ သူကလည်း နောကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ချိတ်သွင်းပြီး

တဟိဟိ ရယ်နေသည်က နောက် တကယ် အခဲရခက်စေခဲ့ရသည်။

အခဲရခက်လွန်းလို့ သူ့ကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် မာန်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင်နော်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... သစ်လို့ပါဗျာ၊ အတိုးကြီးပေမယ့် ဖေဖေကို လျှော့မတွက်နဲ့နော် ကလေး၊ အ ... စပြီဗျာ ပွဲက၊ အခု တကယ်ကို အစစ်အမှန် မြိုင်ပြီ၊ နားထောင် ... နားထောင် ... ဖေဖေချောတဲ့ အသစ်နည်းနဲ့ အသစ်သီချင်းကလေးကို”

ဒီအချိန်မှာ ဦးဝေမောင်ကတော့ သူ့ခံစားချက်နှင့် သူ ပြည့်ကာ တင့်ဆံ့စနုနုလေးတွေကို တစ်ချက် နှစ်ချက် သပ်တင်ပေးလိုက်ရင်းမှ ...

“တင့် ... ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တို့ အခက်အခဲတွေနဲ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ အေးမြသွားပြီ၊ တင့်ရင်ထဲက သားနဲ့ သမီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုတွေလည်း ဘာမှမထားတော့နဲ့၊ ကိုယ် တင့်ကို အချစ်သီချင်း နုနုလေးနဲ့ချော

မယ်၊ ဒါမှ တင့်ရင်ထဲက အလွမ်းတွေက အချစ်အပြစ် ပျော်ဝင်ကူးစတ်သွားမှာ”

“အင်း ... ကဲ ... ပြောပါဦး၊ အစ်ကိုက ဘာအချစ်သီချင်းနဲ့ ချောမှာလဲ”

“အခုခေတ် အဆိုတော်ကွား၊ ကောင်းမြတ် သီချင်းလေး အရမ်းနုပြီး အရမ်းသစ်တာပဲကွာ”

“ဟဲ့ အယ် ... ရှင်အသက်အရွယ်နဲ့ အခုခေတ် အဆိုတော်လေးတွေသီချင်း ဆိုလို့ကိုက်တော့မလား၊ ရှင်တို့နဲ့ရွယ်တူ ထူးအိမ်သင်သီချင်း နုနုလေးတွေလည်း ကောင်းပါတယ်”

“ဟေ့အေးကွား၊ ကိုယ်ကတော့ သားဖွင့်တဲ့ ကောင်းမြတ် သီချင်းလေးကိုပဲ နားထဲမှာခွဲနေပြီ၊ ကိုယ်တို့ရှိတဲ့ အသက်ထက် နှစ်ဆယ်ပိုငယ်လိုက်နော်၊ ဟုတ်ဖူးလား”

“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ ကဲ ... ဆိုကြည့်ပါဦးရှင်”

ဒီတစ်ခါတော့ တင့်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်နှင့် သူက ကောင်းမြတ်ရဲ့သီချင်းလေးကို ခံစားချက်အပြည့်ထည့်ကာ ဆိုပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ (တင့်ကို ချောမောနှစ်သိမ့်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ရပါသည်။)

“နားထောင်ချော် တင့်”

“အင်းပါ”

တင့်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ပြီး တင့်ရဲ့ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို သူက တစ်ချက်ငုံနမ်းလိုက်ရင်းမှ မျက်စိကို နှလုံးမှိတ်ကာ ခံစားချက်အပြည့် အသံကြီးနှင့် ...

“မင်းရဲ့ဆံနွယ်တွေ လေမှာလွင့်နေတယ် ညင်သာစွာ နမ်းခွင့်ရချင်လည်း ...”

“ဟား ... မဆိုနဲ့၊ မဆိုတော့နဲ့၊ တအားရှက်ဖို့ကောင်းတာ၊ ကလေးနဲ့တွဲလေးတွေရဲ့ ဒါရိုက်သီချင်း၊ တင့် မခံစားတတ်ဘူးကွယ်၊ အစ်ကိုကလည်းနော်၊ ဘာတွေလျှောက်ဆိုနေတာလဲ”

တင့်က ရှက်လန့်တကြား သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရန်းထွက်ပြီး မျက်နှာရဲသွားသည်အထိ ရှက်သွားတာကို သူ ကြည့်ရင်းနှင့် စိတ်ပျက်သွားပေမယ့် ခွဲက မလျှော့ချင်သေးဘဲ တင့်လက်ကလေးကို ဆွဲထိန်းကာ ...

“နေပါဦးကွာ၊ ဟိုနေရာလေးဆို တင့် မရှက်တော့ပါဘူး ဆိုပြမယ်၊ နားထောင် ...”

မင်းအနား ရောက်ချင်ပြီ၊ ချစ်ခွင့်ရချင်ပြီ၊ ငါဟာ တစ်ယောက်တည်း ထိန်းချုပ်လို့ မရနိုင်ပြီ”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ ... မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ အား ... ယားလိုက်တာ၊ အစ်ကို မယားဘူးလား၊ တင့် ... တင့် တစ်ကိုယ်လုံး ယားတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ဒီတော့မှ သူလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိ သွားကာ ထိုင်သည့်နေရာကနေ တင်ပါးတစ်ပြင်လုံး စိုးစိုးစစ်စစ် ဖြစ်လာသည်အထိ ဖြစ်လာတာကို တခြီးခြီးကုတ်ပြီး ...

“အား ... ဟုတ်တယ်၊ ယားလိုက်တာ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဝဲ ... ဝဲများ ပေါက်ချင်လို့လား”

“အာ ... ဘယ်က ဝဲပေါက်ချင်ရမှာလဲ၊ တစ်ခုခု တစ်ခုခု အမယ်လေး ယားလိုက်တာ၊ ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒါဆို အစ်ကို ... အစ်ကို ကုတ်ပေးမယ်”

“အင်း ... အင်း ... သေချင်စော်ကို နံတာပဲ၊ ဒါ ... ဒါ တင့်ကလေးတွေ လက်ချက်ပဲနေမယ်၊ ဟား ... ဒုက္ခပါပဲ”

မာမိနှင့် သူ့ဖေဖေ အသံနှင့် ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေက နောက် သူ့ကို အကျယ်ကြီး မရယ်မိအောင် မနည်း သတိထား ထိန်းလိုက်ချိန်မှာ သူ့ဖေဖေအသံကြီးက မခံချိမခံသာ ထွက်လာ တော့သည်။

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ ယားတဲ့အသီးရှိတယ်၊ အဲဒါ ... အဲဒါ တင့်သမီးများ လုပ်တာလား”

“မဟုတ်လောက်ဘူး၊ သား ဖြစ်လောက်မယ်၊ အား ... အစ်ကိုရဲ့ လုပ်ပါဦး၊ ကျောတစ်ပြင်လုံး ယားလာပြီ၊ ကုတ်ပေးပါဦး”

“အေး ... အေးပါကွာ”

ဆိုသည့် သူ့ဖေဖေ စကားသံကြီးနှင့်အတူ မာမိ ကျောပြင်ကြီးကို တခြီးခြီးကုတ်ပေးနေတဲ့ ဝုံကြီးက နောက်ရယ် ချင်လွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းလေးကို သတိလက်လွတ် ဖိကိုက်ထားလိုက် မိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နောက်ကျောပြင်ကလေးကို ကုတ်လိုက် သည့် အထိအတွေ့ကြောင့် နောက် လန့်ဖျပ်ပြီး အနောက်ကိုလှည့်

ကြည့်လိုက်တော့ သူက နောက်ကျောပြင်ကို ကျကျနနကြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ကုတ်နေတာမို့ ...

“အား ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဖေဖေနဲ့ မာမိလို့ Dance တာ”

“ဘာဒန့်တာလဲ”

“အာ ... မှုတ်ဘူး ... မှုတ်ဘူး၊ ညောင်ကြီးအိုနတ် ယောင် ဝင်သွားတာ၊ ယောင်လို့ ... ယောင်လို့ ဘွားတေးနော်၊ ဘွားတေး ...

မိန်းမ စိတ်မဆိုးနဲ့ ဖေဖေသင်ခန်းစာကွ၊ သင်ခန်းစာ”

ဆိုပြီး အရှက်မရှိ ပြောလိုက်သည့် သူ့အသံကြီးကို နောက် ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာလေး အပ်ဝှက်လိုက်ပေမယ့် သူက တော့ ယောက်ျားပီပီ အရှက်နည်းစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်ချ လိုက်ပါတော့သည်။

အဲဒီလို ရယ်ချလိုက်သံကြီးနှင့် နောက်ဆက်တွဲပြော လိုက်သည့် သူ့စကားကတော့ ...

“သိပ်ကြည့်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ မင်္ဂလာဂွတ်ဒ်ရှယ်ပဲ၊ မင်္ဂလာ ဂွတ်ဒ်ရှယ်၊ ဟား ဟား ... ဖေဖေ ကိုးဝင်သွားပါပြီတဲ့ဗျာ”

“ဟဲ့အယ် ... သား ... သားတို့တော့ အစ်ကိုရဲ့လုပ်ပါဦး”

ဆိုသည့် မာမီအသံကလည်း နောက် တကယ်ရယ်
စရာ ဟာသတစ်ကွက်ကောင်း ရသွားရလေတော့သည်။

ပြီးတော့ ရှက်သလိုကြီးလည်း ခံစားရပါသည်။

အင်း ... သူ့သားကတော့ တကယ်ကို အရှက်မရှိစွာဖြင့် တဟီး
ဟီး တဟားဟား ရယ်မဆုံး ဖြစ်သွားရလေပြီ။

“ဟား ဟား ဟား”

အဲဒီလို ရယ်လိုက်တဲ့ သူ့အသံကြီးက သူ့အဖေ
အတွက် မင်္ဂလာရှိစွာဖြင့် အထူးဂုဏ်ယူမဆုံး ပျော်ရွှင်လုံး ရိုက်
သွားသည့် အသံကြီးဆိုတာကိုတော့ နော် ကောင်းကောင်းကြီး
နားလည်လိုက်ပါသည်။

မရှိသော်အတွက်

အမြဲတမ်း

ရှင်မိထယ်

